

MÅNDAGEN DEN 14 SEPTEMBER 2009

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

(Sammanträdet öppnades kl. 17.00)

1. Återupptagande av sessionen

Talmannen. – Jag förklarar Europaparlamentets session återupptagen efter avbrottet torsdagen den 16 juli 2009.

2. Uttalanden av talmannen

Talmannen. – Bara för fjorton dagar sedan deltog jag i minnesceremonin på Westerplatte för att uppmärksamma andra världskrigets utbrott för 70 år sedan. Detta krig satte skräck i Europa, krävde miljontals offer och splittrade vår kontinent under nästan ett halvt århundrade. Vi får aldrig glömma att vårt Europa återigen kan drabbas av våld och krig.

Jag måste nämna en annan våldshandling som begicks i somras. Två poliser i det spanska civilgardet mördades i tjänsten av ETA.

Jag beklagar att jag måste informera parlamentet om Ernest Glines bortgång. Han var en belgisk, före detta ledamot av detta parlament som avled den 10 augusti i en ålder av 78 år. Gline var ledamot av Europaparlamentet 1968–1994. Han var även ordförande för socialdemokratiska gruppen 1979–1984.

Jag måste tyvärr också informera er om Sir Christopher Prouts bortgång. Han var en brittisk, före detta ledamot av detta parlament och avled den 12 juli 67 år gammal. Prout utnämndes på senare tid till Lord Kingsland och var ledamot av Europaparlamentet 1979–1994. Han tjänstgjorde även som ordförande för Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokratiska gruppen) 1987–1994.

Innan vi inleder våra debatter vill jag att vi tillsammans hedrar minnet av de som har offrat sina liv för att försvara Europa och andra som har ägnat sitt liv åt att tjäna detsamma genom att verka för ett sådant Europa som vi har i dag.

(Parlamentet höll stående en tyst minut.)

3. Parlamentets sammansättning: se protokollet

4. De politiska gruppernas sammansättning: se protokollet

5. Utskottens sammansättning: se protokollet

6. Begäran om upphävande av parlamentarisk immunitet: se protokollet

7. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

8. Rättelse (artikel 216 i arbetsordningen): se protokollet

9. Inkomna dokument: se protokollet

10. Muntliga frågor (ingivande): se protokollet

11. Anslagsöverföringar: se protokollet

12. Framställningar: se protokollet

13. Avtalstexter översända av rådet: se protokollet

14. Genomförandeåtgärder (artikel 88 i arbetsordningen): se protokollet

15. Arbetsplan

Talmannen. – Det slutgiltiga förslaget till föredragningslista som upprättades torsdagen den 10 september 2009 av talmanskonferensen i enlighet med artikel 137 i arbetsordningen har delats ut.

Måndag och torsdag

Inga ändringar.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Herr talman! Jag ska fatta mig mycket kort.

Jag skulle faktiskt vilja återropa arbetsordningen när det gäller talmanskonferensen som, liksom ni sade herr talman, upprättar föredragningslistan.

Arbetsordningen anger att talmanskonferensen ska utgöras av er själv, givetvis, ordförandena för de politiska grupperna och även en företrädare för de grupplösa ledamöterna.

Företrädaren för de grupplösa ledamöterna har ännu inte utsetts. Några grupplösa ledamöter har skrivit till er om detta och skulle mer än gärna vilja träffa dig.

Det vore bra om ni skulle kunna kalla till sammanträde med alla grupplösa ledamöter så att de, i enlighet med arbetsordningen, kan utse sin företrädare till talmanskonferensen och att denna kan fatta sina beslut med ett fullständigt antal ledamöter.

Talmannen. – Tack för ert påpekande. Jag kontaktar er och andra ledamöter under detta sammanträde för att göra de förberedelser som krävs.

Onsdag

Jag har mottagit ett förslag från De gröna/Europeiska fria alliansen för onsdag.

Daniel Cohn-Bendit, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Mina damer och herrar! Talmanskonferensen har genom omröstning beslutat att ta med valet – utnämmandet – av kommissionens ordförande på onsdagens föredragningslista.

På tisdag eftermiddag kommer vi att diskutera förslagen från kommissionens ordförande. Vi föreslår att vi skjuter upp omröstningen för utnämmandet av honom till ordförande av den enkla anledningen att folkomröstningen i Irland ska ske om 22 dagar. Denna folkomröstning är nödvändig för att Lissabonfördraget ska kunna godkännas eller förkastas. Enligt en opinionsundersökning som offentliggjordes i dag kommer 62 procent av den irländska befolkningen att rösta för fördraget.

Jag anser att vi måste respektera den irländska folkomröstningen oavsett om vi är för eller mot Lissabonfördraget. Med tanke på att det bara är 21 dagar som det rör sig om tycker vi att det är dumt att tidigarelägga en omröstning och utse en ordförande under Nicefördraget när vi, åtminstone vi som är för Lissabonfördraget, kan ha en kommission och en ordförande som har utsetts enligt Lissabonfördraget.

I oktober kommer vi att veta vilket fördrag det är som vi måste följa. Polens president har högtidligt proklamerat att han kommer att ratificera Lissabonfördraget efter den irländska folkomröstningen.

Den tjeckiska författningsdomstolen har högtidligt proklamerat att den kommer att skynda på beslutsfattandet i fråga om de två klagomålen mot Lissabonfördraget, eftersom författningsdomstolen förra gången efter enhälligt beslut sade att Lissabonfördraget var grundlagsenligt.

Tjeckiens president har därför inget annat val än att säga "Ja" så fort fördraget har ratificerats av Polen och Irland.

Jag är nästan klar, men detta är mycket viktigt, herr talman. Det är parlamentets identitet som står på spel och om vi inte har två minuter över till att reflektera över detta har vi inte gjort vårt jobb som parlamentsledamöter. Detta är en viktig punkt. Därför ber jag er om att inte rösta varken för eller mot José Manuel Barroso, utan att rösta efter att det irländska folket har sagt sitt och senarelägga omröstningen i dag och i stället rösta nästa månad om detta är nödvändigt.

Martin Schulz, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman! Daniel Cohn-Bendit tog upp ett förslag som min grupp lade fram under förra veckas talmanskonferens. Vi lade fram förslaget i fråga eftersom vi anser att problemet egentligen inte ligger i den irländska folkomröstningen, eller i författningsdomstolen i Prag. Problemet är den bristande samstämmigheten i yttrandena från rådet som bär ansvaret för den förvirring som nu råder. Det är uppenbart att en rättslig gemenskap, som Europeiska gemenskapen påstår sig vara, måste verka i enlighet med tillämplig lagstiftning. Den tillämpliga lagstiftningen är Nicefördraget. Vi kan därför bara arbeta i enlighet med Nicefördraget och därmed arbeta tillsammans med kommissionens ordförande och alla kommissionsledamöter.

Rådet vill utse ordföranden enligt Nicefördraget men sedan göra just som Daniel Cohn-Bendit menade, det vill säga tillämpa Lissabonfördraget för kommissionsledamöterna. Detta skulle innebära att vi skulle ha en ordförande för kommissionen som har valts utifrån en annan rättslig grund än kommissionsledamöterna – vilket för övrigt är något som kommissionens ordförande själv tycker är högst beklagansvärt. Det är därför som han går omkring och pratar om den majoritet för Lissabonfördraget som han behöver men inte kommer att få.

Bara detta visar den förvirring som rådet har orsakat och det är något som definitivt inte gynnar varken EU eller kommissionens ordförande själv. Därför ansåg vi att omröstningen borde senareläggas fram till att rådet har lyckats enas om vad det vill. Därför stödjer vi detta...

(Talmannen avbröt talaren)

Vi anser att denna senareläggning är nödvändig av ungefär samma skäl som Daniel Cohn-Bendit har angett och av de som vi har gett. Vi stödjer förslaget.

Talmannen. – Jag skulle nu vilja att en ledamot som är mot förslaget talar. Joseph Daul har bett om att få ordet. Ordet är ert herr Daul.

Joseph Daul, för PPE-gruppen. – (FR) Herr talman! Jag håller mig alltid inom talartiden, som ni vet.

Till att börja med förstår jag inte Daniel Cohn-Bendit: Han borde redan ha bett om en senareläggning av Europaparlamentsvalet till en tidpunkt då Lissabonfördraget har trätt i kraft.

Eftersom vi har Nicefördraget i Europaparlamentet i dag kräver vi att detta fördrag tillämpas fram till att Lissabonfördraget träder i kraft. Jag skulle även vilja kräva att vi följer dessa regler hela vägen och fram till att vi kan ha en ny omröstning om José Manuel Barroso. Parlamentet måste vara redo för att kunna verka under Lissabonfördraget och först då kan vi utnämna José Manuel Barroso enligt Lissabonfördraget, herr Cohn-Bendit. Annars är vi inte konsekventa. Det vill jag säga till er.

För att vi ska kunna få en kommission (vilket jag kommer att begära i morgon) skulle jag vilja att vi, efter folkomröstningen den 2 oktober, inrättar en kommission under gällande fördrag, det vill säga Nicefördraget. Vi kommer att diskutera Lissabonfördraget när tiden är inne – när Daniel Cohn-Bendit har övertygat Vaclav Klaus om att ratificera fördraget. Eftersom han vill göra det kommer han att göra det utan dröjsmål. Vi kommer att inordna parlamentet under Lissabonfördraget och sedan kommer vi att utse ordföranden för kommissionen enligt Lissabonfördraget, för om vi vill vara konsekventa måste vi vara det från början till slut. Nu behöver vi en kommission som fungerar under lågkonjunkturen och Köpenhamn. Men som ni vet kommer det att ta ganska lång tid innan kommissionen och alla kommissionsledamöter är redo.

Därför vill jag och min grupp att vi röstar om kommissionens ordförande på onsdag.

(Applåder)

(Parlamentet förkastade förslaget)

Torsdag

Inga ändringar.

*
* *

(Arbetsplanen fastställdes)

ORDFÖRANDESKAP: PITTELLA

Vice talman

16. Omröstning

16.1. Antalet ledamöter i de interparlamentariska delegationerna (omröstning)

16.2. Godkännande av nomineringen av Algirdas Šemeta som medlem av kommissionen (B7-0037/2009)

16.3. Godkännande av nomineringen av Pawel Sameck som medlem av kommissionen (B7-0035/2009)

16.4. Godkännande av nomineringen av Karel De Gucht som medlem av kommissionen (B7-0036/2009)

17. Röstförklaringar

Skriftliga röstförklaringar

- Godkännande av nomineringen av Algirdas Šemeta till ledamot av kommissionen (B7-0037/2009)

Jean-Pierre Audy (PPE), *skriftlig*. – (FR) Jag röstade för Europaparlamentets resolution om godkännande av nomineringen av Algirdas Šemeta till ledamot av Europeiska kommissionen. Jag ifrågasätter dock de rättsliga aspekterna av detta beslut. Artikel 215.3 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen fastställer de regler som ska följas om en kommissionsledamot avgår. Enligt denna är det faktiskt rådet som med kvalificerad majoritet ska nominera ersättaren till en kommissionsledamot. Som jag ser det har Europaparlamentet inga befogenheter i detta särskilda fall och parlamentets arbetsordning, där det i punkt 2 i bilaga XVII förskrivs sluten omröstning, är inte i linje med fördraget. Denna artikel i arbetsordningen gäller säkerligen för Europaparlamentet men inte för en kommissionsledamot som har nominerats på vederbörligt sätt. Artikel 214.2 i EG-fördraget, som märkligt nog har angetts som den rättsliga grunden för resolutionen, rör inte själva nomineringen av en ersättare till en kommissionsledamot i händelse av avgång, utan omröstningen för att godkänna hela kommissionen som ett kollegium. Det är också konstigt att resolutionen har antagits på grundval av artikel 106.4 i arbetsordningen vilken rör val av hela kommissionen och inte ersättande av en kommissionsledamot.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), *skriftlig*. – (RO) Jag röstade för Algirdas Šemeta. Jag skulle vilja gratulera honom till nomineringen och önskar honom all lycka till. Jag måste dock ge uttryck för min oro, återigen får jag säga eftersom jag redan har gjort detta i utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling. Jag är bekymrad över hans förslag om att en del av de medel som behövs för att finansiera den europeiska ekonomiska återhämtningsplanen ska skaffas fram genom att minska de medel som har öronmärkts som direktstöd till jordbrukssektorn. Jag hoppas att detta bara var ett enkelt missförstånd och att denna åtgärd, som skulle vara oacceptabel, inte kommer att genomföras.

- Godkännande av nomineringen av Paweł Samecki till ledamot av kommissionen (B7-0035/2009)

Jean-Pierre Audy (PPE), *skriftlig*. – (FR) Jag röstade för Europaparlamentets resolution om godkännande av nomineringen av Paweł Samecki till ledamot av Europeiska kommissionen. Jag ifrågasätter dock de rättsliga aspekterna av detta beslut. Artikel 215.3 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen fastställer de regler som ska följas om en kommissionsledamot avgår. Enligt denna är det faktiskt rådet som med kvalificerad majoritet ska nominera ersättaren till en kommissionsledamot. Som jag ser det har Europaparlamentet inga befogenheter i detta särskilda fall och parlamentets arbetsordning, där det i punkt

2 i bilaga XVII förskrivs slutan omröstning, är inte i linje med fördraget. Denna artikel i arbetsordningen gäller säkerligen för Europaparlamentet men inte för en kommissionsledamot som har nominerats på vederbörligt sätt. Artikel 214.2 i EG-fördraget, som märklgt nog har angetts som den rättsliga grunden för resolutionen, rör inte själva nomineringen av en ersättare till en kommissionsledamot i händelse av avgång, utan omröstningen för att godkänna hela kommissionen som ett kollegium. Det är också konstigt att resolutionen har antagits på grundval av artikel 106.4 i arbetsordningen vilken rör val av hela kommissionen och inte ersättande av en kommissionsledamot.

- Godkännande av nomineringen av Karel De Gucht till ledamot av kommissionen (B7-0036/2009)

Jean-Pierre Audy (PPE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för Europaparlamentets resolution om godkännande av nomineringen av Karel De Gucht till ledamot av Europeiska kommissionen. Jag ifrågasätter dock de rättsliga aspekterna av detta beslut. Artikel 215.3 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen fastställer de regler som ska följas om en kommissionsledamot avgår. Enligt denna är det faktiskt rådet som med kvalificerad majoritet ska nominera ersättaren till en kommissionsledamot. Som jag ser det har Europaparlamentet inga befogenheter i detta särskilda fall och parlamentets arbetsordning, där det i punkt 2 i bilaga XVII förskrivs slutan omröstning, är inte i linje med fördraget. Denna artikel i arbetsordningen gäller säkerligen för Europaparlamentet men inte för en kommissionsledamot som har nominerats på vederbörligt sätt. Artikel 214.2 i EG-fördraget, som märklgt nog har angetts som den rättsliga grunden för resolutionen, rör inte själva nomineringen av en ersättare till en kommissionsledamot i händelse av avgång, utan omröstningen för att godkänna hela kommissionen som ett kollegium. Det är också konstigt att resolutionen har antagits på grundval av artikel 106.4 i arbetsordningen vilken rör val av hela kommissionen och inte ersättande av en kommissionsledamot.

18. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

19. Anföranden på en minut om frågor av politisk vikt

Talmannen. – Vi ska nu övergå till anförandena som får vara högst en minut långa. Talarlistan är mycket lång. Detta visar att det finns ett stort intresse av att delta, vilket hedrar denna kammare. Jag kommer dock inte att kunna ge ordet till alla de som vill tala, eftersom 100 begäranden skulle ta en och en halv timme medan vi däremot bara har en halvtimme till förfogande.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Herr talman! Eftersom detta är första gången som jag får tala i parlamentet skulle jag vilja inleda på mitt modersmål. Som ni vet pågår kampanjen inför folkomröstningen om Lissabonfördraget för fullt i Irland just nu och vi hoppas på ett positivt resultat den 2 oktober. En av de saker som gör en stor skillnad den här gången är de garantier som Europeiska unionen har gett den irländska regeringen när det gäller skatter, aborter och försvar. Något som inte nämndes överhuvudtaget förra gången och som också är mycket viktigt är befogenheterna inom idrott som nu har införlivats i Lissabonfördraget.

(EN) Jag har alltid varit idrottsengagerad: Jag har spelat på olika nivåer och varit aktiv i styrelser. Därför tror jag att den möjlighet som EU:s Lissabonfördrag ger att ta idrott på allvar och stödja såväl inhemsk som internationell idrott har fallit i god jord hos den sportälskande allmänheten i Irland. Jag anser därför och av andra mer uppenbara skäl, till exempel de hälsorelaterade, sociala och fysiska fördelarna med idrott, att det är viktigt att man efter Lissabonfördraget ger betydande resurser till...

(Talmannen avbröt talaren)

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D). – (RO) Herr talman! Jag anser att det finns vissa olikheter mellan strukturproblemen inom Rumäniens jordbrukssektor och de som finns i andra medlemsstater. Jag måste understryka att Europeiska unionen borde utnyttja sitt politiska och ekonomiska inflytande för att lägga större vikt vid förvaltningen av det jordbruksstöd som ges till de nya medlemsstaterna.

Min åsikt är att man också kan lösa problemet genom att stödja en hållbar jordbrukssektor med en lämplig budget efter 2013. Detta skulle ge jordbrukarna framtidsutsikter på medellång och lång sikt och tillräckliga resurser så att det rumänska jordbruket kan komma i nivå med europeiska standarder. Det skulle även främja ett enat Europa.

Sergej Kozlík (ALDE). – (SK) Mina damer och herrar! Ungern och de ungerska minoriteterna tar ständigt upp frågan om nationella minoriteter. Genom att ta till halvsanningar och ibland även lögn försöker de manipulera den allmänna opinionen inom EU till deras fördel. Vad är sanningen egentligen?

Under de senaste 80 åren har de nationella minoriteterna i Ungern nästan utplånats samtidigt som EU tigande har sett på. Den slovakiska minoriteten har även den minskat från 300 000 till 10 000 medlemmar. Antalet medlemmar i de ungerska minoriteterna i de angränsande länderna, däribland Slovakien, har förblivit oförändrat.

Under de två senaste åren har sex romska medborgare mördats i Ungern och dussintals har blivit allvarligt skadade. Det finns en rädsla för attacker mot judar samtidigt som andra former av extremism ökar och sprider sig över gränserna. Ungern hanterar inte denna typ av aggression på rätt sätt och landet måste fördömas. EU-institutionerna borde inta en mer bestämd hållning mot dessa tecken på extremism.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Den kupp som ägde rum i Honduras den 28 juni var ett angrepp mot det honduranska folkets politiska yttrandefrihet och de mest grundläggande demokratiska rättigheterna.

Sedan dess har regeringen faktiskt vidtagit repressiva åtgärder mot gräsrotsrörelsen. Denna har demonstrerat på gatorna och infört ett system med medietystnad, begränsade friheter, förföljelse, olaga frihetsberövande, försvinnanden och till och med mord på medlemmar i den organiserade motståndsrörelsen mot kuppen.

Vi kunde bevittna allt detta under det besök som nyligen gjordes av en delegation från Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster i Honduras och Nicaragua där vi träffade landets lagligt valda president, Manuel Zelaya. EU-institutionernas reaktioner på dessa omständigheter är minst sagt tvetydiga. Medan några är oacceptabelt tystlåtna vädjar andra till båda parter att göra allt som står i deras makt för att nå en politisk lösning så fort som möjligt. De drar alla över samma kam och struntar i vem som är skyldig. Det är precis som om det inte fanns någon demokratiskt vald president på ena sidan och en olaglig regering på den andra vilken presidenten frihetsberövades och landsförvisades av när den på olaglig väg övertog makten.

Den mest grundläggande respekten för demokrati kräver att EU-institutionerna tydligt och kraftigt måste fördöma kuppen och genomföra åtgärder på internationell nivå för att isolera och öka trycket på den olagliga regering som är vid makten. De får inte heller erkänna eller stödja några val som hålls innan den demokratiska legitimiteten har återupprättats i landet.

John Bufton (EFD). – (EN) Herr talman! Som en ny ledamot av detta parlament anser jag att ett av de största problem som jordbrukare i Wales och resten av Storbritannien står inför är den föreslagna elektroniska identifieringen av får som kommer att införas den 1 januari 2010. Saken är den att skanningsutrustningen inte är tillförlitlig. Om jag har förstått det rätt har den bara en tillförlitlighet på 79 procent vilket kommer att leda till stora problem för jordbrukare i hela Storbritannien.

Jag uppmanar kommissionen att ompröva dessa bestämmelser och bara införa detta på frivillig grund för lantbrukarna. Jag är rädd för att den otillförlitliga utrustningen kommer att skada många jordbrukare och att det samlade gårdsstödet kommer att minskas. I alla värsta fall kan det minskas med 100 procent. De eftergifter som redan har gjorts är till stor hjälp men otillräckliga.

Jag tycker att det rent av är förvånande att kommissionen vill införa elektronisk identifiering med en utrustning som har så pass stora brister. En förnuftig lösning vore att införa elektronisk identifiering endast på frivillig grund från januari nästa år. Jag ber ledamöterna i detta parlament att stödja mig i denna oerhört viktiga fråga för jordbruksnäringen i hela EU.

Krisztina Morvai (NI). – (EN) Herr talman! Jag skulle vilja uppmana parlamentet att vidta omedelbara och effektiva åtgärder för att rädda de små jordbruken och familj jordbruken i de nya medlemsstaterna, framför allt i Öst- och Centraleuropa och då särskilt i mitt eget land, Ungern.

Vad har dessa jordbrukare råkat ut för? Som en följd av att vi anslöt oss till Europeiska unionen var vi tvungna att "erbjuda", så att säga, 100 procent av vår marknad och i utbyte fick vi ett stöd på motsvarande 25 procent. Detta är inte bara orättvist och oerättigat utan även olagligt: Det har gjorts en tydlig överträdelse av Romfördraget. Eftersom jordbrukarna har försökt konkurrera på dessa orättvisa och olagliga villkor har de tvingats ta enorma lån för att inte konkurreras ut. Nu har de försatts i konkurs och måste sälja sin mark under omständigheter som påminner om kolonisering. Vi måste nämligen upplåta marken till länder som har 10 gånger högre BNP än vad vi har. Jag begär att Köpenhamnsavtalet omprövas omedelbart.

(Talmannen avbröt talaren)

Rareș-Lucian Niculescu (PPE). – (RO) Herr talman! Jag skulle precis som mina medledamöter vilja ta upp ett problem inom jordbrukssektorn. En artikel som nyligen publicerades i *Wall Street Journal* har särskilt

fånga mitt intresse och därför ser jag det som en hedersplikt att presentera denna för parlamentet och framföra skribenternas önskemål.

Artikeltiteln, som jag tycker förmedlar vad artikeln handlar om, löd "Barroso, ta bort hindren för småföretagarna". Artikeln är helt enkelt en vädjan till den framtida Europeiska kommissionen att koncentrera sina åtgärder på att ge stöd till små och medelstora företag, som är mycket sårbara i kristider, och att inte på något sätt kompromissa om genomförandet av 2008 års *Small Business Act*. Europaparlamentet har en skyldighet att se till att dessa åtgärder genomförs på ett vederbörligt och effektivt sätt eftersom de behövs för de över 20 miljoner små och medelstora företagen i Europeiska unionen.

Evgeni Kirilov (S&D). – (BG) Herr talman! I början av augusti ägde en oerhört dramatisk händelse rum i f.d. jugoslaviska republiken Makedonien som chockade allmänheten i Bulgarien. Spaska Mitrova, en 23-årig medborgare i f.d. jugoslaviska republiken Makedonien och mamma till ett litet barn som då fortfarande ammad, fördes med våld till polisstationen och förflyttades sedan till det ökända fängelset Idrizovo samtidigt som hon framtogs sitt barn. Polisen tog tag i hennes hår och drog ner henne från översta våningen till bottenvåningen av byggnaden eftersom hon inte ville skiljas från sitt barn. Hon dömdes till tre månaders fängelse eftersom hon inte kunde ge sin före detta make en sovplats i deras barns sovrum. Ni kan föreställa er följderna av detta. Vidare fick Spaska Mitrova bulgariskt medborgarskap tidigare i år. Detta verkar vara den främsta orsaken till den omänskliga behandling som hon utsattes för, och detta fall är inte det första. För cirka två år sedan frågade jag den nuvarande utrikesministern i f.d. jugoslaviska republiken Makedonien om varför det finns så mycket hat mot människor från f.d. jugoslaviska republiken Makedonien med bulgariskt medborgarskap. Han svarade att de är spår från det förflutna. Eftersom de ansträngningar som har gjorts av den bulgariske presidenten och den bulgariska regeringen inte har lett till något resultat ber jag kommissionsledamot Olli Rehn att personligen sätta sig in i detta fall som kännetecknas av uppenbar orättvisa i ett land som vill inleda anslutningsförhandlingar.

Jelko Kacin (ALDE). – (SL) Italien vill anlägga en gasterminal utmed kusten på gränsen till Slovenien utan samråd. Europeiska unionen grundades dock på ömsesidigt förtroende och goda grannskapsrelationer. Miljöskadliga energikällor kräver särskilda miljöskyddsåtgärder men i grund och botten även grundläggande årlighet.

Italien försöker undanhålla Slovenien information om de skadliga konsekvenserna för den gränsöverskridande miljön. Italien skadar på så sätt alla inblandade, inklusive sig självt men framför allt de människor som bor i närheten av den omtvistade anläggningen. Allmänheten och regeringen i Slovenien motsätter sig starkt denna terminal.

Att ljuga inför kamerorna kan mycket väl vara Berlusconis taktik för politisk överlevnad i Italien. Ett sådant beteende får och borde dock inte accepteras som en medveten handling inom Europeiska unionen. Det är oacceptabelt.

Det hela utgör en uppenbar överträdelse av Europeiska unionens principer och Italien utövar en manipulativ taktik vilket skadar mänskligt liv och miljön. Det vore internationellt sett vårdslöst att försöka bygga en kustterminal vid Žavlje (Aquilina) i Triestebukten som redan är extremt trång. Det förstör miljön, raserar framtidsutsikterna för kommunalt samarbete vid gränsen och utgör ett mycket dåligt exempel för kommande medlemsstater.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Herr talman! Det som händer med den före detta tyska skotillverkaren, Rhode, i Santa Maria da Feira, som nu heter Sociedade Luso-Alemã de Calçado, är mycket oroande.

Företaget hade en gång i tiden nästan 3 000 anställda men efter problemen i Tyskland har företaget tagit bort flera arbetstillfällen och har nu runt 1 000 anställda. Merparten av dem är kvinnor som de flesta har fått gå ned i timmar och lön. Man fruktar nu att företaget kommer att läggas ned när det portugisiska valet är över.

Arbetslösheten i kommunen fortsätter att öka och drabbar nu tusentals anställda, särskilt inom sko- och korktillverkningsindustrin. Med tanke på detta ber vi om att särskilda nödatgärder vidtas för att förhindra ännu ett allvarligt slag mot tillverkningen och arbetstillfällena i ett område som har drabbats så pass hårt av arbetslöshet.

Nicole Sinclaire (EFD). – (EN) Herr talman! Jag accepterar inte parlamentets eller någon annan EU-institutions behörighet att stifta lagar för Storbritannien.

Mina väljare har sänt mig hit för att tala om för er att de inte vill att 45 miljoner brittiska pund av deras pengar ska användas varje dag på Europeiska unionen. Vi vill att dessa pengar ska användas inom Storbritannien, på våra skolor, våra sjukhus och vår infrastruktur, och inte kastas bort på era korrumperade räkenskaper under 14 års tid.

Jag har helt enkelt följande budskap från de som har valt mig till kommissionen: Fortsätt ni med er byråkrati och var beredda på Storbritanniens utträde ur den korrupta och dödsdömda röra som Europeiska unionen är.

Diane Dodds (NI). – (EN) Herr talman! Detta parlament stod nyligen enat inför ett globalt terrorhot. I min valkrets i Nordirland vet vi vad terrorism kan orsaka. Ja, vi har sett en förändring i Nordirland de senaste åren men det finns fortfarande de som gärna skulle vilja se blod flyta.

Förra veckan utplacerades en bomb på ca 275 kilo av oliktankande republikaner i South Armagh. Om den inte hade upptäckts hade många människor mist livet. I Nordirland har vi inte glömt de som föll offer för vårt förflutna och för terrorism och därför skulle jag vilja be parlamentet om att stödja kravet på ersättning från Libyen. Libyen tillhandahöll IRA vapen. Dessa vapen dödade många människor och skadade andra. Landet måste hållas ansvarigt för detta.

Eduard Kukan (PPE). – (SK) Så här i början av en ny mandatperiod bör vi tänka på vårt gemensamma ansvar för en fredlig utveckling i Europa, så att våra medborgare kan leva ett fridfullt och angenämt liv. Vi måste även visa våra medborgare att vi är här för deras skull, för att tillvarata deras intressen.

Vi måste alltid ha detta i åtanke, även när det uppstår problem mellan två parter i vår politiska familj. Det europeiska sättet att lösa problem är att föra en dialog i sann partnerskapsanda, i syfte att nå förnuftliga lösningar, och inte att ignorera den andra parten eller lägga fram frågor direkt till EU-institutionerna, som det här är ett exempel på.

En ständig, förnuftig och ömsesidig dialog är också den rätta vägen för att motverka extremister på båda sidor, och på så sätt kväva eller strängt begränsa eventuella farliga handlingar som de kan begå i framtiden.

Rovana Plumb (S&D). – (RO) Kampen mot rasism utkämpas genom kraftfull EU-politik, och ändå har på mindre än en vecka tyska och brittiska politiker varit inblandade i smutskastning av rumänska arbetstagare, antingen på grund av okunnighet eller på grund av en drivkraft att kunna vinna sympatier och röster från befolkningen. Mycket oroande är makabra uttalanden som att rumäner skulle sticka en kniv i dig så snart de fick syn på dig, vilket yttrades på ett offentligt möte i Storbritannien, och kommentarerna från en tysk politiker om att rumäner inte kommer till arbetet klockan sju på morgonen och inte heller vet vad de ska göra. Vi utarbetar EU-politik för att motverka rasism. Det är vårt gemensamma mål. Men vad gör vi om våra politikerkolleger från stora EU-medlemsstater uttalar sig på det här sättet?

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Herr talman! Förra veckan blev tre baskiska tonfiskfartyg från Bermeo återigen hotade av somaliska pirater. Vi är oroade över de upprepade angreppen mot fiskefartyg i området och över att offren känner sig otrygga, samtidigt som den spanska regeringen inte gör någonting. Dessa angrepp kan förvärras när monsunen kommer, precis som yrkesfiskarna säger.

Innan det är för sent vill jag därför här i kammaren säga att vi snarast behöver beväpnat militärt skydd ombord på dessa fartyg. Några av de europeiska regeringarna har redan föranlett detta, till exempel Frankrikes och Italiens regering, vilket har varit framgångsrikt.

Kommissionen bör därför rekommendera att alla medlemsstaterna omedelbart vidtar liknande kraftfulla åtgärder. Vi måste snarast utöka de skyddskriterier som har upprättats för handelsfartygens sjövägar till fiskeområdena.

Parlamentet har ett problem, vilket fastställdes i resolutionen om kapningar till sjöss av den 23 oktober förra året.

Avslutningsvis vill jag på nytt upprepa vår övertygelse att Europa behöver en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik som gör EU-institutionerna mer effektiva och trovärdiga när det gäller att ta itu med sådana här kriser.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Den 4 september 2009 utförde de tyska trupper som utgör en del av den ockuperande armén i Afghanistan tillsammans med Förenta staterna, EU och Nato dödliga

attacker i regionen Kunduz, som visade sig bli en massaker med över 135 civila dödsoffer och dussintals skadade, däribland många barn, vilket är en krigsförbrytelse mot det afghanska folket.

Det här angreppet var givetvis inte ett angrepp mot talibanerna, utan mot 500 civila medborgare. Det dagliga blodbadet, det organiserade våldet och de korrupta valen för att sätta marionetter för den afghanska ockupationen på plats liksom den fattigdom och misär som hemsöker det afghanska folket visar att de imperialistiska angrepp som Förenta staterna, EU och Nato har genomfört under förevändningen att de ska motverka terrorism i detta ockuperade land – och även i en rad andra länder – har fått katastrofala följder för människorna.

Både uttalandena från Natos nye generalsekreterare Anders Fogh Rasmussen och från EU:s utrikesministrar syftar till en enda sak: att fortsätta ingripa mot folket. Människorna i varje land och i varje EU-medlemsstat måste kräva och insistera på att dessa trupper lämnar deras länder och återvänder hem.

Gerard Batten (EFD). – (EN) Herr talman! Den 2 oktober kommer Irland att hålla en ny folkomröstning om Lissabonfördraget. Lissabonfördraget är i stort sett identiskt med den konstitution för Europa som fullständigt förkastades av Frankrike och Nederländerna. Lissabonfördraget har redan förkastats av Irland en gång, men "nej" är alltid fel svar när det gäller EU och fortsatt politisk integration. Därför måste irländarna hålla en ny folkomröstning så att de kan komma fram till det enda svar som är godtagbart i EU – nämligen ett "ja".

EU håller på att förstöra demokratin i medlemsstaterna. EU bygger på felaktiga påståenden, bedrägerier och lögn. I Storbritannien har vår föraktliga regering och politiska fraktion sagt nej till en folkomröstning, just på grund av att de vet att resultatet skulle bli ett rungande "nej". Men oavsett hur resultatet blir i Irland kommer Storbritannien en dag att lämna EU och återvinna sin nationella självständighet. Jag är stolt över att kunna använda min tjänsteställning för att förorda Storbritanniens ovillkorliga utträde ur EU.

Talmannen. – Tack, herr Batten. Jag gav er 14 extra sekunder även om ni sade en sak som inte stämmer, nämligen att Lissabonfördraget är samma sak som konstitutionen.

George Becali (NI). – (RO) Herr talman! Jag vill tala om ett EU-projekt som kallas "Voices of Youth" och som jag har fått äran att ansvara för. Unga människor från alla medlemsstaterna kan delta i det här projektet och målet är att de ska hitta och föreslå lösningar på sociala problem som de stöter på. Jag ber inte bara er, herr talman, utan även Europeiska kommissionens ordförande att se till att vi bättre uppmärksammar de förslag som de kommer med. Det är vårt ansvar i dessa svåra tider att se till att Europa och framför allt unga europeiska medborgare får tydliga möjligheter. Min generation har varit tillräckligt lyckligt lottad för att ta del av återuppbyggnaden av ett enat Europa. Unga människor som utgör dagens Europa och särskilt morgondagens har rätt att skapa det Europa som de vill ha. Tack. Må Guds hjälp vara med oss.

Talmannen. – Tack, och tack även för det kortfattade anförandet.

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Spöket av den vänster- och högerextremistiska ideologi som återspeglar de två diktaturer som dominerade Europa under 1900-talet har återvänt för att hemsöka 2000-talets EU. Vi har ett fall där en EU-medborgare har förbjudits att resa till ett annat land, vilket innebär att rörelsefriheten för denna person har begränsats. I ett annat fall ville en EU-medlemsstat arrestera 15 medborgare, anklaga dem för förräderi och förbjuda dem att lämna landet eftersom de skulle diskutera minoritetsfrågor med likasinnade landsmän i ett forum för ungerska parlamentsledamöter från Karpaterna. I det berörda landet bestraffas människor för att de inte talar landets officiella språk ordentligt på sjukhus, polisstationer, ålderdomshem och mödravårdscentraler. Inte ens immigranter behandlas på det här sättet i EU, än mindre människor som har levt här under tusen år, där en ny stat bildades för bara 17 år sedan. Därför är det viktigt att EU inför en gemensam lag som skyddar minoriteter och som är bindande för alla länder.

Arlene McCarthy (S&D). – (EN) Herr talman! Jag vill informera parlamentet om att den brittiske justitieministern i förra veckan bad en av mina väljare om ursäkt, nämligen Michael Shields, som har släppts fri från fängelse efter att ha suttit fyra och ett halvt år för ett brott som han inte har begått.

Michael Shields fick en ursäkt på grund av bevis som tydligt visar att han är moraliskt och tekniskt oskyldig till brottet. Shields arresterades, anklagades och dömdes 2005 på mindre än åtta veckor för ett brutalt överfall mot Martin Georgiev, en bulgarisk kypare, trots att det saknades rättsliga bevis, att identifieringsförfarandet genomförts bristfälligt och att en annan man, Graham Sankey, undertecknat en bekännelse av brottet.

Jag vill i dag tacka talman Josep Borrell Fontelles och talman Hans-Gert Pöttering samt parlamentets utskott för framställningar för deras stöd till Michael Shields kamp för rättvisa. Än är det hela dock inte över, och jag ber ordföranden för utskottet för framställningar att fortsätta att stödja Michael Shields kamp för rättvisa och snarast uppmana de bulgariska myndigheterna att granska bevisningen. Detta är mycket viktigt för att var och en av våra medborgare ska kunna ha tillit till och förtroende för det rättsliga och politiska samarbetet i Europa.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Bankväsendet kräver övervakning. Det är Europeiska rådets och Europeiska kommissionens ståndpunkt. Europeiska kommissionens konsumentskyddsundersökning, som offentliggjordes i februari, avslöjade flera allvarliga negativa tendenser inom bankväsendet. Som vald företrädare från Estland vill jag ge några exempel från Estland för två svenska banker som har verksamhet i Estland. Problemet är att dessa banker behandlar kunder i Estland annorlunda än kunder i det egna hemlandet. Både priserna för banktjänster och räntesatserna är betydligt högre för de estniska kunderna. Räntesatserna skiljer sig exempelvis mellan 0,21 % i Sverige och 12,2 % i Estland – vilket är 600 gångers skillnad.

Att använda finanskrisen för att rättfärdiga olika behandling strider mot EU:s värderingar. Jag skulle vilja fråga Sverige, som för närvarande är EU:s ordförandeland, vad man har att säga om detta och hur länge det kommer att vara på det här sättet med deras banker i Estland.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Herr talman! Jag har tidigare sagt att vi behöver en demokratisk revolution, och nu står vi alla som av egen fri vilja inte företräder någon politisk grupp i parlamentet inför en ohållbar situation.

Jag vill be presidiet att finna en vänskaplig lösning på problemet med samordnare. I det här avseendet är vi diskriminerade eftersom vi inte får delta i samordnarnas sammanträden i de olika utskotten och vara vederbörligen aktiva. Jag vill gärna medverka till att undvika att rättegångsförfaranden i EG-domstolen resulterar i ett utslag att alla beslut som har fattats hittills av samordnarna ogiltigförklaras, så som tidigare har skett i kölvattnet efter diskrimineringsmålet från 2001. Det skulle inte bara vara till enorm skada för parlamentet, utan det är även onödigt från politisk synpunkt.

Jag ber därför presidiet att snarast vidta lämpliga åtgärder för att sätta stopp för denna diskriminering av grupplösa ledamöter och återgå till de solida arbetsmetoder som vi haft under de senaste tio åren.

Carlos Iturgaiz Angulo (PPE). – (ES) Herr talman! Den här sommaren har terroristgruppen ETA mördat tre människor i Spanien som försvarat rättvisa och frihet, nämligen en polisman från den nationella poliskåren och två befäl inom civilförsvaret. Jag vill uttrycka vårt deltagande, vårt stöd och vår omsorg till deras familjer.

ETA är en kriminell grupp som inte hör hemma i Europa, eftersom det i EU inte finns utrymme för radikalism, totalitarism eller terrorism.

Europaparlamentet och alla EU-institutionerna bör av denna anledning fortsätta att fördöma ETA-terrorister och arbeta för att undanröja och utrota den cancersvulst som ETA:s terroristattentat utgör och deras medverkan till brott från vår kontinent.

I mitt första anförande vid denna mandatperiods första ordinarie plenarsammanträde i Europaparlamentet vill jag därför påminna om och uppmärksamma alla dem som fallit offer för ETA:s terrorism, och fördöma terroristorganisationen ETA här i kammaren. Jag ber att vi alla i egenskap av europeiska medborgare ska samarbeta med lagen på vår sida för att utrota ETA och dess anhängare, för Baskiens, Spaniens och Europas skull.

Ioan Mircea Pașcu (S&D). – (EN) Herr talman! Jag anser personligen att det är dags att vi ändrar inställning till energiproblemen genom att successivt flytta tyngdpunkten från "energitrygghet", det vill säga att försöka säkerställa den försörjning som vi för närvarande har från labila leverantörer, till "trygg energi", vilket innebär att EU har full kontroll över all exploatering av energikällor.

Naturligtvis kommer detta att kräva parallella åtgärder i båda riktningarna under en tid, tills vågskålen tippar över åt det senare, eftersom vi först och främst måste få kontroll över vår egen energiförsörjning i Europa, om vi verkligen ska kunna vara helt trovärdiga som internationell aktör. Annars kommer vi även fortsättningsvis att utgöra en samling nationella aktörer som följer sina egna nationella intressen, vilket gör oss känsliga för skoningslösa utländska leverantörers taktik att dela upp och kontrollera marknaden.

Chris Davies (ALDE). – (EN) Herr talman! För sex månader sedan chockades världen av den död och ödeläggelse som Israel utsatte Gazaremsan för. När kamerorna nu har stängts av fortsätter den ekonomiska

belägringen. Mindre än en fjärdedel av de material och förnödenheter som människorna är i behov av kommer igenom gränsövergångarna – bara 18 artiklar allt som allt. Ingenting för återuppbyggnad, ingenting för affärslivet, ingenting som skapar arbetstillfällen eller inger hopp. Israel håller praktiskt taget en och en halv miljon människor i ett slags fångläger, omgivet av murar och övervakat av beväpnade vakter.

Jag ber er, herr talman, att uppmana ordföranden att besöka Gaza snarast möjligt för att bedöma läget på egen hand. Om han anser att en sådan kollektiv bestraffning inte kan godtas bör han uttala sig till förmån för alla oskyldiga.

Elisabeth Köstinger (PPE). – (DE) Herr talman! Den ekonomiska krisen har slagit hårt mot jordbruksproduktionen. Situationen har försämrats drastiskt särskilt för mjölkproducenterna de senaste 20 månaderna. Med priser under 0,21 euro tvingas jordbrukarna sälja sin mjölk till ett pris som är lägre än deras produktionskostnader. Överlevnaden för många av de familjedrivna jordbruken i EU är allvarligt hotad, och i dagsläget kan många av dem bara överleva genom privata besparingar, vilket naturligtvis inte är hållbart.

Kommissionens siffror ger en dramatisk bild över priset för mjölk och mjölkprodukter. Åtgärder till stöd för mjölkproducenterna är av största vikt för att undvika en kollaps inom jordbruket. Kvalitet har som bekant sitt pris, men den principen tycks inte gälla längre inom jordbrukssektorn. För närvarande står producenternas pris inte i relation till konsumenternas pris.

Våra familjedrivna jordbruk behöver snarast marknadsstödsåtgärder. Det handlar om att säkra livsmedelsförsörjningen i Europa. Framför allt får vi inte glömma bort att hundratusentals arbetstillfällen i Europa är beroende av ett fungerande jordbruk.

Joanna Senyszyn (S&D). – (PL) Herr talman! I morgon kommer José Manuel Barroso att be om vårt stöd för att kunna sitta kvar en andra mandatperiod som kommissionens ordförande. Jag vill påminna parlamentet om att polska skeppsvarvsarbetare gång på gång har vädjat till kommissionen om att fatta ett beslut som skulle innebära att deras arbetsplatser räddades. Men ingen hjälp har kommit, eftersom kommissionen under Barrosos ledning har visat sig vara helt oberörd av arbetstagarnas problem. Tusentals polska skeppsvarvarbetare lider fortfarande av de svåra följder som kommissionens osolidariska politik medför för dessa grupper i samhället. Det vore bra om vi påminde oss själva om att vi har valts till det här parlamentet för att företräda medborgarna, och det här är varken det slags politik eller det slags gemenskap som våra väljare förväntar sig.

Om vi stöder José Manuel Barroso kommer ingenting att förändras. Kommissionens verksamhet och dess lagstiftningsförslag kommer att fjärmars mer och mer från de behov som finns i Europa. Vi måste välja en ordförande och kommissionsledamöter som ser till att sociala mål går före ekonomiska. Vi måste verka för ett socialt Europa där arbetstagarnas öde anses vara lika viktigt som vinster och förtjänster. Vi får inte tillåta oss själva att förledas av vackra ord som används som en rökridå för att dölja hänsynslös och hjärtlös högerpolitik.

Bill Newton Dunn (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag vill ta upp fallet med John Zafiropoulos, som sitter i fängelse i Grekland. Hans familj, som tillhör min valkrets, är övertygad om att han är oskyldig. I början av det här året skrev jag till justitieministern i Aten angående fallet. Jag fick inget svar, så i ett anförande på en minut här i maj tog jag upp det i kammaren. Omedelbart efter att jag hade talat kom Greklands ständiga representation skyndande till mitt kontor och lovade mig att snarast komma med ett svar från ministern personligen. Fyra månader senare har ingenting hänt.

Om Greklands ständiga representation lyssnar på oss nu i kammaren vill jag uttrycka min förvåning och bestörtning över att ingenting har hänt. Jag ber om ett svar från ministern och att John Zafiropoulos fall ska undersökas på nytt.

Ioannis Kasoulides (PPE). – (EN) Herr talman! Under den turiska ockupationen av Cypern 1974 fotograferade en turkisk journalist 14 cypriotiska soldater som överlämnades till den turkiska armén. Fotografiet blev en symbol för sökandet efter de saknade personerna. För ett par veckor sedan identifierades soldaternas kroppar genom DNA, 35 år efter att de dödats och blivit nedslängda i en grav i den ockuperade norra delen av ön. Detta är ett bevis för en uppenbar överträdelse av Genèvekonventionen av den turkiska armén som var ansvarig för de fångar som överlämnades till dem.

Jag uppmanar parlamentet att uppmana Turkiet att samarbeta med FN:s kommitté för saknade personer genom att ställa sina förteckningar till förfogande och öppna de båda platser som nyligen har pekats ut i

Lapithos, vilka betecknas som "skyddade militära områden", där man tror att ytterligare 800 fångar ligger begravda.

Derek Vaughan (S&D). – (EN) Herr talman! I parlamentet kommer vi att ha många viktiga diskussioner och beslut att fatta i budgetfrågor. För närvarande behandlar vi givetvis budgeten för 2010, och fortfarande är det många problem som måste lösas innan vi kan enas om den. Parlamentet kommer snart också att börja diskutera den nya budgetplanen för tiden efter 2013.

Samtidigt har vi även halvtidsöversynen av budgeten, och jag tycker att det verkar som om vi nästan har glömt bort det. Vi får inte glömma den, eftersom den ger oss stora framtida möjligheter. Vi kommer att kunna granska våra prioriteter på nytt. Vi kommer exempelvis att kunna tilldela den nya ekonomiska återhämtningsplanen för Europa mer stöd. Vi kommer kanske också att kunna avsätta mer medel till de åtgärder som Köpenhamnskonferensen leder fram till i slutet av året.

Jag anser att parlamentet måste hålla ett öga på det här. Parlamentet bör fortsätta att utöva påtryckningar på rådet och kommissionen, så att de återigen granskar halvtidsöversynen och vi får möjlighet att framföra våra prioriteringar.

Pál Schmitt (PPE). – (HU) Herr talman! Yttrandefrihet och frihet att välja vilket språk man vill tala är grundläggande mänskliga rättigheter. Ett språk är en symbol av största vikt för alla som talar det och själva grunden för deras självidentitet. Alla som tänker så om sitt eget språk måste respektera andra folkgruppers olika språk. Nyligen har emellertid ett av EU:s officiella språk angripits i Slovakien, nämligen ungerskan, på ett sätt som fullständigt strider mot det europeiska tänkesättet. Slovakiens språklag innebär en uppenbar diskriminering av rättigheterna för den ungerska befolkningsgruppen i landet, dit en halv miljon människor hör, att använda sitt eget språk. I vissa fall kan personer dömas till böter på 5 000 euro.

EU har förpliktigt sig till att verka för kulturell och språklig mångfald. Till och med en kommissionsledamot för flerspråkighet har utsetts. Europeiska stadgan för regionala språk och minoritetsspråk, som även Slovakien har ratificerat, utgör en garanti för medborgarnas rättigheter att använda sitt eget modersmål på alla utbildningsnivåer, för administrativa ändamål, på offentliga institutioner och i officiella handlingar. EU-institutionernas enda stöttepelare kan inte tillåta att en av medlemsstaterna uppenbart strider mot grundläggande EU-normer och går till angrepp mot minoriteters rättigheter, utan att göra sin röst hörd.

Bogusław Liberadzki (S&D). – (PL) För ett par månader sedan debatterade vi här i kammaren situationen inom den polska fartygsindustrin, och nådde en överenskommelse. Martin Schulz, ordföranden för vår politiska grupp, intygade på vår grupps vägnar att parlamentet inte samtyckte till att tiotusentals arbetstillfällen på skeppsvarven och deras leverantörsföretag skulle försvinna. Martin Schulz intygade att parlamentet inte samtyckte till att avskaffa denna industrigren i Polen, eller till att Europas industriella kapacitet stadigt minskar.

Sex månader har förflutit och nu är läget följande: Regeringen har inte kunnat privatisera skeppsvarven, kommissionen har inte tagit någon som helst hänsyn till parlamentets ståndpunkt, skeppsvarven har ingen produktion, framtiden är osäker och människorna har förlorat sina jobb och lämnats i ovisshet. Nog måste vi alla vara överens om att kommissionen helt saknar uppfattning om en europeisk industripolitik och att den inte har insett att fartygen behövs – de har behövts tidigare, de behövs nu och de kommer att behövas även framöver.

Tunne Kelam (PPE). – (EN) Herr talman! Den 23 augusti 2009 inföll 70-årsdagen för den illa beryktade pakt mellan nazisterna och Sovjetunionen som en gång delade Europa. Jag anser att detta är ett chockerande exempel på hur nära till synes motsatta politiska ytterligheter kan komma varandra. Både Moskva och Berlin enades då om att det första steget vore att störta den demokratiska politiska ordningen i Europa. Både Moskva och Berlin ville få herraväldet över världen. Följaktligen får vi inte glömma att det krävdes två diktatorer för att starta andra världskriget.

Fyra dagar innan Stalin undertecknade paktens förklarade han själva poängen för sina kamrater. Han sade att det låg i Sovjetunionens intresse att det utbröt krig mellan Tredje riket och det kapitalistiska anglo-franska blocket. Allt skulle göras för att kriget skulle vara så länge som möjligt, för att de båda sidorna skulle bli utmattade. Därefter skulle Stalin och hans anhängare ha en stor arena för att utveckla världsrevolutionen.

Jag vill påminna ledamöterna om Europaparlamentets resolution från april om att göra den 23 augusti till en gemensam minnesdag för att hedra offren för alla totalitära regimer.

Boris Zala (S&D). – (SK) Både under parlamentets förra session och under den nuvarande har vi hört anföranden från många ungerska parlamentsledamöter som kritiserar den slovakiska språklagen. Jag vill

samtidigt nämna att ni alla har skickat dokument med åtskilliga argument, som i de flesta fall är feltolkningar, förvrängningar eller rentav rena lögnar, för att säga det rent ut.

Den slovakiska språklagen är fullt förenlig med alla mänskliga rättigheter och rättigheter som skyddar minoritetsspråk. Enligt min mening är det en mycket farlig politik som de ungerska parlamentsledamöterna bedriver, genom att klart och tydligt provocera extremism, både i Ungern och i grannländerna omkring. Jag tycker att de borde inse att denna politik är mycket farlig och sätta stopp för lögnerna, precis som vi har hört här tidigare i dag.

Alojz Peterle (PPE). – (SL) Jag har blivit ombedd av flera slovenska och italienska medborgare att uppmärksamma parlamentet på Italiens avsikter att bygga en gasterminal i Triestebukten.

Jag delar oron med de slovenska och italienska miljöorganisationerna över att denna gasterminal kan utgöra en stor börda för området, som redan är mycket miljö känsligt. Jag tänker på Triestebuktens vatten och dess tätbebyggda inland. Miljöorganisationerna har också framfört sina tvivel på att de handlingar som använts vid miljökonsekvensbedömningen har varit riktiga.

Jag uppmanar även den italienska och slovenska regeringen att samarbeta i det här projektet i enlighet med det samförståndsavtal som de undertecknade i september förra året. Med andra ord så uppmanar jag dem att samarbeta vid alla miljökonsekvensbedömningar i norra Adriatiska havet, särskilt i Triestebukten. Jag förväntar mig att regeringarna till följd av sådan miljökonsekvensbedömning kommer att enas om en bättre lämpad plats för denna gasterminal än Triestebukten.

Liisa Jaakonsaari (S&D). – (FI) Herr talman! Jag håller med min estniska kollega Siiri Oviir om att den ekonomiska krisen är långtifrån över. En besynnerlig optimism framträder överallt i Europa, fastän arbetslösheten ökar, de nationella ekonomierna har skulder, befolkningen blir äldre och ett slags tredelad giljotin hänger över Europa. Trots allt detta förklaras lågkonjunkturen vara över. En strategi för att ta sig ur krisen är under planering, vilket gör att vi inte behöver bry oss om att fortsätta med återhämtningsstrategin. Europa började mycket bra med återhämtningsstrategin och med att ta sig an den ekonomiska krisen på ett exemplariskt sätt, i sådan utsträckning att Förenta staterna drog lärdom av EU och följde dess exempel. Men därefter har EU:s ansträngningar fullständigt stannat av. Denna falska optimism leder även till felaktiga lösningar. Än har den ekonomiska krisen inte övervunnits.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Bildandet av alliansen för europeisk integration, i kölvattnet efter de tidiga valen i juli 2009, bekräftar återigen de moldaviska medborgarnas positiva inställning till europeiskt engagemang. Ett mycket viktigt steg har tagits, som Moldavien och EU inte har råd att missköta.

Den politiska situationen är fortfarande känslig. Därför är framgångarna för alliansen, och indirekt för ett demokratiskt Moldavien, starkt beroende av stödet från dess europeiska partner. Moldavien har åtagit sig att slå in på en EU-vänlig kurs och EU:s ansvar är att underlätta för Moldavien att följa denna kurs.

Även på politisk nivå är det nu tydligt att det moldaviska folket har valt det europeiska alternativet. Vi måste därför ge vårt ovillkorliga stöd till alliansen för europeisk integration i Moldavien, eftersom den enda chansen att gradvis, men ändå snabbt, integrera landet i den europeiska familjen är genom alliansen. Jag uppmanar kommissionen att förhandla om undertecknandet av en ny överenskommelse med Moldavien som en brådskande angelägenhet och att använda alla resurser som krävs för att hjälpa denna republik ut ur sin svåra finansiella situation.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) EU:s trovärdighet undergrävs fullständigt om vi enbart uttalar oss om brott mot mänskliga rättigheter utanför EU och inte protesterar vid allvarliga överträdelser av mänskliga rättigheter inom EU, till exempel av de slag som precis har inträffat i Slovakien till följd av den nationella språklagstiftningen, och som har gett upphov till spänningar utan tidigare like mellan de största och minsta grupperna i samhället.

Minoritetsspråket har underordnats huvudspråket, som OSSE:s höge kommissarie för nationella minoriteter Knut Vollebæk har uttryckt det. Jag vill påpeka för min kollega Boris Zala att vi gärna hade sluppit att ta upp den här frågan i Europaparlamentet. Jag har gjort det enbart till följd av att en lag har trätt i kraft i Slovakien som innebär att minoritetsspråkens användning strikt begränsas och att den ungerska befolkning som lever där diskrimineras. Därför hör det till nästa kommissions och ordförande José Manuel Barrosos ansvar att skapa forum där dessa fall kan undersökas, som Leonard Orban också har framfört i sin skrivelse. Slovakien måste stå fast vid sina internationella åtaganden, ramkonventionen om skydd för nationella minoriteter och den europeiska stadgan om landsdels- eller minoritetsspråk.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Herr talman! Jag bad om ordet med hänvisning till uppdraget i Afghanistan. Ett ämne som är svårt för alla inblandade och som påverkar både Nato och EU. Jag vill särskilt uppmärksamma kravet på humanitärt, socialt och ekonomiskt bistånd till det afghanska folket, som tyvärr har varit utsatta för krig i 30 år. Anledningen till att jag tar upp det här ämnet är en ökning av attacker mot soldater i samband med presidentvalet. Som vi alla vet har dessa attacker blivit allt vanligare och våldsammare under valslutspurten. Ett sådant bistånd är särskilt viktigt för att skapa förtroende och för att återuppbbygga landet.

Kapten Daniel Ambroziński i den polska militärstyrkan förlorade nyligen livet i Afghanistan. Det verkar som att hans död främst orsakades av brister hos den afghanska militären och polisen, vilka givit efter för mutor. Det är välkänt att den afghanska armén och polisstyrkan befinner sig i en svår ekonomisk situation. Enligt media tjänar afghanska soldater 20 US-dollar om de har tur. Det är viktigt att den militära insatsen åtföljs av socialt, humanitärt och ekonomiskt bistånd.

Talmannen. – Tjugo sekunder till Seán Kelly för en mycket kort kommentar.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Herr talman! Jag vill bara mycket kortfattat säga att ett felaktigt och något nedlåtande uttalande gjordes i kväll om Lissabonfördraget i Irland, av en brittisk kollega. Ingen har tvingat Irland till att rösta om fördraget en andra gång. Det var ett beslut som fattades av det irländska parlamentet, och kommer att verkställas av det irländska folket. I själva verket har vi inte blivit tvingade till att göra någonting sedan vi vann vår självständighet från Storbritannien 1922.

Talmannen. – Mina damer och herrar! Vi har haft 39 anföranden under 45 minuter. Det anser jag vara en utmärkt prestation. Det har varit en bra debatt och jag vill framför allt gratulera de som har hållit sitt första anförande. Jag vill särskilt betona vikten av att kommissionen tar hänsyn till kommentarerna i debatten, annars blir parlamentet bara en plats för att lufta åsikter. Jag märkte att kommissionen var uppmärksam, och de kommer med all sannolikhet att göra en uppföljning av alla våra ledamöters kommentarer.

20. Omstrukturering av den europeiska bilindustrin, bland annat Opel (debatt)

Talmannen. – Nästa ämne är kommissionens uttalande om omstruktureringen av den europeiska bilindustrin.

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. – (DE) Herr talman, ärade ledamöter! Jag är mycket tacksam för att ni i dag har gett mig möjligheten att kommentera situationen för den europeiska bilindustrin. För att informera er om ett antal aspekter i vårt europeiska svar på krisen, och även om utvecklingen när det gäller General Motors-gruppen. Jag kommer att kommentera industripolitiken och de sociala aspekterna och min kollega, kommissionsledamoten Neelie Kroes, tar över när det ska handla om lagstiftning kring statligt stöd.

Tolv miljoner arbetstagare har ett jobb som är direkt eller indirekt beroende av Europas biltillverkare. Av den anledningen träffade kommissionen i oktober 2008 alla berörda parter, däribland medlemsstaterna och arbetsmarknadens parter inom ramen för Cars-21, för att diskutera ett gemensamt sätt att hantera krisen. Vid mötet diskuterades skrotningspremier och ytterligare ekonomiskt stöd från Europeiska investeringsbanken (EIB) för att utifrån ett arbetsmarknadspolitiskt perspektiv hindra denna viktiga sektor från att gå under i krisens malström.

Vi måste även försäkra oss om att krisen inte äventyrar det föreskrivna kravet på att minska koldioxidutsläpp från personbilar till 2012. Jag återkommer till detta senare. På grund av händelser kopplade till General Motors kallade kommissionen alla medlemsstater till politiskt möte, för att bidra med insyn och för att garantera att EU-lagstiftningen efterlevs. Tre sådana möten hållits sedan dess. Gemensamma politiska överenskommelser har gjorts mellan de 27 medlemsstaterna, och dessa offentliggjordes också.

Det första beslutet som fattades var att en förvaltarens lösning samordnad av Tyskland, var rätt metod för att skydda General Motors Europa från det USA-baserade moderbolagets insolvens. Vi kan nu i efterhand säga att den här förvaltarens räddade GM:s europeiska bilfabriker från att dras in i insolvens tillsammans med moderföretaget.

Nästa beslut som fattades var att förvaltarens lösning inte fick innebära några förhandsspekulationer om vilken budgivare som skulle ta över företaget. Vad beträffar de olika budgivarna, tillkännagav kommissionen redan från början att den skulle förhålla sig neutral för att kunna uppfylla sin roll som fördragets väktare.

Det beslutades även att alla nationella protektionistiska åtgärder måste överensstämma med Romfördragets bestämmelser om statligt stöd och den inre marknaden. Vidare får statligt stöd inte styras av politiska betingelser, till exempel platsen för investeringen. Romfördraget tillåter inte ekonomisk nationalism. Statliga

medel får endast användas i undantagsfall och bara för framtidsorienterade ekonomiska strukturer som kan garantera framtida arbetstillfällen. Alla beslut måste följa ekonomisk logik, men som jag sade tidigare, när det gäller frågor om statligt stöd så kommer kommissionsledamot Neelie Kroes senare att gå igenom detta i detalj.

Att GM behåller 35 procent av aktierna är en tydlig indikation på att företaget räknar med en ekonomisk comeback för sitt tidigare europeiska dotterbolag. Jag välkomnar även uppgiften om att 10 procent av aktierna kommer att finnas kvar hos de anställda. Kommissionen har talat med alla berörda, både på arbetsnivå och politisk nivå, sedan januari 2009. Alla medlemsstater, och i dag även Flanderns ministerpresident, välkomnar och stöder kommissionens ståndpunkt när det gäller framtiden för General Motors Europa. Kommissionen har de verktyg som krävs för att garantera att alla överenskommelser efterlevs. Jag vill återigen betona att vi inte kommer att tillåta att skattebetalarnas pengar används till kortsiktiga politiska överväganden, utan i stället till långsiktiga lösningar för produktionsställen och arbetstillfällen. I kristider är det naturligt att man tar hand om familjen och sina nära och kära först. Som ansvarig ledamot för sociala frågor hoppas jag emellertid att Magna, tillsammans med GM och Opel, hittar en europeisk lösning.

Debatten om framtiden för General Motors Europa får inte hindra oss från att se att den europeiska bilmarknaden generellt står inför en drastisk situation. Även innan krisen förekom överkapacitet, och situationen har förvärrats av krisen. Under det sista kvartalet 2008 minskade antalet registreringar med nära 20 procent och vi räknar med ett fall på 11 procent för hela 2009. Den skrotningspremie som tolv medlemsstater har infört har stoppat det fria fallet, men endast på personbilsmarknaden.

Redan i januari påpekade vi den extremt svåra situation som hela fordonssektorn står inför. Försäljningssiffrorna är katastrofala och det finns ingen statistik som visar på återhämtning. Det innebär allvarliga konsekvenser för hela leverantörsindustrin. Det främsta ansvaret för att hantera krisen ligger förstås hos själva fordonsindustrin. För att skydda berörda arbetstagare har Europeiska investeringsbanken (EIB), medlemsstaterna och kommissionen bistått med finansiella medel för att mildra de sociala konsekvenserna inom sektorn.

Den europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter som kommissionen införde två år före krisen, har under de senaste två åren fått sju ansökningar från fordonsbranschen i sex länder. Med runt 40 miljoner euro hjälper vi omkring 7 000 personer tillbaka till arbetsmarknaden. Vi har även skapat ett forum för att diskutera nästa etapp nödvändiga omstruktureringsåtgärder, som måste verkställas på ett socialt ansvarsfullt vis. Vi välkomnar att många biltillverkare har kunnat förebygga dramatiska nedskärningar genom att införa kortare arbetstider och andra former av flexibelt arbete, ofta enligt beslut mellan arbetsmarknadens parter.

Det råder enighet bland alla inblandade om de långsiktiga framtidsutsikterna för europeisk bilindustri, det vill säga att vi i Europa måste bygga världens mest avancerade fordon, med andra ord de renaste, miljövänligaste och säkraste. Denna strategi kräver att fordonstekniken tar ett stort kliv framåt. Vi hjälper till att åstadkomma detta med hjälp av Europeiska investeringsbanken (EIB) och det sjunde ramprogrammet för forskning. Kommissionen fotsätter även att göra allt för att sörja för tillförlitliga grundvillkor för denna europeiska nyckelindustri och dess anställda.

Neelie Kroes, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag ska tala om den statliga finansieringen av Opel Vauxhall av en europeisk regering, eller fler.

Som ni vet tillkännagav Opel Trust, i vilket General Motors (GM) och tyska myndigheter äger lika stora andelar, i torsdags att de har godkänt GM:s försäljning av en huvudandel i europeiska Opel Vauxhalls verksamhet till Magna International och Sberbank-konsortiet. Detta beslut av Opels ägare har stöd från den tyska regeringen. Den tyska regeringen lovade att bevilja statliga medel upp till 4,5 miljarder euro till det nya Opel, med eventuell medverkan från andra europeiska regeringar.

Herr talman! Kommissionen har hållit kontakt med alla berörda medlemsstater genom hela den process som har lett fram till den här affären. Kommissionen är även medveten om debatten kring de respektive förtjänsterna av de olika budgivarnas omstruktureringsplaner, och även det tvivel som vissa företrädare för Opel Trust har uttryckt offentligt.

Vad beträffar den statliga finansieringen av GM Magna affären, har vi blivit informerade om att den tyska regeringen tänker använda sig av en redan befintlig, godkänd plan, i enlighet med kommissionens tillfälliga gemenskapsram för statliga stödåtgärder för att främja tillgången till finansiering i den aktuella finansiella och ekonomiska krisen.

Herr talman! Jag avser att noggrant kontrollera om den här planen kan användas i det här fallet och ni förstår säkert att jag inte kan ta ställning eftersom affären inte ännu är slutförd, och förhandlingar om ett antal aspekter fortfarande pågår. Det är emellertid viktigt att jag nu gör en sammanfattning av de viktigaste övervägandena. Jag måste särskilt betona att statligt stöd som beviljas utifrån den tillfälliga gemenskapsramen, varken rättsligt eller i praktiken, kan vara föremål för kompletterande villkor vad gäller investeringsställe eller geografisk fördelning av omstruktureringsinsatser. Jag är övertygad om att sådana villkor skulle skapa oacceptabla snedvridningar på de inhemska marknaderna och kunna utlösa en bidragskapplöpning som, i detta mycket känsliga läge, skulle kunna skada Europas ekonomi påtagligt. Vidare, i fall omstrukturen av ett europeiskt företag ska styras av icke-kommersiella villkor bundna till statlig finansiering, finns det en risk att företaget inte lyckas återupprätta sin långsiktiga lönsamhet. En risk som är ännu större på grund av den rådande försvagade situationen inom hela den europeiska bilindustrin. Som vi alla vet lider den europeiska bilindustrin av ansenlig överkapacitet. Så en misslyckad omstrukturering skulle orsaka större skada för företaget och dess anställda, negativa effekter för hela sektorn, och slöseri med skattebetalarnas pengar. Dessa principer kommer att vara vägledande i min bedömning av Opel-fallet.

Jag kommer att kontrollera om det finns icke-kommersiella, protektionistiska villkor som, rättsligen eller i praktiken, är bundna till statlig finansiering. Kommissionen kommer inte bara att undersöka de rättsliga villkor som kan vara bundna till ett slutgiltigt stödpaket, utan även hela det sammanhang i vilket stödet har beviljats. Jag är särskilt intresserad av att ta reda på om de tyska myndigheterna i själva verket har försett en enda budgivare med stödåtgärder, och i så fall varför de utifrån ett industriellt och kommersiellt perspektiv föredrog denne budgivares affärsplan.

På grund av den rådande överkapaciteten i bilindustrin, är det ett sorgligt faktum att alla lösningar för att på kort sikt återställa Opel Vauxhalls lönsamhet, kräver jobbförluster i hela företaget samt planerade nedläggningar. I alla de planer för att rädda Opel Vauxhall, som har presenterats av olika potentiella investerare, förutspåddes både fabriksnedläggningar och förlorade arbetstillfällen. En social omstrukturering är det enda sättet att garantera livskraftiga och säkra jobb för framtiden. Kommissionen kan inte, och bör inte försöka diktera var sådana nedskärningar ska göras och kommissionen kan inte heller försöka förhindra dem. Vi kommer emellertid att följa processen mycket noggrant för att garantera att den är baserad på kommersiella villkor utformade för hållbar sysselsättning, och inte protektionistiska motiv.

Werner Langen, för PPE-gruppen. – (DE) Herr talman! Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) välkomnar varmt att kommissionsledamot Vladimír Špidla har bekräftat att europeiska myndigheter har varit involverade på tre områden i denna långa, utdragna procedur för ett bilföretag att byta ägare.

För det andra, instämmer jag med kommissionsledamot Neelie Kroes att det finns ett behov av att noggrant kontrollera om det finns någon icke-kommersiell hänsyn. Hur som helst vill jag be kommissionen att fortsätta i nödvändig takt. Det behöver inte gå lika snabbt som övertagandet av nederländska och belgiska banker som gjordes på 24 timmar, och för tyska banker tar samma förfarande 24 månader, men jag önskar ändå att se detta kontrollförfarande görs snabbt och ändamålsenligt.

För det tredje, är det sant att det förekommer överkapacitet på marknaden och det i enorm skala. Under 2007 såldes 58 miljoner bilar i hela världen medan det fanns en kapacitet för 72 miljoner bilar. Det innebär att omstrukturen av industrin är i full gång, även när det gäller miljövänliga fordon, och de parter som är främst berörda är tillverkarna av tunga fordon.

Opel tillverkar inte tunga fordon men däremot energieffektiva fordon. Opel har haft problem och gjort förluster. Företagets fordon presterar bra, de är tekniskt sofistikerade och jag är säker på att företaget har en chans att överleva om det lyckas med att genomföra omstruktureringsplanen. Även om det som oberoende företag inte kommer att åtnjuta den marknadsnärvaro som de stora företagen har.

Vad gäller omstrukturen, så har jag läst i pressen att endast en fabrik skulle påverkas. Enligt de uppgifter jag har...

(Talmannen avbröt talaren)

Talmannen. – Herr Langen! Jag beklagar men Íñigo Méndez de Vigo skulle vilja använda sig av blåkortsförfarandet för att ställa en fråga till er. I fall ni samtycker kan vi ge ordet till Íñigo Méndez de Vigo, i annat fall kan ni fortsätta.

Ni får givetvis tillbaka er talartid. Ni får ytterligare 30 sekunder.

Íñigo Méndez de Vigo (PPE). – (ES) Herr talman! Werner Langen säger att kommissionens granskning av Opel ska färdigställas inom rimlig tid. Herr Langen, vad anser ni vara en rimlig tid?

Werner Langen, för PPE-gruppen. – (DE) Som jag sade, processen måste få fortlöpa. Den får inte hindras. Det är det frågan handlar om. När jag ser exempel från banksektorn, där processen har tagit år, skulle en kortare period vara lämplig, som i vissa fall i Tyskland.

Jag skulle emellertid vilja sammanfatta med att säga följande: i fall mina uppgifter stämmer, räknar man i planen med att 10 500 av totalt 50 000 jobb kommer att försvinna. Av dessa kan finnas 4 500 i Tyskland och resten i Opels andra fabriker. Jag anser det vara befogat att be kommissionen kontrollera huruvida detta stämmer, och så att det inte sker utifrån politiska kriterier, och i det avseendet ser vi, tillsammans med arbetstagarna framemot det som förhoppningsvis blir en ljus framtid.

Talmannen. – Jag vill tacka Werner Langen och Íñigo Méndez de Vigo för jag tror att det här var det första testet, den första prövningen i den här proceduren. Det är bra, det livar upp vår debatt som tidvis har varit lite dyster. Med avbrott som det här blir debatten emellertid intressantare.

Udo Bullmann, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman, kommissionsledamöter, mina damer och herrar! I denna situation, efter en kamp som har pågått i månader, är det till slut fritt fram för en lösning. I stället för att 50 000 arbetstillfällen drabbas direkt så kan, åtminstone enligt vad våra investerare säger till oss, troligen runt 40 000 av dem räddas. Utan att räkna de många arbetstillfällen hos leverantörer och beroende lokala företag. Nu är det dags att ta itu med General Motors i Europa. Det var deras strid, ordföranden för Sysselsättningsrådet Klaus Franz och alla de andra som blev Opels ansikte utåt, från en ny teknikgrupp som gjort sig förtjänt av en chans, och i en sådan situation måste vår politik vara till nytta.

Vad är det vi diskuterar? Hur General Motors i Förenta staterna stapplade vidare i månader. Mina damer och herrar, vi vet helt säkert att det var en hårmsån ifrån att gå omkull. Vad skulle då ha varit mer logiskt än att ta initiativet, gå vidare och säga okej. Vi måste rycka in här och ge människor en chans. Vi måste ge en chans, inte bara till produktionsställena utan även till framtidens tekniker, så att Europa förblir en bra plats att tillverka bilar.

Jag stöder till fullo de framtidsutsikter som kommissionsledamot Vladimír Špidla har presenterat för den europeiska bilindustrin. Låt oss förverkliga dem! Låt oss införa ett industripolitisk ramverk med världsledande miljöstandard så att Europas biltillverkare och anställda kan utvecklas inom denna standard, här på plats. Vi har lyckats med det tidigare med kol och stål. Varför skulle vi lyckas även denna gång, med transportindustrin och för framtiden? Kommissionen har stort spelutrymme här och kan lansera många initiativ.

kommissionsledamot Kroes! Av de 4,5 miljarder euro som ingår i den överenskommelse som det måste beslutas om, har ni enligt mina uppgifter redan godkänt 1,5 miljarder för att hålla igång verksamheten. Naturligtvis måste ni granska lagstiftningen, vad finns det för alternativ? Givetvis måste alla nödvändiga åtgärder vidtas för att få till stånd en rättvis fördelning av bördan i de framtida förhandlingarna. Jag ber er emellertid att genomföra granskningarna snabbt, för att konsekvent komma fram till en lösning. Med tanke på vad som står på spel är det helt nödvändigt att den här chansen inte går förlorad. Den får inte gå i stöpet på grund av trivialiteter. Vi måste i stället även förstå hur allvarlig situationen är och åstadkomma en europeisk lösning i allmänhetens intresse, som gynnar alla.

Guy Verhofstadt, för ALDE-gruppen. – (NL) Herr talman! Jag vill börja med att tacka de båda kommissionsledamöterna och kommissionen för deras uttalanden här i dag. Det var inget som jag räknade med. Den 3 augusti, när vi redan såg konturerna av dagens besked, skrev jag ett brev och fick ett svar av kommissionens ordförande som inte innehöll något nytt. I dag har kommissionen i alla fall gett ganska klara besked genom kommissionsledamot Neelie Kroes. Hon säger att en ingående undersökning av ärendets samtliga aspekter ska genomföras under alla förhållanden.

Fru kommissionsledamot! Jag begär också att undersökningen inte enbart ska inrikta sig på statligt stöd, utan också på konkurrensbestämmelserna och regelverket kring samgåenden och förvärv. Det aktuella ärendet handlar ju, när allt kommer omkring, inte bara om 4,5 miljarder euro i statligt stöd från Tysklands sida, utan också om något som på en gång är ett samgående och ett förvärv. På detta område är bestämmelserna strängare än för statligt stöd. Eftersom ni främst tog upp statligt stöd i ert anförande, hoppas jag att er undersökning omfattar båda dessa områden. Vid samgåenden och förvärv spelar ju självfallet även den inbördes konkurrensen mellan olika fabriker som ingår i ett företag en enormt viktig roll, medan statligt stöd framför allt påverkar konkurrenssituationen mellan olika företag.

Herr talman, mina damer och herrar! Jag måste säga att ett ärende som handlar om att 4,5 miljarder euro utgår i statligt stöd, samtidigt som den privata aktören bara skjuter till 500 miljoner euro, verkligen är en väckarklocka. Är detta fortfarande ett räddningspaket, eller har det blivit något som jag får lust att kalla förstatligande? Vissa omständigheter tyder hur som helst på att det inte bara fanns ekonomiska utan också politiska motiv till den plan som Magna och tyska staten tog fram. Det vore bra att samla in uppgifter om detta snarast. Undersökningen lär i alla händelser ge klara besked om den saken. Fru kommissionsledamot! Jag vill uppmana er att under alla omständigheter komma igång med undersökningen snabbt – här håller jag helt med Werner Langen – och att inte enbart hålla tillgodo med köparens uppgifter. En inläga från Magnas sida till kommissionen visar säkerligen det som Magna vill att den ska visa. Det är så att säga mindre sannolikt att en sådan inläga avslöjar att konkurrensbestämmelserna har överträtts. Kommissionen bör därför se till att en objektiv undersökning kommer till stånd genom att använda sina befogenheter och begära in uppgifter från de berörda medlemsstaterna själva – från Storbritannien, Spanien, Polen, Belgien och givetvis Tyskland. Jag tror också att den undersökning som genomförs nu är oerhört betydelsefull. Den blir vägledande för många andra omstruktureringar som kommer att ske de närmaste åren under den pågående ekonomiska och finansiella krisen, och där samma krav måste tillämpas. Så långt min första synpunkt.

För det andra tycker jag, för min egen del, att kommissionen gjorde fel som inte omedelbart övertog ansvaret för det här ärendet. Så borde faktiskt ha skett redan för flera månader sedan – kommissionens första meddelande offentliggjordes ju för övrigt i februari. När omstruktureringar berör flera länder anser jag att kommissionen bör vidta egna åtgärder. Det var inte särskilt klokt att överlåta ansvaret på ett enskilt land. Europeiska lösningar kan inte tas fram av enskilda medlemsstater, utan måste utvecklas av gemenskapens institutioner. Rent industripolitiskt tycker jag därför att kommissionen borde ha kunnat agera både bättre och snabbare.

För det tredje anser jag att kommissionen snarast ska lägga fram en omstruktureringsplan för hela bilindustrin. Det går helt enkelt inte att trola bort en överkapacitet på 35 procent utan gemensamma åtgärder på europeisk nivå.

Rebecca Harms, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! För tillfället är vi oeniga om Opel-ärendet, och kanske är detta ett symptom på en mer djupgående oenighet om framtiden för den europeiska bilindustrin. Men låt oss ändå komma ihåg att det finns en sak som förenar oss europaparlamentariker: oron för hur det ska gå med arbetstillfällena i branschen.

Det finns än så länge ingen anledning att gå ut så hårt mot de tyska åtgärderna, även om det är motiverat att granska dem. I stället bör regeringarna i de övriga medlemsstater i Europeiska unionen vars fabriker berörs av GM-krisen – alltså regeringarna i Polen, Spanien, Belgien, Storbritannien och så vidare – slå sina kloka huvuden ihop och i samråd med tyskarna fundera över hur de kan göra det bästa av situationen, och hur de kan säkra arbetstillfällena för de arbetstagare som berörs i fabrikerna. Det tycker jag vore en bättre ansats.

Jag anser, som sagt, att vi alla förenas av vår oro för hur det ska gå med arbetstillfällena i bilindustrin. Kommissionsledamot Vladimir Špidla har alldeles rätt i att debatten inte har kommit i mål ännu. Ändå har vi överlagt om dessa frågor i flera månader i Bryssel, liksom gång på gång här i Strasbourg och hemma i medlemsstaterna. Vi mal på om att branschen tyngs av stora strukturella överkapaciteter. Men vi lyckas aldrig ta mod till oss, staka ut en kurs och enas om hur vi politiskt ska leda branschen ut ur sin strukturella överkapacitet. Men det finns ansatser, och det tycker jag är mycket lovande.

Vi talar i många sammanhang, bland annat när vi diskuterar statliga ingripanden, om att bilarna behöver framtidsanpassas. Det betyder att bilar ska vara klimatvänliga, bränslesnåla och drivas med nya typer av framtidsanpassade motorer. Men med tanke på hur marknaden utvecklats tror jag ärligt talat inte att detta räcker för att säkra lika många arbetsplatser i framtidens bilindustri som vi har i dagens bilindustri. När vi diskuterar framtiden behöver vi därför även ta upp transportsektorns framtid. Vi behöver redan nu, mitt under krisen, ta mod till oss och diskutera sådana omvandlingar och även handla mer konsekvent.

Det är dock helt på sin plats att påpeka att det tyska stödpaketet till Opel saknar alla resonemang om hur branschen ska framtidsanpassas. Teoretiskt handlar det om moderna, framtidsanpassade bilar. Men hur gör vi med kollektivtrafiken? Vilket utgångsläge ger oss bättre och klimatvänligare kollektivtrafiksystem i framtiden? Vem bygger bättre bussar, tåg och lastbilar i framtiden? Vem ser till att det finns ett begreppsmässigt samband mellan denna bransch och informationstekniken och de förnybara energikällorna? Dessa frågor har stötts och blötts många gånger utan att man har tänkt färdigt eller börjat utforma politiska program.

När det nyvalda parlamentet nu skrider till verket vill jag ta tillfället i akt här under debatten, och säga att vi verkligen behöver ta itu med detta. Vi måste verkligen våga göra mycket mer här. Annars tar vi på oss ansvaret för en förlust av arbetstillfällen som saknar motstycke i historien, och som vi inte har en chans att åtgärda genom att pumpa in statliga pengar längre fram.

Bryssel kan inte bara kritisera Tyskland eller andra regeringar. Vi behöver nu visa att vi har ryggen och utvärdera vår egen investeringspolitik. Genom förmånliga lån från Europeiska investeringsbanken (EIB) har minst 4,4 miljarder euro pumpats in i bilindustrin de senaste månaderna. Men inte en enda euro har pumpats in i bilindustrin från samma pott med villkoret att det ska genomföras en sådan omvandling och framtidsanpassning av bilindustrin eller transportsektorn.

ORDFÖRANDESKAP: KOCH-MEHRIN

Vice talman

Evžen Tošenovský, för ECR-gruppen. – (CS) Fru talman, fru kommissionsledamot, herr kommissionsledamot! Som företrädare för ECR-gruppen vill jag i mitt anförande här inför Europaparlamentet i korthet ta upp bilindustrins aktuella situation, och särskilt beröra de europeiska tillverkarnas framtida konkurrensförmåga. Jag vill också tacka kommissionsledamot Neelie Kroes för hennes sätt att hantera den mycket komplicerade fråga som vi debatterar i dag, och som skapar oerhört invecklade förutsättningar när vi ska lösa liknande problem i ekonomin i framtiden. Den världsomspännande ekonomiska krisen har drabbat många ekonomiska områden. Biltillverkarna hör till de värst drabbade branscherna. Delvis kan detta bero på att bilindustrin är ett nav för en lång rad olika områden, med enorma kvalitetskrav och oerhört konkurrenstryck, samtidigt som den har press på sig att utveckla innovativa produkter. Den som inte klarar att hänga med i dagens blixtnabba teknikutveckling får det definitivt svårt. Precis detta fenomen ser vi prov på i dag. De amerikanska biltillverkarna är ett exempel.

Jag vill till och med hävda att krisen tydligt har sållat dem som misslyckats med att förutsäga utvecklingen på bilområdet från dem som i goda tider investerade klokt i utvecklingen av nya, konkurrenskraftiga modeller. Principiellt är jag fortfarande helt emot att staten griper in med skräddarsydda stöd. På sin höjd löser detta kortsiktiga finansiella problem för enskilda tillverkare i respektive land. Jag har full förståelse för att politikerna är rädda för att arbetslösheten i vissa branscher ska öka. Ändå vore det utan tvekan oklokt att enbart lita till ekonomiska stödåtgärder riktade till en enskild bransch. Sådana åtgärder skjuter bara upp katastrofen, och ofta är det de kloka aktörerna som får stå för notan. Den globala krisen kan också medföra en kraftig skjuts för utvecklingen av ny teknik och användningen av nya bränslen som naturgas, väte eller exempelvis eldrift. Om EU vill stimulera och stödja de europeiska tillverkarna, borde vi därför stödja forskningen och förenkla förfarandena kring innovation. Vi måste medge att dessa kan vara väldigt tidskrävande i Europa.

Det är väldigt roligt att medlemsstaterna i EU för tillfället har satt stopp för de protektionistiska strömningarna. Finansiell protektionism skulle bara vara en livsuppehållande åtgärd för verksamheter som inte är konkurrenskraftiga. Nilens katastrofala översvämningar gjorde jordarna i det gamla Egypten bördiga. På samma sätt kan den globala krisen stimulera utvecklingen av nya, miljövänligare europeiska bilar som är ytterst konkurrenskraftiga på världsmarknaden. Det är verkligen roligt att kommissionsledamot Neelie Kroes har hanterat den här frågan så engagerat, eftersom den kommer att få stor betydelse för oss alla i framtiden.

Thomas Händel, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Jag håller i mångt och mycket med om kommissionens uttalande här om vad som orsakat bilkrisen och om hur bilindustrins framtid ser ut. Det handlar om överkapacitet, om behovet av en strategisk nyorientering och om ny teknik. Men jag vill påpeka att vi har invändningar på en rad punkter. Opel är knappast det sista ärendet i sitt slag i bilindustrin, som har en global överkapacitet på 30 procent.

Det handlar inte bara om de i runda tal 12 miljoner människor som direkt eller indirekt får sitt levebröd genom branschen. Det handlar också om de cirka 30 miljoner människor i hela Europa som berörs av branschens ekonomiska produktion. I det läget har även kommissionen ett ansvar för att se till att den europeiska bilindustrin klarar utmaningen. Kommissionen har också ett ansvar för att garantera att Opel inte blir ett bondeoffer i en krissanering med marknadsideologisk inriktning. Vi behöver förändra vår hantering av de fria marknadskrafterna i Europeiska unionen, men detta skapar inte automatiskt lika många nya arbetstillfällen som de som vi nu sannolikt förlorar. Tvärtom får de som har ett arbete stå för notan, tillsammans med ekonomierna i de europeiska medlemsstaterna.

Att generellt säga nej till statligt stöd snedvrider inte bara konkurrensen, utan också samhället. Det skulle kosta de drabbade länderna mycket mer än de har råd med. Och framför allt handlar det, om man räknar

med nedmonteringen av samhällstjänsterna, om mycket större summor än det stöd som länderna i dag erbjuder.

Kommissionen behöver vidta kraftfulla åtgärder vid omstruktureringen av den europeiska bilindustrin, men det krävs också insatser från de berörda ländernas regeringar. Vi vill därför inrätta ett europeiskt branschråd för rörligheten i framtiden under medverkan av politiker, näringsliv, fackföreningar och den akademiska världen. Rådet bör utarbeta tänkbara handlingsalternativ för att åstadkomma de tekniska förändringar som krävs, och definiera politiska åtgärder och hur de ska finansieras. Överkapacitet måste metodiskt omvandlas till nya arbetstillfällen, samtidigt som bördorna fördelas rättvist. Så gjorde vi för många år sedan med stålbranschen, och så bör vi göra i dag med Opel och med hela den europeiska bilindustrin.

Jag anser att statligt stöd kan och bör förknippas med att arbetstagarna garanteras större inflytande och omfattande medbestämmanderätt. Alla drabbade europeiska arbetstagare behöver åtgärder för att säkra verksamheten på orten. De behöver nya arbetstillfällen, nytt hopp och ny trygghet i hela Europa.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Fru talman! I eftermiddags, för några timmar sedan, bekräftade en person i Magnas företagsledning det som vi redan befarade: Fabriken i Antwerpen ska läggas ned för gott. Det uppges i och för sig att man letar efter alternativ, efter alternativ sysselsättning, efter annan verksamhet som kan bedrivas i fabriken. Men ingen vet vad det betyder i praktiken. Det är närmast tomt prat, och verkar vara en taktik för att tillfälligt lugna arbetstagarna och de många oroliga invånarna i Antwerpen, så att de tiger och är medgörliga.

I det här ärendet anser jag anser att Europeiska kommissionen inte får fullfölja sin deklarerade avsikt, nämligen att avvakta lite till, att se på och begrunda eländet en tid till. Det är dags att handla. Nu måste kommissionen gå ut och ge mycket klarare besked än hittills om att den bara godkänner förvärvet om köparen uteslutande tillämpar objektiva ekonomiska kriterier i händelse av en omorganisation. Eventuella utlåtanden om de olika fabrikenas konkurrenskraft måste redovisas otvetydigt och helt öppet, precis som uppgifterna om kommissionens eventuella tillgång till sådana utlåtanden.

Det är ju, när allt kommer omkring, välkänt att fabriken i Antwerpen är ytterst konkurrenskraftig. För mig vore det oaccepabelt om den tyska regeringens enorma stödinsatser leder till att den kanske mest konkurrenskraftiga fabriken drabbas. I detta ärende står tusentals arbetstagares öde på spel i mitt hemland, och jag är rädd att detsamma återigen gäller kommissionens trovärdighet. I sistnämnda avseende är jag ingen optimist. Historien har ju upprepat sig många gånger. Som kommissionsledamot Vladimir Špidla påpekade är de europeiska trosbekännelserna både högljudda och legio, men när det kommer till kritan prioriterar de politiska ledarna i regel sina egna hemländers intressen. Så var det under bankkrisen, och jag är rädd att vi får se samma sak nu under Opel-krisen. De tyska myndigheternas hjärtan lär klappa varmast för Tyskland.

Ivo Belet (PPE). – (NL) Fru talman, fru kommissionsledamot, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Det är minst sagt egendomligt att Opels nya ägare Magna meddelar att man sannolikt lägger ned fabriken i Antwerpen. I dag vet vi ju att det är en av Opels lönsammaste fabriker, en av de lönsammaste i hela General Motors-koncernen. Ändå vill de lägga ned den. Mycket tyder därför på att beslutet inte enbart fattats på ekonomiska grunder. I dag begär vi därför två saker av kommissionsledamöterna Vladimir Špidla och Neelie Kroes. För det första kräver vi att ni med hjälp av er grundmurade kompetens på konkurrensområdet tar reda på om det enorma statliga stöd som vissa medlemsstater utlovat är i linje med det europeiska regelverket. Fru kommissionsledamot, ni har utlovat en undersökning, och det är på sin plats. Jag hoppas att ni får möjlighet att genomföra en grundlig undersökning och att ni, på kortare sikt, kan förhindra att vi snart ställs inför fullbordat faktum här. Det är nog ingen överdrift att hävda att Europeiska kommissionens trovärdighet står på spel. Detta ärende lämpar sig mycket bra för att slå fast att ekonomisk nationalism och protektionism inte hör hemma i 2000-talets Europa.

Fru kommissionsledamot! Ni sägs allmänt vara en kvinna av stål. Vi hoppas att ni vid handläggningen av det här ärendet lever upp till ert rykte, och att ni ser till att Europeiska kommissionens auktoritet inte undergrävs. Det säger jag utan att vara det minsta ironisk.

För det andra är det avgörande att Europa hittar ett nytt industriellt projekt för bilbranschen. Vi får inte titta i backspegeln eller älta missade tillfällen, utan se framåt och inrikta oss på den nya tekniken: elbilen. Än är spelet inte förlorat. Genom att göra detta nu, kan vi sörja för att den nya elbilen tillverkas med europeisk teknik, så att vi inte allihop kör kinesiska elbilar i framtiden. Den utvecklingen har vi fortfarande goda möjligheter att avvärja.

Jutta Steinruck (S&D). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Det handlar om att hitta en gemensam europeisk lösning, inte om att varje medlemsstat ser om sitt eget bo.

Opel Europe har en viktig roll att spela i den europeiska industripolitiken. Det handlar inte bara om arbetstillfällen hos Opel, utan också om arbetstillfällen hos ett stort antal av bilbranschens underleverantörer i en rad europeiska länder. Beslutet att välja Magna fick även stöd i det europeiska företagsrådet, enligt uppgift från företagsrådet. Dess medlemmar går in hårt för att åstadkomma en europeisk lösning. Arbetstagarna är beredda att göra uppoffringar för den sakens skull, och vi förväntar oss detsamma av alla beslutsfattare. Alla måste dra åt samma håll och göra det snabbt, precis som föregående talare varit inne på.

Det ligger då självfallet också i arbetstagarnas intresse att tusentals arbetstillfällen under en övergångsperiod stabiliseras med hjälp av statligt stöd. Vi ställer inte upp på de konkurrensargument som förts fram. Här handlar det om människor och om arbetstillfällen, men också om hela regioner. Genom de tyska åtgärderna har vi slagit in på en väg som ska leda fram till bästa möjliga resultat för alla europeiska arbetstagare, överallt i Europa där företaget har sin verksamhet.

Jorgo Chatzimarkakis (ALDE). – (DE) Fru talman! Det är roligt att få ordet under er första session som talman. Det är faktiskt väldigt roligt! Men framför allt vill jag tacka kommissionsledamot Vladimir Špidla för att han talade tyska. Jag vill också ge en varm eloge till kommissionsledamot Neelie Kroes. Många tror att Opel-Vauxhall-ärendet är en tysk fråga. Fel – det är en europeisk fråga! Det handlar om arbetstillfällen i hela Europa, och det skulle inte vara rätt att särbehandla Tyskland här. Det gläder mig därför mycket att kommissionen är beredd att undersöka ärendet. Här handlar det om att bedöma vad EU-rätten säger på konkurrensområdet och om statligt stöd.

Vi vill rädda varje arbetstillfälle. Men vad får det kosta? Jag ska ikläda mig rollen som medborgarnas och skattebetalarnas ombud och säga att det är oklart vilka långsiktiga åtaganden som skattebetalarna tvingas stå för i Opel-Magna-affären. Opel-ärendet kan också ifrågasättas ur industripolitisk synvinkel. Det är alltid de största aktörerna som får hjälp. De minsta och medelstora aktörerna får klara sig bäst de kan, trots att det är de som är ekonomins ryggrad. Man gjorde helt klart en miss genom att stirra sig blind på en enda investerare. Bättre och gynnsammare bud avvisades i ett tidigt skede – och faktiskt av politikerna.

Opel-ärendet handlar mer om valtaktik än om att föra en ekonomisk och industriell politik som är renlärig och oantastlig i EU-rättsligt avseende. Låt mig upprepa att det är viktigt att kommissionen nu deltar aktivt, även om det skulle stryka den tyska regeringen mothårs. Att Opel-affären är rent lurendrejeri framgår allt tydligare. Den kan bli den mest dyrköpta valkampanjen i hela Tysklands historia.

Vi vill att Opel ska överleva och frodas. Vi vill slåss för varje arbetstillfälle. Men vi vill inte att det ska uppstå kostnader, och vi vill inte ha en lösning där våra europeiska partner tvingas stå för notan – Tyskland är ju beroende av dem, som världens största exportland.

Bart Staes (Verts/ALE). – (NL) Fru talman, fru kommissionsledamot, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! I dag är jag både lite nöjd och lite rädd. Jag är lite nöjd med uttalandena från kommissionsledamöterna Vladimir Špidla och Neelie Kroes, som känns ganska betryggande. Samtidigt blir jag rädd, eftersom köparen Magnas uttalanden inte direkt gagnar sinnesfriden. Jag vill ta upp några saker som nämnts under debatten här.

Jag väddar till kommissionsledamot Neelie Kroes och kommissionsledamot Vladimir Špidla: var stålkvinnor och stålmän och se till att alla bestämmelser efterlevs. Vad det statliga stödet beträffar måste jag faktiskt hålla med Guy Verhofstadt när han säger att undersökningen måste utökas till att omfatta samtliga konkurrensrättsliga aspekter och hela lagstiftningen om samgåenden och förvärv. Här tror jag att han har alldeles rätt. Jag håller också med Werner Langen när han trycker hårt på hur viktigt det är att detta sker snabbt. I bankfrågan handlade vi snabbt, och när det gäller detta förvärvsärende måste vi också handla snabbt. Ärendet är ju av stor betydelse för tusentals arbetstagare.

Jag ska beröra det som kommissionsledamot Vladimir Špidla sade om överkapaciteten i branschen. Han har naturligtvis helt rätt. Han nämnde ett antal sätt för att korrigera utvecklingen, och att globaliseringsfonden hade tagit emot sju ansökningar. Vi ska dock vara medvetna om att globaliseringsfonden inte fungerar särskilt bra. I morgon debatterar vi ett ärende där ett betänkande av Reimer Böge tydligt visar att knappt 8 miljoner euro har tagits i anspråk av de 500 miljoner euro som stod till vårt förfogande 2009. Vi borde därför utnyttja resurser av det här slaget för att hjälpa arbetstagarna med vidareutbildning, omorganisation och verklig utveckling i riktning mot en ny, grön ekonomi med låga koldioxidutsläpp som är mindre beroende av fossila bränslen.

Derk Jan Eppink (ECR). – (NL) Fru talman! Guido Westerwelle, er partiledare, har sagt att valtaktiska överväganden var ett av syftena med stödpaketet till Opel. Jag hoppas givetvis att det inte är så, och att Opels omstrukturering sker i enlighet med sedvanliga bestämmelser på marknaden. Annars slutar det med att alla ska värna sin egen lokala bilfabrik. Jag har fullt förtroende för kommissionsledamot Neelie Kroes, som ska undersöka affären in i minsta detalj. Hon är känd för att inte ge vika, något som hon visat prov på många gånger i Nederländerna, och kommer inte att dra sig för att ge klara besked.

Jag vill ställa en fråga till henne om den ryska sparbanken Sberbanks roll. Jag undrar vad banken har för roll här, och om den kan leda till att Opels tillverkningskapacitet delvis flyttas till Ryska federationen. Sberbank är ju i praktiken en fortsättning på regeringens ekonomiska politik med andra medel.

Låt mig till sist påpeka för Bart Staes att han säger sig vara förvånad över att bolaget är hotat, samtidigt som han förfäktar en fanatiskt bilfientlig politik. Bilar håller på att bli både säkrare och renare, men ändå är allt bilarnas fel. Bilen är den stora skurken och skattemyndigheterna kramar sista droppen ur bilisterna – inte sällan på grund av en politik som har stöd här i parlamentet. Bilen är en frihetssymbol. Opel är en sådan bil som många personer i lägre inkomstskikt har råd med. Men tyvärr blir det för närvarande allt svårare för dessa människor att unna sig en Opel eller liknande, vilket har utlöst sammanbrotten bland biltillverkarna. Det är därför som jag anser att vi inte får uttrycka vår förvåning över utvecklingen samtidigt som vi för en bilfientlig politik här i parlamentet. Mitt parti står på bilens sida, vilken Guy Verhofstadt är väl medveten om.

Angelika Niebler (PPE). – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag har tre saker att säga.

För det första är bilindustrin en av de viktigaste branscherna i Europa. Som någon konstaterade tidigare är 12 miljoner arbetstillfällen beroende av bilindustrin, om man räknar med alla företag i hela förädlingskedjan och samtliga underleverantörer. Jag vill understryka detta än en gång, eftersom Jorgo Chatzimarkakis, som precis hävdade att den tyska regeringens ansträngningar var valtaktik, sitter här mitt emot mig. Jag vill dementera detta med eftertryck. Det är ett hån och en förolämpning mot alla branschens arbetstagare, som nu i en rad europeiska länder tvingas vara oroliga för sina jobb varje dag.

För det andra ligger det i hela Europas intresse att rädda Opel. Oavsett vad dagens debatt utmynnar i, är det väldigt viktigt att framhålla detta. Opel har fabriker i Storbritannien, Belgien, Polen, Spanien, Tyskland och andra europeiska länder. Om Opel räddas genom att en investerare – Magna – dyker upp, och genom att överbryggingskrediter tillhandahålls på det sätt som den tyska regeringen har kämpat för, gagnar detta inte bara Tyskland utan hela Europa. Vi behöver alla vidta åtgärder för att säkra arbetstillfällen i våra hemländer. Jag är nöjd med situationen. Hur hade läget sett ut i dag om vi inte hade vidtagit åtgärder för att få till stånd förvaltarlekslösningen? Då hade vi inte behövt genomföra den här debatten i dag. Det hade nämligen varit färdigdebatterat för gott, i och med att ett General Motors på obestånd hade dragit med sig GM Europe ned i avgrunden.

För det tredje gäller stränga bestämmelser för statligt stöd. Jag är övertygad om att kommissionen undersöker detta grundligt och beaktar alla berörda intressen på det sätt som är motiverat. Den springande punkten är huruvida Opel Europe kan bli lönsamt igen på medellång sikt. Jag är övertygad om att den lösning som nu lagts fram, och som även Magna arbetar med i likhet med en rad andra europeiska länder, går att genomföra. Jag uppmanar kommissionen att där så krävs ge sitt godkännande. Låt mig avslutningsvis upprepa att vi i det här fallet har uppnått ett resultat som gagnar bilindustrin i hela Europa!

Kathleen Van Brempt (S&D). – (NL) Fru talman, mina damer och herrar! Jag tackar kommissionen för dess uttalande. Tyvärr är jag inte lika optimistisk som mina ledamotskolleger, eller som kommissionen var i sitt uttalande. Vi har förvisso fått ännu en dos dåliga nyheter om fabriken i Antwerpen i dag. När en väldigt produktiv fabrik med särskilt kompetenta medarbetare blir den som läggs ned föranleder det en rad frågetecken – förhoppningsvis även hos kommissionen. Beror det kanske på att fabriken ligger i ett av de mindre medlemsländerna, i en region som i och för sig är ekonomiskt stark, men som är väldigt liten?

Nu ger kommissionen sig själv en klapp på axeln för de senaste månadernas arbete. Tyvärr håller jag inte med. Visst har ni kommissionsledamöter en roll att spela här – en nödvändig roll som har mitt stöd. Men er roll är ändå väldigt formalistisk, eftersom ni ska värna Europeiska unionens intressen så som dessa kommer till uttryck i fördragen, i konkurrensbestämmelserna och i regelverket kring statligt stöd. Jag vill understryka att detta är nödvändigt och upprepar att ni har mitt fulla stöd för den helt avgörande undersökning som ni måste genomföra. Men varför har ni inte gjort mer? Varför har ni inte agerat kraftfullare på den politiska arenan, till exempel genom att under era överläggningar med medlemsstaterna samarbeta kring

omstruktureringsidéer? Bland annat har ju de europeiska fackförbunden arbetat med omstruktureringen, som de fortfarande stöder, om den genomförs på ett solidariskt sätt, så att bördorna fördelas på samtliga fabriker.

Än så länge nöjer jag mig med att ställa följande fråga, den viktigaste, till kommissionen: Vad ska ni göra omgående, nu när vi fått sämsta tänkbara besked om Opels fabrik i Antwerpen? Vilka åtgärder avser ni att vidta för att även människorna och arbetstagarna i Antwerpen ska ha en framtid?

Chris Davies (ALDE). – (EN) Herr talman! Vi som har bilfabriker i våra länder eller regioner vill alla att det ska gå bra för dem. Men vi får inte blunda för problemen, eller för att överkapaciteten finns och försämrar både lönsamheten och investeringsklimatet. Jag blir oerhört imponerad av att se den ingenjörskonst som finns i fabrikerna i min hemregion, till exempel i Ellesmere Port eller i Halewood. Mer borde inte behövas för att det ska gå bra för dem. Men jag har under tio år som europaparlamentariker tagit del av inställningen hos bilindustrin som helhet, och finner den djupt deprimerande.

Det har funnits goda möjligheter till förbättringar på miljöområdet, men facit är bedrövligt. Naturligtvis går det att hitta förebilder, och vi ser ju varje dag prov på innovationsförmåga i våra tidningar. Men som helhet har branschen kämpat emot införandet av katalytisk avgasrening och överdrivit kostnaderna sanslöst. Den lovade oss att den skulle minska sina koldioxidutsläpp och svek sedan sitt löfte. Just nu försöker den slingra sig ur lagstiftningens krav på att den ska byta ut dagens köldmedier i luftkonditioneringar mot medier som är mycket skonsammare mot klimatet. Branschens lobbyister försöker redan urvattna kommissionens förslag om koldioxidutsläpp från transportbilar och lätta nyttofordon.

Enorma belopp har pumpats in i branschen för att den ska överleva. Jag tycker att vi, allmänheten, förtjänar ett bättre resultat. Underleverantörerna berättar för oss att biltillverkarna inte är tillräckligt ambitiösa. Nu måste branschen byta inställning. Det gäller i synnerhet branschorganet ACEA. Branschen behöver inse att den har skyldigheter gentemot samhället som helhet, och att dess framtid är oupplösligt förknippad med förbättringar på miljöområdet.

Frieda Brepoels (Verts/ALE). – (NL) Fru talman, fru kommissionsledamot, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! För mig är det uppenbart att inte ens den europeiska bilindustrin kan springa ifrån verkligheten. Den måste organiseras om snarast för att få bukt med överkapaciteten. Men visst finns det frågetecken kring Opels sparpaket: Företaget har lovat att behålla sin dyraste fabrik – den i Tyskland – medan den ekonomiskt bärkraftiga fabriken i Antwerpen läggs ned. Att detta är avsikten bekräftades i eftermiddags officiellt av en av Magnas två verkställande direktörer, Siegfried Wolf, vid motormässan i Frankfurt. Som tidigare talare konstaterat finns det allvarliga indikationer på att Magna har gjort eftergifter till de tyska myndigheterna som knappast kan anses vara i linje med omstruktureringsplanen. Jag anser att Europeiska kommissionen bör sätta ned foten här innan det är för sent. Kommissionsledamot Neelie Kroes har redan uttryckt sin oro, men det behövs mer än så. Framför allt måste kommissionen snarast meddela hur den avser att få även Tyskland att följa de europeiska konkurrensbestämmelserna i det här ärendet. Misslyckas kommissionen med det tror jag att det är illavarslande för alla framtida omstruktureringar som berör flera länder – de mindre länderna blir överkörda varje gång. Varför är det bara Tyskland och inte kommissionen själv som leder förhandlingarna med GM och Magna? Jag har också hört att den tyska regeringen i morgon ska förhandla med de övriga länderna i Europa om samordningen av det statliga stödet. För Flanderns del känns detta som en djupt cynisk manöver när allt hopp säkerligen är ute. Deltar även kommissionen i förhandlingarna?

Inés Ayala Sender (S&D). – (ES) Fru talman! Jag vill börja med att, för Europaparlamentets räkning, uttrycka vår solidaritet och vårt stöd till medarbetarna i alla Opels fabriker i hela Europa, och i synnerhet i fabriken i Figueruelas. Det gäller också alla arbetstagare hos företagets underleverantörer, deras familjer och alla som är beroende av dem. Jag vill försäkra dem att vi tänker på dem under det äventyr som börjar nu när det skapas en oberoende europeisk biltillverkare, GM Europe.

De dåliga nyheterna om GM:s sammanbrott i Förenta staterna utgjorde startskottet för äventyret. Men nu behöver kommissionen och kommissionsledamöterna själva än en gång gå i spetsen för förhandlingarna – bara så går det att bygga upp ett kapitalstarkt, modernt och konkurrenskraftigt företag med framtiden för sig såväl affärsmässigt som ekonomiskt och tekniskt. Bara så kan vi hitta en verkligt europeisk lösning med långtgående garantier.

Vi har varit kritiska till att kommissionen inte har deltagit i de förberedande förhandlingarna, och till att den gick med på bilaterala förhandlingar när alla medlemsstater med Opel-fabriker krävde unilaterala lösningar.

Jag vill betona att till och med regionala myndigheter har agerat – bland annat i min hemregion Aragonien, där myndigheterna för ett år sedan lade fram ett banbrytande förslag om en garanti för fabriken i Figueruelas.

Men denna förskjutning, som beror på att kommissionen stöttat med armarna i kors, har utlöst den rådande förvirringen. Risken är stor för att valtaktiska överväganden, som är irrelevanta för företagets överlevnadsförmåga, leder det nya europeiska bolaget in i en återvändsgränd, så att dess konkurrensförmåga försummas och säkerligen många arbetstillfällen går förlorade. För att förhindra detta behöver vi hitta en europeisk lösning som är ekonomiskt bärkraftig såväl i dag som på medellång och lång sikt, och som prioriterar sysselsättningen genom att göra ledande fabriker som den i Figueruelas konkurrenskraftiga och produktiva.

Vi kan inte tolerera kommissionens passivitet längre, inte en sekund till. Kommissionen behöver handla och vidta åtgärder som både säkrar sysselsättningen och GM Europas framtid. Detta kommer parlamentet att kräva för alla europeiska Opel-medarbetares räkning.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Fru talman! Jag tackar kommissionsledamöterna för deras förklaringar.

Jag har under hela debatten oroat mig för det samband som många ser mellan de tyska valen och bolagets situation, och följderna för en rad europeiska fabriker.

Jag ska ta upp tre av de aspekter som kommissionsledamöterna nämnde. Jag anser att samtliga förhandlingar i dagsläget behöver genomföras med fullständig och ovillkorlig öppenhet. Jag håller med om att ärendet behöver övervakas i en rad avseenden, både rättsligt och vad det statliga stödet beträffar. Men kommissionsledamöterna uppgav att hon bedömer att en omstrukturering är oundviklig, liksom de uppsägningar och fabriksnedläggningar som den kommer att leda till.

Förklaringen är antagligen den affärsmodell som presenterats så långt, och den girighet som finns i Europa. Men med detta framtidsperspektiv anser jag att vi i stället måste prioritera människorna. Vi behöver tillsammans med kommissionen hitta och genomföra innovativa politiska åtgärder som slår vakt om människorna och garanterar dem ett värdigt liv. Alla ska ha samma utbildningsmöjligheter i alla länder i Europa, så att de kan anpassa sig till framtidens arbetsmarknad och till de nya företagens krav.

För det andra: Jag anser att stöd till företag bara får utgå för att göra återstående fabriker överlevnadsdugliga. Det behövs också bindande utfästelse om innovation, särskilt tekniker för hybriddrift, så att biltransporter inte blir helt beroende av fossila bränslen.

Detta är de krav vi ställer på kommissionen inför framtiden.

Philippe Lamberts (Verts/ALE). – (FR) Fru talman! Jag har flera kommentarer.

För det första har de statliga stöden till bilindustrin och de åtgärder som hittills vidtagits av medlemsstaterna och kommissionen å ena sidan präglats av vad jag skulle kalla en defensiv inställning och å andra sidan av ett kortsiktigt tänkande. Jag anser till exempel att de enorma skrotningspremier som vi har sett i själva verket har föregripit och drivit upp efterfrågan på ett konstgjort sätt. Det är först när premierna upphör eller börjar upphöra som vi kommer att se exakt vilket falskt intryck de skapade. Man kan inte hålla uppe efterfrågan med tillgång.

Därför vill jag uppmana kommissionen att vara mycket mer ambitiös i sitt arbetssätt. När det gäller statliga stöd anser jag att vi måste prioritera två åtgärdsområden.

För det första behöver vi det kunnande och den kompetens som de anställda inom bilindustrin besitter för att kunna genomföra hållbara rörlighetslösningar i EU – från teknikerna till dem som arbetar på verkstadsgolvet. Det första vi måste göra är självklart att bidra till att bevara och utveckla dessa kunskaper och färdigheter inom bilindustrin och relaterade industrier.

Dessutom anser jag att det bör ställas mycket fler villkor för beviljandet av statliga stöd än vad som är fallet för närvarande. Med andra ord räcker det inte att säga att "vi kommer att fortsätta på samma sätt som förut". Jag anser att statligt stöd bör beviljas på villkor att förändringarna inom industrin påskyndas. I detta avseende instämmer jag fullständigt i det som Chris Davies sade.

Jag vill avsluta med att svara Derk Jan Eppink, som hävdar att vi är emot frihet. Det som i själva verket sker på marknaden är att allt färre medborgare går på frihetsmyten kring bilar. Man behöver bara ge sig ut och köra på Belgiens eller Nederländernas vägar för att inse att systemet har nått sin gräns.

Veronica Lope Fontagné (PPE). – (ES) Fru talman, ärade kommissionsledamöter, mina damer och herrar! När det föreslogs att vi skulle hålla en debatt om framtiden för Opel Europa i plenum kände vi ännu inte till att företaget på torsdagen hade köpts av Magna och dess ryska partner Sberbank.

Efter månader av osäkerhet inleds nu en ny fas för Opel Europa, som för några ger anledning till förhoppningar och för andra ger anledning till oro. Vi vill att villkoren i det slutliga avtalet, som kommer att undertecknas under de närmaste månaderna, ska vara positiva för företagets framtid, och jag hoppas att den tyska regeringen har rätt i sin åsikt att det här är det mest tillförlitliga erbjudandet för företagets överlevnad.

Som ledamot av utskottet för sysselsättning och sociala frågor och eftersom jag kommer från Aragonien, där Figueruelas-fabriken är belägen, som för närvarande är en av de mest produktiva anläggningarna, vill jag uttrycka min oro för de anställdas öde. Det talas om att Magna i sin omstruktureringsplan överväger att friställa 10 560 anställda – för närvarande 1 700 vid anläggningen i Aragonien – och dessutom tillkommer många indirekta friställanden.

Vi inser att det krävs en omfattande omstrukturering för att rädda företaget och att detta kommer att drabba våra arbetstagare, men vi hoppas att planen kommer att grundas på ekonomiska kriterier och produktivitetskriterier så att lösningen blir den bästa för alla.

Vi förlitar oss på att regeringarna i de berörda länderna kommer att engagera sig tillsammans med EU under de kommande månaderna. Detta innebär att vi genom att tillämpa ekonomiska kriterier tillsammans kan stödja Opels lönsamhet med minsta möjliga kostnad för de anställda vid företagets samtliga anläggningar i EU.

Talmannen. – Herr Luhan! Ni hade en fråga till Veronica Lope Fontagné. Det var därför ni höll upp ert blå kort, inte sant?

Petru Constantin Luhan (PPE). – (DE) Fru talman! Jag anser att det är mycket viktigt att vi diskuterar den här frågan. Hittills har vi emellertid behandlat den inom ramen för EU:s utveckling och den regionala utvecklingen.

(Talmannen avbröt talaren.)

Talmannen – Det var inte en fråga till fru Lope Fontagné. Om ni vill tala igen under fånga talmannens blick-förfarandet kommer ni att få tillfälle till det i slutet av debatten.

Mario Pirillo (S&D). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Den senaste händelseutvecklingen i Opel-affären ger mig intrycket att det handlar om något mer än bara ett förvärv av en historisk europeisk biltillverkare. Vilken slags industripolitik vill vi ha för EU egentligen? Jag skulle ha föredragit att en europeisk koncern hade förvärvat Opel, den hade visat samarbetsvilja och solidaritet med industrierna i sektorn och en stark känsla av tillhörighet med EU.

Vid konferensen "Etats Généraux de l'Automobile" i januari 2009 sade Günter Verheugen, kommissionsledamot med ansvar för näringsliv och industri, att bilindustrin är central för ekonomin, samhället, sysselsättningen och forskningen. Jag är orolig för de eventuella återverkningar som den här affären kan få på sysselsättningen, och jag hoppas att det inte blir några nedskärningar. Jag är ännu mer oroad över de statliga stöden, som inte får snedvrider konkurrensen på marknaden. Kommissionen måste se till att stödet inte är förknippat med stängningar av anläggningar.

Det är verkligen synd att varken den tyska regeringen eller Opels direktörer godtog Fiats förslag. Fiat är den tekniskt mest avancerade biltillverkaren – se bara på vad de har gjort hittills för att minska sina bilaras koldioxidutsläpp.

Dirk Sterckx (ALDE). – (NL) Fru talman, kommissionsledamot Kroes! Vi såg er faktiskt som en medlare i det här fallet. Om jag har förstått er rätt kommer Antwerpen snart att förlora sin Opel-fabrik. Det kan hända att anläggningen finns kvar för att hyras ut till något av de andra bilmärkena som en underleverantör, men framtiden är naturligtvis mycket oviss.

Jag är från Antwerpen, och det jag har särskilt svårt att acceptera är att man i månader har försökt övertyga oss om att valet inte bara skulle grundas på ekonomiska argument, utan på Tysklands, den tyska regeringens förmåga att lägga en stor del av skattebetalarnas pengar på bordet. Vi vänder oss därför till er som medlare för att ni ska ta reda på om det är sant, och undersöka om det är sant att argumenten verkligen var rent

ekonomiska och kommersiella i det här fallet, eller om det bara handlar om att den ekonomiskt och politiskt intelligentare parten överlever.

När ni har avslutat er utredning skulle vi vara tacksamma om ni kunde komma hit till parlamentet och redogöra för resultaten. Vi har ju inte hört något, åtminstone inget klart, från de berörda företagen. Det är därför som vi vänder oss till er, för att ni ska ge oss närmare upplysningar om de argument som anfördes av de berörda parterna. Jag vill be er att berätta varför Antwerpen – min stad – har drabbats värst, eftersom många hemma kommer att se det som en symbol för det förtroende som de eventuellt kan ha för kommissionen och EU i allmänhet.

Marianne Thyssen (PPE). – (NL) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag delar den stora oro som många här i parlamentet känner inför Opels öde och de personer som arbetar där eller försörjer sig inom detta område. Ett principbeslut har nu fattats om förvärvet av Opel, men under de senaste dagarna och timmarna har det kommit uttalanden som har orsakat en hel del förvirring på flera punkter. Det här är slitsamt för de anställda och även för dem i leverantörssektorn, och det krävs klara besked utan dröjsmål – klara besked, men framför allt en seriös, ärlig inställning.

Det som oroar mig om man ser den här frågan i ett EU-sammanhang är att Magna har meddelat att det bara är Antwerpen-fabriken som kommer att stängas, samtidigt som undersökningar har publicerats som visar att just den här fabriken är ledande affärsekonomiskt sett. Därför kan jag inte skaka av mig intrycket att de multinationella bolagen spelar ut medlemsstaterna mot varandra, eller tvärtom – att medlemsstaterna utnyttjar statligt stöd för att påverka valet av de anläggningar som ska stängas eller räddas, på ett sätt som snedvrider konkurrensen. Om det skulle vara så kommer vi, förutom den ekonomiska krisen och dess smärtsamma sociala följder, att behöva ta itu med en kris för institutionerna – en förtroendekris – som leder till att folk inte har någon fast punkt i tillvaron.

Därför ber jag enträget om något som jag har bett om förut, i en skriftlig fråga i februari, nämligen att kommissionen verkligen utnyttjar alla verktyg som den har till sitt förfogande för att försäkra sig om att offren för Opels prövningar och motgångar inte lämnas åt sitt öde, och verkligen genomför en formell utredning av användningen av statligt stöd. Detta skulle bidra till en objektiv och öppen behandling av samtliga berörda anläggningar och de personer som är beroende av dem. Folk måste ju kunna lita på att EU utför sina centrala uppgifter även under svåra omständigheter som dem som vi genomgår för närvarande, att EU tar saker på allvar och att det inte finns någon plats för dubbla måttstockar i EU. Det är verkligen ett avgörande prov för institutionernas trovärdighet, och kommissionsledamöter, vi räknar med er.

Arlene McCarthy (S&D). – (EN) Fru talman! Jag tror att vi alla strävar mot samma mål – att garantera långsiktig lönsamhet och konkurrenskraft för EU:s bilindustri och att bevara arbetstillfällena i sektorn.

I juli skrev jag till kommissionsledamot Günter Verheugen och jag blev uppmuntrad av hans åtagande att garantera lika villkor i eventuella omstruktureringsplaner för den europeiska filialen av General Motors. I min region är Vauxhall-anläggningen i Ellesmere Port stöttepelaren i den lokala ekonomin och står för cirka 2 200 direkta arbetstillfällen. Anläggningen har genomgått en radikal omstrukturering och betraktas som en rationell, effektiv och konkurrenskraftig verksamhet, vilket även gäller för Luton-anläggningen i sydöstra England.

Ingen vill att arbetstillfällena ska gå förlorade, men alla beslut måste grundas på anläggningarnas lönsamhet och effektivitet. De måste grundas på rättvisa, inte favorisering, och inte på att en medlemsstat har utlovat mer finansiering än någon annan. Det gläder mig att kommissionsledamot Neelie Kroes har gått ut och sagt att det inte finns någon plats för politiska handtryckningar, politiska förbehåll eller villkor i beviljandet av statligt stöd.

Jag uppmanar kommissionen att vara vaksam och försäkra sig om att eventuellt finansiellt stöd grundas på reglerna för statligt stöd och EU-anläggningarnas förmåga att bli kommersiellt lönsamma och ekonomiskt rustade inför framtiden. För att bevara en stark bilindustri i EU krävs det en EU-omfattande strategi för att upprätthålla en levande och effektiv infrastruktur i alla medlemsstater och i alla regioner.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Det har uppstått diskussioner kring frågan om huruvida den tyska regeringens tillhandahållande av 4,5 miljoner euro för att omstrukturera Opel, som hyllades som en ekonomisk framgång, var en politisk eller en ekonomisk åtgärd. Det bästa svaret på den frågan lämnades av företrädarna för den tyska regeringen när de valde Magna som den enhet som ska ta över Opel. En företrädare deltog inte i den utslagsgivande omröstningen, och en annan, Manfred Wennemer, röstade mot eftersom han ansåg att det var ett politiskt beslut.

Kommissionen måste bedöma karaktären hos det statliga stöd som beviljats Opel och informera parlamentet, eftersom det kanske snarare handlade om att skydda den lokala marknaden på bekostnad av fabriker och arbetstillfällen i andra EU-medlemsstater. Jag fäste mig särskilt vid att kommissionens bedömning var så hård, eftersom de varvsanställda i Szczecin och Gdynia inte fick möjlighet att fortsätta tillverka fartyg. Kommer kommissionsledamot Neelie Kroes bedömning av detta statliga stöd att vara lika hård och tillförlitlig som den var i fallet med de polska varven? EU-medborgarna misstänker att man tillämpar dubbla måttstockar på det här området.

Avslutningsvis vill jag påpeka att den globala finanskrisen nu har pågått i ett år. I dessa svåra tider måste kommissionen vara beredd att hjälpa, utvärdera, komma med råd och föreslå lösningar som inte är fläckade av misstankar om att de drivs av enskilda medlemsstaters politiska eller protektionistiska intressen. Tyvärr har jag intrycket att kommissionen har intagit en passiv inställning i den här frågan.

Olle Ludvigsson (S&D) - Fru talman! Vi kan väl bara konstatera att vi befinner oss i en krissituation utan motstycke. Därför är det nödvändigt med en sammanhållen och aktiv politik – inte bara för att rädda de arbetstillfällen som räddas kan, utan också för att hjälpa dem som blir utan jobb att komma tillbaka in på arbetsmarknaden. Utbildning kommer att bli enormt viktigt.

Fordonsindustrin är den europeiska ekonomins motor och det är viktigt att beslut fattas utifrån långsiktiga mål för utveckling av en hållbar europeisk fordonsindustri. Det kommer olika bud om hur fördelning av uppsägning och varsel kommer att ske. Om det är så att vart femte jobb i Opelkoncernen kommer att försvinna kommer det att vara en otrolig påfrestning för både de människor och de samhällen som drabbas oavsett vilket land det gäller. Jag hoppas därför att processen har gått rätt till och att multinationella företag inte fått ställa länder mot länder i anbudsförandet och därmed ställer arbetare mot arbetare. Det europeiska arbetet för att möta krisen måste vara samordnat och balanserat.

Det är också viktigt att fackföreningarna involveras och får delta i processen på ett aktivt och bra sätt. Dessutom är det viktigt att kommissionen och parlamentet nära följer utvecklingen. Forskning och utveckling blir en fråga som avgör fordonsindustrins framtid och det gäller inte bara Opel, utan alla fordonstillverkare i hela Europa.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (DE) Fru talman! Jag uppskattar verkligen att en så viktig fråga som denna diskuteras här i Europaparlamentet. Själv arbetade jag i över tre år inom bilindustrins underleverantörssektor. I mitt hemland prioriterar vi utländska investeringar inom bilsektorn högt. Jag anser därför att bilindustrin har en viktig roll att spela inom ramen för den regionala utvecklingen.

Förutom att stödja innovation bör vi också skapa incitament för billeverantörer och billtillverkare inom EU att omstrukturera och expandera, eftersom ett av kommissionens och Europaparlamentets viktigaste mål är att garantera en hög grad av ekonomisk sammanhållning. Kommissionen bör göra mer, bland annat genom att bevilja bidrag till bilindustrin. För tillfället bör detta betraktas som en åtgärd för att bekämpa den finansiella och ekonomiska krisen, även om den även bör ses som en av byggstenarna i innovationsinsatserna inom bilindustrin.

I detta sammanhang är Opel bara ännu ett exempel på att sektorn för närvarande är barskrapad, men många andra biltillverkare befinner sig naturligtvis i samma situation. Därför vill vi att denna sektor och detta område ska vara en prioritering för kommissionen.

Matthias Groote (S&D). – (DE) Fru talman, kommissionsledamöter, mina damer och herrar! Det är naturligtvis inte första gången som vi diskuterar frågan om Opel och bilindustrin. Jag är glad över att räddningen lyckades. Det fanns andra förslag på bordet, t.ex. en strukturerad konkurs. Inom leverantörskedjan – och jag har just återvänt från Bayern, där jag besökte ett leverantörsföretag – behövs det brådskande beställningar. Vi har tappat kontrollen över situationen. Om även Opel hade drivits till konkurs skulle situationen ha blivit mycket, mycket dålig och konsekvenserna skulle ha blivit förödande.

Vi har just lyssnat till kommissionens slutsatser. Bilindustrin höll ett möte på hög nivå, där kommissionen deltog, men vi hörde faktiskt ingenting efter mötet. I dag har vi fått höra var problemet kan ligga. Det måste det bli ändring på i framtiden – vi vill höra kommissionen berätta om vad som är möjligt, för att förekomma nationalistiska diskussioner. Kommissionen måste medla mer effektivt, så att vi för en gemensam industripolitik i EU. Det är också vad jag hoppas på från nästa kommission.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Fru talman! Först och främst vill jag förklara att jag talar utifrån en dubbelt partisk situation. Min fru arbetar i ledningen för ett bilföretag i Tyskland, och i Österrike är folk nöjda med

att Opel tycks ha räddats på det här sättet. När vi ser närmare på händelserna tvivlar jag dock starkt, och undrar om vi inte gör exakt det som vi i Österrike redan har upplevt i samband med den skenbara räddningen av den nationaliserade industrin och det som redan har skett i Tyskland med företaget Holzmann före ett viktigt val. Jag vet inte om det finns tyska ledamöter här i parlamentet som skulle vara beredda att slå vad med mig om huruvida de presumtiva tyska skattebetalarna skulle stödja Opel på det här sättet om inte ett så viktigt val skulle hållas om tio dagar.

Jag vill be kommissionen att överväga saken opartiskt, att verkligen tänka över om det här är förnuftigt. Vi pratar ständigt om konkurrens, och då ska det finnas konkurrens också och den får inte leda till en nedåtgående spiral som sveper med sig dem som faktiskt har skött sig bättre, finansiellt sett, än Opel!

Theodor Stolojan (PPE). – (RO) Fru talman! Vi kan faktiskt se tecken på återhämtning inom EU, men situationen i bilindustrin är tyvärr fortfarande oroande. Därför anser jag att vi bör sända en tydlig signal till EU-länderna och uppmuntra dem att fortsätta med sina program för ersättning av gamla bränsleslukande bilar med nya bilar, samtidigt som vi behåller stimulansprogrammen med hjälp av de berörda ländernas budgetar. Vi måste självklart också kunna ställa vissa krav på omstrukturering i dessa program i syfte att spara energi.

Säïd El Khadraoui (S&D). – (NL) Fru talman! Den provisoriska lösningen på Opelfrågan innebär goda nyheter för en del, men framför allt mycket dåliga nyheter för de tusentals människor som kommer att förlora sina arbeten, och jag förstår av eftermiddagens uttalande att även Antwerpen berörs. Då talar vi inte ens om leverantörskedjan, där många arbetstillfällen kommer att gå förlorade. Det handlar om sociala tragedier, och i det här sammanhanget anser jag att det finns tre viktiga punkter.

För det första måste kommissionen nu utnyttja alla sina befogenheter för att se till att de negativa följderna av den annonserade omstruktureringen behandlas på ett ärligt och objektivt sätt. Detta är avgörande för att bevara EU:s trovärdighet och förhindra att folk får känslan av att alla arbetstagare inte är lika mycket värda.

För det andra bör kommissionen från och med nu lägga all sin energi på att bidra till att erbjuda en ny framtid på de orter där arbetstillfällen förloras.

För det tredje – och det tror jag är den viktigaste lärdom vi kan dra – behöver vi en aktivare kommission, vi behöver en industripolitik för EU, ett perspektiv på utmaningarna och möjligheterna och på hur vi hanterar problemen för transnationella industrisektorer som bilindustrin på EU-nivå.

Krisztina Morvai (NI). – (EN) Fru talman! Jag ber om ursäkt för min okunnighet. Jag är människorättsadvokat med mycket liten kunskap om ekonomiska frågor, så jag har två mycket grundläggande frågor.

För det första: finns det inte ett grundläggande problem i ett ekonomiskt system där vinsten privatiseras och kostnaderna och skadorna nationaliseras och betalas av skattebetalarna, varav de flesta är fattiga – eller många är det – som måste betala för en begränsad, rik företagselits dåliga beslut? Är det inte något som är fel i grunden med det här systemet, och bör vi inte titta på de grundläggande orsakerna till allt det vi talar om här i dag?

För det andra: vi talade om diskriminering i beviljandet av statligt stöd geografiskt sett eller mellan nationer och stater – men hur är det med sektorerna? Är det rättvist att dessa stora företag beviljas offentliga medel från skattebetalarnas pengar medan småföretag och familjeföretag inte får någon hjälp? Är detta inte en grundläggande kränkning av principen om lika möjligheter för de ekonomiska aktörerna i EU?

Richard Howitt (S&D). – (EN) Fru talman! Som den parlamentsledamot som företräder Luton i sydöstra England ansluter jag mig till min brittiska kollega Arlene McCarthy för att framföra vår innerliga önskan till kommissionsledamot Vladimír Špidla och kommissionen om att de granskar GM/Opel-avtalet mening för mening för att se till att affären, som handlar om försäljning av ett europeiskt företag, är en bra affär för hela EU.

Jag vill också vädja till kommissionsledamoten att särskilt se på frågan om produktionen av minibussar, som tillverkas i Luton. Skälet till detta är för det första att Magnas partner är ett ryskt lastbilsföretag, och man är rädd för att det företaget kommer att gynnas på bekostnad av den befintliga produktionen. För det andra förväntas en ny minibussmodell komma ut på marknaden till 2012, och om inte Magna kommer med garantier om att den nya modellen kommer att tas fram, kommer det att framkalla oro över anläggningens framtid. Slutligen är man orolig över att affären inte kommer att vara förenlig med det gemensamma produktionsprogrammet mellan General Motors och Renault, som utgör halva produktionen vid

Luton-anläggningen. Jag ber kommissionsledamoten att göra allt han kan för att säkra produktionen och arbetstillfällena i samband med den.

Vladimír Špidla, *ledamot av kommissionen*. – (CS) Mina damer och herrar! Debatten har tydligt visat att bilindustrin är ett av de viktigaste områdena av EU:s ekonomi. Jag anser att det även har framgått tydligt att den enda lösningen för bilindustrin – precis som för Opel – är en lösning på EU-nivå och att det är omöjligt att finna en långsiktig lösning inom enskilda länder som klarar tidstestet i ekonomiska och sociala termer. Det har också varit en tydlig betoning, enligt min åsikt, på hur viktigt det är att kommissionen ser till att alla regler tillämpas fullständigt konsekvent och helt opartiskt. Det var mycket diskussioner kring reglerna för den ekonomiska konkurrensen, men jag vill betona att EU även är utrustat med ett antal mycket viktiga direktiv som inriktas på sociala frågor och reglering av omstruktureringar, information till arbetstagarna och en hel rad olika frågor som vi måste ta hänsyn till som principfrågor eftersom alla ekonomiska verksamheter i grund och botten handlar om relationer mellan människor, och vi måste beakta de sociala följderna av alla beslut fullt ut. Jag vill betona att Opel-affären tydligt visar på alla komponenter i den här frågan som är viktiga för bilindustrin, och enligt min åsikt kan vi även se hur framtiden för EU:s bilindustri kommer att gestalta sig om vi tänker på samarbetet på olika EU-nivåer för att lösa problemet.

Det antydde indirekt i debatten att kommissionen inte har varit tillräckligt aktiv. Jag måste säga att det under krisens lopp, och särskilt när den först bröt ut, fanns mycket tydliga tecken på protektionistiska tendenser och ekonomisk nationalism. Några månader senare var detta inte längre en brådskande fråga. Jag anser att de enorma insatser som kommissionen har gjort i den här frågan är värda ett erkännande, insatser som har lett till konkreta resultat. När det gäller just den här frågan anordnade min kollega Günter Verheugen två möten där han sammanförde företrädare för de enskilda medlemsstaterna. Ett resultat av mötena var att medlemsstaterna utbytte information, vilket inte alltid har varit fallet vid tidigare omstruktureringar. Enligt min åsikt visade debatten också tydligt att EU:s bilindustri genomgår en långsiktig omstruktureringsprocess, och den faktorn måste tas med i beräkningen. Den framtida utvecklingen har varit ett centralt tema, och jag vill gärna betona ännu en gång att innovationen inom bilindustrin stöds via Europeiska investeringsbanken, för att se till att krissituationen inte försvagar sektorns innovationsförmåga.

Även om det beslut som fattades var mycket viktigt för den fråga som vi har diskuterat befinner vi oss ändå mitt i processen och det råder inga tvivel om att kommissionen har mobiliserat alla sina befogenheter och resurser för att se till att processen genomförs på ett korrekt sätt, med den sociala dimensionen i nära åtanke.

Neelie Kroes, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Fru talman! Jag är tacksam för nästan alla kommentarer, av många skäl. Detta är ett utmärkt tillfälle att se på vilka områden kommissionens roll är begränsad och var den brister, och vilka tydliga syften kommissionens politik har. Jag vill även nämna tidsramen. Werner Langens ståndpunkt i den frågan och om kommissionens roll var mycket tydlig.

Vi är alla medvetna om att vi lever på en kontinent – och inte bara på kontinenten – där alla inte är änglar. Frestelsen att utnyttja statligt stöd i olika situationer finns där, och vi är alla medvetna om det. Det är exakt därför som kommissionen har ansvar för att väcka talan i ärenden som rör statligt stöd – ett beslut som stöddes av alla medlemsstater. Förresten är jag fortfarande imponerad av att EU:s grundare redan på 1950-talet var medvetna om fallgroparna med att använda statligt stöd på fel sätt. De hade en tydlig åsikt om detta och den förklaringen finns fortfarande med i Romfördraget.

Kommissionens roll är dock att kontrollera att inga protektionistiska åtgärder är förenade med statligt stöd, och det är just där vår utmaning ligger. En del av er frågor varför vi inte kan gå fram snabbare, men vi gör vårt yttersta. Nationalitet var för övrigt aldrig en fråga i samarbetet med bankerna. Vi har däremot exempel i den tyska bankvärlden, där stödet till Sachsen LB beviljades mycket snabbt, men det beror på aktörerna och så är det även i det här fallet. Vi behöver fakta och siffror. Det är självklart att processen måste påskyndas, det behövs inte ens nämnas eftersom vi alla är medvetna om det. Vi kommer att gå så snabbt framåt som informationstillhandahållandet tillåter oss. Vi har även uppfattat ert tydliga budskap att vara mycket försiktiga och noggranna och genomföra utredningar för att få fram fakta och rapportera tillbaka till parlamentet. Jag är alltid villig – och har förhoppningsvis alltid möjlighet – att komma hit och redogöra för våra resultat, men vi måste kontrollera informationen först. Vi måste vara säkra på den information vi förfogar över och kunna lämna ut den.

Guy Verhofstadt vill att vi ska gå ännu längre – och inte bara tala om statligt stöd, utan att ta med fusionsbestämmelser också. Om Magna/Sberbank har anmälningsskyldighet till kommissionen enligt förordningen om fusioner kommer vi att utvärdera detta noggrant. Jag är medveten om att även ni ledamöter vill detta.

Vi måste vara mycket försiktiga med att ersätta en osund men ytterst konkurrenskraftig industrin med en kartell som grundas på marknadsuppdelning och prissättning, eftersom de industrier vi försöker rädda kommer att hamna i en ännu värre situation då. Vi noterar era uppmaningar om att agera snabbt och mycket försiktigt och gå in på djupet i frågan. Det är mycket viktigt att se till att statligt stöd leder till en lämplig omstrukturering. Detta är en grundläggande faktor och kommissionen är fullständigt engagerad i detta. Medlemsstaternas storlek gör ingen skillnad, inte heller nationalitet eller omfattningen av företagens verksamhet. Vi är objektiva.

Jag försäkrar er om att jag ser fram emot att komma hit med ett förslag när vi kan säga att vi har gjort vårt arbete, att vi har gjort det ordentligt och när vi kan försäkra er om att förslaget är genomförbart och att det finns säkra arbetstillfällen för framtiden. Det är en av de viktigaste saker som vi är skyldiga de personer som för närvarande lever i osäkerhet.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

21. Skogsbränder under sommaren (2009) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är kommissionens uttalande om skogsbränderna under sommaren 2009.

Stavros Dimas, ledamot av kommissionen. – (EL) Fru talman! Jag vill först och främst uttrycka mitt stöd för alla som drabbades av skogsbränderna nyligen.

Denna sommar bidrog gemenskapen på ett viktigt sätt till att släcka alla de svåra skogsbränder som bröt ut i flera medlemsstater. EU:s taktiska reserv vid skogsbränder (EUFFTR), som inrättats inom ramen för pilotprojektet för stärkt samarbete mellan medlemsstaterna vid bekämpning av skogsbränder, spelade en viktig roll och hjälpte de medlemsstater som drabbades av skogsbränderna.

Jag vill även särskilt tacka Europaparlamentet för att det godkände finansieringen av detta pilotprogram. Pilotprojektet är en liten del i det stora hela, ett delvis genomförande av förslagen och idéerna från rapporten av Michel Barnier, som jag också vill tacka.

Detta pilotprojekt förstärkte avsevärt gemenskapens civilskyddsmekanism, och därigenom faciliteten för att hjälpa länder som drabbats av naturkatastrofer.

Gemenskapens civilskyddsmekanism utnyttjades av Frankrike, Italien, Spanien och andra EU-medlemsstater för tillhandahållande av flygburna brandsläckningsresurser i Grekland, Italien, Portugal och andra länder. För första gången deltog faktiskt två av gemenskapens brandsläckningsflygplan tillsammans med grekiska, portugisiska och franska luftresurser i brandbekämpningsinsatser inom ramen för pilotprojektet för att inrätta en oberoende brandkår för gemenskapen.

Med anledning av den senaste tidens bränder höjde många politiker, forskare, journalister och vanliga medborgare återigen sina röster, och krävde att en specialiserad brandbekämpningsstyrka inrättas på EU-nivå som kan ingripa direkt och effektivt när de nationella brandbekämpningsresurserna inte räcker till.

Stora insatser har gjorts för att skapa en oberoende interventionsstyrka för att bekämpa skogsbränder, och Europaparlamentets stöd var som sagt en avgörande faktor. På så sätt kunde vi säkra medel för att chartra brandsläckningsflygplan och, för första gången den här sommaren, under perioden den 1 juni till den 30 september, inrättade och beställde vi en luftburen brandbekämpningsstyrka under kommissionens överinseende, EU:s taktiska reserv vid skogsbränder, vars flygplan deltog i brandsläckningsinsatser i flera länder. Närmare bestämt mobiliserades reserven vid sex av nio incidenter där man vände sig till gemenskapens civilskyddsmekanism för hjälp.

I själva verket förstärktes de nationella luftburna resurserna, vare sig de var grekiska, portugisiska eller italienska eller kom från andra länder, av gemenskapens brandsläckningsflygplan, som flyger under EU-flagga, inte någon medlemsstats flagga.

Syftet med pilotprojektet är att fylla luckorna i medlemsstaternas luftburna kapacitet, inte att ersätta tillgängliga nationella reserver. I år användes de chartrade reservflygplanen som sagt i Portugal, i södra Frankrike och på Korsika, i Italien och i Grekland, i Attica-området, som drabbades av omfattande bränder. Deras bas finns på Korsika, som ligger på samma avstånd för ingripanden på båda sidor av Medelhavet.

Jag anser att det nu är mycket viktigt att inrätta en oberoende styrka för att hantera naturkatastrofer på gemenskapsnivå. Vi hoppas att detta pilotprojekt kommer att utgöra kärnan i en framtida snabbinsatsstyrka

på EU-nivå för att bekämpa skogsbränder och andra naturkatastrofer eller katastrofer framkallade av människan.

Åsikterna om skogsbränder skiljer sig naturligtvis åt, och vissa vill att subsidiaritetsprincipen ska tillämpas på förvaltning av skogsresurser och skogsskydd. Det har emellertid även framförts reservationer mot att överlämna ännu fler befogenheter till kommissionen på civilskyddsområdet. En del hävdar dessutom att en brandbekämpningsstyrka på EU-nivå skulle skapa en falsk känsla av säkerhet för många nationella myndigheter, som skulle kunna försumma att anslå de medel som krävs när det gäller mänskliga resurser, brandbekämpningsresurser, och ännu viktigare, förebyggande av skogsbränder och andra naturkatastrofer.

Förutom dessa reaktioner finns det ett antal praktiska problem, samordningsproblem, särskilt i samband med skogsbränder. Vilka kriterier och vilka prioriteringar ska till exempel användas för att avgöra hur EU:s luftburna brandbekämpningsenheter ska användas när bränder bryter ut i flera länder samtidigt, låt säga i Portugal och Grekland på samma gång?

Alla dessa frågor kommer i alla händelser att analyseras i en rapport om pilotprojektets fungerande denna sommar som lags fram av kommissionen för diskussion i ministerrådet och i Europaparlamentet.

Rådet, Europaparlamentet och kommissionen kommer alla att behöva övertygas om betydelsen av samarbete kring inrättandet av denna mekanism. Under tiden får medlemsstaterna naturligtvis inte försumma sina skyldigheter på något sätt när det gäller information, utbildning och förebyggande.

Jag vill säga ytterligare ett par ord om gemenskapens civilskyddsmekanism, som inrättades 2001, och som gjorde få insatser under de första åren. Sedan 2005 har ingripandena, både inom och utanför EU, med cirka 50 procent inom EU och 50 procent utanför, ökat femfaldigt och vi har avsevärt förbättrat samordningen och den hjälp vi tillhandahåller via gemenskapens civilskyddsmekanism.

Alla vet hur viktiga ingripandena var både vid tsunamin och under orkanen Katrina. Vi var i själva verket först med att sända specialister till katastrofområdena i båda dessa fall. Men det återstår som sagt mycket att göra och alla som läser Barnier-rapporten kommer att se hur stora framsteg vi kan göra med civilskyddet för EU-medborgarnas bästa, och naturligtvis för miljöskyddet.

Theodoros Skylakakis, för PPE-gruppen. – (EL) Fru talman! Varje år förstörs 400 000 hektar skog i södra Europa. Detta är en systematisk katastrof av enorma proportioner som kommer att förvärras under de närmaste årtiondena. I minst 30–40 år kommer vi att leva med ett försämrat klimat, vad vi än gör för att minska växthusgaserna. Detta kommer att vara en negativ erfarenhet, särskilt i Sydeuropa, där skogarna är sårbara. Vi kommer att ställas inför större skogsbränder och allvarligare risker i framtiden.

Under normala omständigheter är brandbekämpningen medlemsstaternas ansvar och skyldighet och medlemsstaterna i södra Europa hanterar framgångsrikt tiotusentals bränder per år. Varje år uppstår emellertid, under exceptionella omständigheter, ytterst destruktiva bränder som det krävs extern hjälp och solidaritet för att släcka.

Det beslut som föreslagits av Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) grundas på dessa resultat, och åskådliggör bland annat det brådskande behovet av en effektiv snabbinsatsstyrka på EU-nivå, som kommissionsledamot Stavros Dimas nämnde, och som även föreslås i Barnier-rapporten.

Det åskådliggör även behovet av en flexibel och omedelbar mobilisering av resurserna från Europeiska solidaritetsfonden, behovet av att hantera skogsbränder i södra Europa som en prioritering i EU:s handlingsplan för anpassning till klimatförändringen, som behandlas för närvarande, och behovet av att kommissionen så snabbt som möjligt lägger fram förslag till en EU-politik för att hantera naturkatastrofer.

För mitt hemland, och särskilt för de medborgare som drabbats, är det viktigt att detta beslut antas av Europaparlamentet. Det är viktigt att parlamentet visar att det är medvetet om denna centrala fråga för södra Europa.

Anni Podimata, för S&D-gruppen. – (EL) Fru talman, herr kommissionsledamot! Historien med skogsbränder upprepade sig ännu en gång i år, och till det värre, och varje höst kommer vi tillbaka efter sommaruppehållet för att diskutera återställande av de drabbade områdena och hjälp till offren.

I Grekland beklagar vi återigen i år hundratusentals hektar av bränd skog och en oöverskådlig ekologisk och ekonomisk katastrof, medan Spanien, Portugal, Italien och Frankrike har drabbats av katastrofer av en liknande omfattning.

Herr kommissionsledamot! En sak står klar, och ni antydde det: vi verkar inte lära oss av tidigare misstag. Under de senaste sex åren har vi talat om en gemensam civilskyddsstyrka för EU. Detta har varit en stående begäran från Europaparlamentet, men betydelsen av en sådan styrka har dock förringats genom misstag som gjorts av vissa nationella regeringar. Det handlar om misstag i utformningen och tillämpningen av förebyggande mekanismer, en oförmåga eller ovilja att införa sträng lagstiftning som gör återbeskogning av förstörda områden obligatorisk och ett misslyckande att utnyttja alla tillgängliga gemenskapsresurser för att ersätta offren.

På gemenskapsnivå måste framför allt civilskyddsstyrkan, en direkt aktivering av resurserna från Solidaritetsfonden och att frigöra dem från byråkratiska mekanismer, vilket är ännu viktigare, vara kommissionens centrala prioriteringar.

Avslutningsvis vet kommissionsledamoten bättre än någon av oss att vi står inför nästa generations bränder, så kallade högintensiva bränder, som har direkt samband med klimatförändringen och främst drabbar skogar i Medelhavsområdet och södra Europa. Skogsskyddet på nationell nivå och gemenskapsnivå måste därför omedelbart omarbetas genom att anpassa brandförebyggande och brandbekämpningsinsatser till de nya förhållandena och integrera denna politik i de insatser som kommer att inledas för att medlemsstaterna ska kunna bemöta problemen med klimatförändringen.

Izaskun Bilbao Barandica, för ALDE-gruppen. – (ES) Fru talman, herr kommissionsledamot! Tack så mycket för era klargöranden.

Jag anser att det krävs en gemenskapspolitik, för det första för att förhindra de bränder som uppstår, och vi har sett att detta har skett under sommaren.

Jag vill också säga att jag vill börja mitt inlägg med att minnas de fyra brandmän som omkom i juni i Horta de Sant Joan i Tarragona, och uttrycka mitt deltagande till deras familjer och kolleger.

Vi behöver en politik för förebyggande, men även en politik för samordning. Vi får inte glömma att det finns misstankar i samband med många av dessa bränder om att de har uppstått till följd av spekulationer och planer på byggprojekt. Jag anser därför att vi i EU även bör arbeta för att höja säkerheten genom att utreda sådana misstankar och standardisera påföljder för miljöbrott. Vi bör även överväga möjligheten att försöka få fast de skyldiga genom att utfärda en europeisk arresteringsorder.

De yrkesverksamma inom området måste ges nödvändiga resurser för att kunna ta fram innovativa mekanismer för att mäta väder, vindar och temperaturer så att de kan arbeta under lämpliga villkor, för till syvende och sist skyddar de oss alla.

Michail Tremopoulos, för Verts/ALE-gruppen. – (EL) Fru talman! Det är intressant att det främst är greker som talar i den här ytterst viktiga frågan, som ger upphov till oro för hela Sydeuropa, med tanke på att enorma skogsbränder regelbundet förstör mycket stora områden och påverkar livskvaliteten, den biologiska mångfalden, den regionala utvecklingen och medborgarnas framtid.

Skogsbränder beror ofta, vilket nyligen var fallet i Grekland, på dåligt utformad och motstridig skogs- och bostadspolitik, som uppmuntrar till mordbrand och olagliga åtgärder för att komma över skogsmarker. Tyvärr har de två största partierna försökt begränsa och minska det konstitutionella skyddet av skogarna.

De ständiga påtryckningarna för att ändra markanvändningen, bostadsområdenas expansion och naturligtvis de okontrollerade soptippar som bränns eller som förbränns av sig själva, i kombination med klimatförändringen, som för en del bara är ett enkelt alibi, ökar nu risken för att flera naturkatastrofer uppstår.

Det är därför viktigt att vi inriktar oss mer på ökat förebyggande, skydd och snabb riskhantering på EU-nivå genom samordnat samarbete. Inom denna ram måste vi garantera genomförandet av en hållbar gemensam EU-politik för skogar och försäkra oss om att de medel från Sammanhållningsfonden, Europeiska regionala utvecklingsfonden och Solidaritetsfonden som har avsatts för riskförebyggande, riskhantering och återställande av drabbade områden verkligen används på ett rationellt och hållbart sätt.

De medel som utbetalas för att återställa de drabbade områdena måste användas på grundval av rationella återbeskogningsåtgärder och vetenskapliga undersökningar. Vi vill även betona att medlemsstaterna måste återbetala beviljade medel i de fall där det konstateras att skogsområden har omklassats till byggbar mark för bostadsområden eller turismutveckling.

Parlamentet har tidigare, även för två år sedan, antagit resolutioner med rekommendationer om förebyggande av och snabba ingripanden mot naturrisker, som tyvärr inte har genomförts effektivt. Vi anser att ett långsiktigt skydd av skogarna och den biologiska mångfalden är den enda praktiska lösningen om en hållbar politik för riskförebyggande och riskhantering ska kunna genomföras på nationell, regional och lokal nivå genom att aktivt engagera lokalsamhällena, få människorna att stanna kvar på landsbygden, skapa nya "gröna" yrken genom livslångt lärande och utbildning, och genom att förstärka skogsförvaltningstjänsterna med betoning på frivilliga brandkårer.

Avslutningsvis måste vi öka insatserna för att ta fram mer effektiva snabbinsatsmekanismer för naturkatastrofer genom att förstärka den permanenta civilskyddsstyrka som kommissionsledamot Stavros Dimas nämnde och genom att utnyttja slutsatserna i Barnier-rapporten på ett effektivare sätt. I detta sammanhang lägger vi fram en resolution för Europaparlamentet i dag, i förhoppning om att vi, genom gemensamt agerande och samarbete mellan medlemsstaterna, ska göra framsteg mot ett verkligt förebyggande och hanterande av naturkatastrofer och använda EU-fonderna mer effektivt för detta syfte. Det är vi skyldiga våra barn.

Nikolaos Chountis, för GUE/NGL-gruppen. – (EL) Fru talman! I mitt hemland Grekland har enorma områden förstörts av skogsbränder för tredje året i rad. Bränderna 2007, som var en av de värsta tragedierna i sitt slag, och bränderna i år i nordöstra Attica, visar exakt hur dålig brandsäkerheten och miljöskyddssystemet är.

Jag vill påminna parlamentet om att Aten är den EU-huvudstad som har minst andel grönområden per invånare och de högsta atmosfäriska föroreningsnivåerna, och att bränderna 2007 och 2009 har förvärrat miljöproblemen.

Klimatförändringen kan i viss mån vara förklaringen till de katastrofer som har inträffat i södra Europa. Det finns emellertid även brister i den nationella politiken och i EU-politiken, eftersom klimatförändringsaspekten inte har integrerats på lämpligt sätt i miljöstrategin.

Grekiska regeringar tillåter byggande i brända områden och att statligt ägd mark säljs ut, och EU-fonderna är osmidiga. Eftersom det förhåller sig på det viset vill jag fråga kommissionsledamoten om kommissionen tänker bidra till ett institutionellt skydd av skogarna i det berörda landet genom att omedelbart inleda förfarandet för att utarbeta och ratificera skogskartor, som kanske hade kunnat bidra till att förhindra den här mordbranden om de hade funnits?

Har kommissionen för avsikt att direkt samfinansiera projekt för förebyggande av översvämningar och erosion för att undvika nya katastrofer i de drabbade områdena? Tänker kommissionen finansiera lämpliga återbeskogningsåtgärder, eftersom återbeskogningen inte är tillräcklig för att återställa skadorna? Avslutningsvis, tänker kommissionen diskutera inrättandet av en stadspark vid den gamla Hellenikon-flygplatsen med vilken ny regering som nu återvänder i nästa val i Grekland, vilket skulle ge en nypa frisk luft till Attica?

Tack så mycket, och jag vill gratulera kommissionsledamoten på hans namnsdag, som vi säger i Grekland.

Niki Tzavela, för EFD-gruppen. – (EL) Fru talman, herr kommissionsledamot! Jag är mycket glad över att se er här och höra er tala. Jag anser att ni med ert uttalande även besvarar den skrivelse som vi skickade till er på den andra dagen av bränderna, där vi lade fram ett förslag om gemensamt agerande i södra Europa för att förebygga och bekämpa bränder, tillsammans med vissa andra detaljerade förslag.

Jag vill även tillägga att det gläder mig stort att alla ledamöter från de grekiska partierna och det spanska partiet har hörsammat vår uppmaning att gemensamt närvara i Europaparlamentet under den här debatten, och slutit upp kring de gemensamma insatserna för att planera en EU-strategi för att hantera naturkatastrofer.

Herr kommissionsledamot! Det förefaller som att klimatförändringen leder till bränder och översvämningar och att detta nu är ett omfattande strukturellt fenomen, eftersom de bränder och översvämningar som vi upplever just är ett strukturellt fenomen.

Vi får inte tänka på medellång och kort sikt. Vi måste lägga grunden för en långsiktig strategi. Därför bör regeringarna i Medelhavsstaterna sluta sig samman i insatserna för att övertyga våra nordliga partner om behovet av den mekanism som ni talade om, både med tanke på subsidiaritets- och solidaritetsaspekten.

Jag har förstått att kommissionsledamoten har problem med de nordliga parterna när det gäller subsidiaritetsaspekten. Jag hoppas att naturkatastroffenet bara kommer att drabba södra Europa, men jag fruktar starkt att klimatförändringen utvecklas i en sådan takt att naturkatastrofer – av ett annat slag –

även kan uppstå i norra Europa. Så ni gör helt rätt i att föreslå att vi planerar denna strategi för att förebygga och hantera naturkatastrofer.

Så länge har vi den lilla enhet som är baserad på Korsika. Den fungerade väl under sommaren. Kommissionsledamoten med ansvar för miljö bör snabbt komma med förslag om hur man kan utveckla och stödja denna enhet i sin rekommendation om den här frågan, både till kommissionen och till rådet. Jag vill uppmana parlamentsledamöterna från de sydliga länderna att samarbeta med sina regeringar och stödja de rekommendationer som görs av kommissionsledamot Stavros Dimas till både kommissionen och rådet, eftersom detta är till fördel för alla länder i syd.

Jag har sett resolutionsförslaget från Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) och jag instämmer i vad som sägs där. Jag tycker att det är väldigt bra att de lägger fram den här resolutionen. Jag vill dock lägga till ytterligare en sak till resolutionen från PPE. Eftersom klimatförändringen är början och bränder och översvämningar är resultatet, bör kommissionen vid Köpenhamnskonferensen särskilt betona arbetet för att ta fram en strategi för förebyggande och hantering av naturkatastrofer, fastställa budgetbehovet för att täcka förebyggande och undvikande av naturkatastrofer och därigenom förstärka EU:s exemplariska taktiska reserv vid skogsbränder.

Vi förväntar oss att EU-strategin för förebyggande och hantering av naturkatastrofer blir en starkt prioriterad fråga, som står mycket högt upp på dagordningen för Köpenhamnskonferensen.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Vi får aldrig låta det som skedde i Grekland denna sommar upprepas i Europa igen. Sammanlagt 75 bränder rasade bara i Grekland, sex av dem fullständigt ur kontroll, och den värsta branden härjade som vi har hört i dag norr om Aten, nära huvudstaden. Det är bara tack vare de modiga och osjälviska insatserna från de främst frivilliga brandkårerna och andra frivilligorganisationer som bränderna i många regioner kunde kontrolleras och de mänskliga tragedierna begränsades till ett minimum.

Jag hyser därför mycket höga tankar om mina kamrater, de frivilliga brandkårerna, vars utrustning – för att uttrycka det mildt – ofta inte var den allra senaste, som vi har hört. Jag använder orden "kolleger" eller "kamrater" för att jag själv har varit medlem i en frivillig brandsläckningsenhet i Österrike i årtionden, och därför känner jag verkligen förståelse och empati för de insatser som gjorts.

Jag övergår nu till kommissionens kommentarer. Jag tycker att det är fantastiskt att EU-insatsstyrkor ska hjälpa till där lokala brandmän inte klarar sig själva. Jag är emellertid också övertygad om att det gamla ordspråket "Hjälp dig själv, och Gud hjälper dig" är en viktig grundprincip, och därför anser jag även att det är mycket viktigt att civilskyddsmekanismer byggs upp. Allt jag kan göra i det här avseendet är att rekommendera och uppmana att man utnyttjar allt kunnande som redan finns, särskilt i Centraleuropa, i Tyskland och i Österrike, dvs. nationsomfattande frivilliga system, frivilliga brandkårer som satts på prov i över ett århundrade.

Eftersom jag själv är brandman skulle jag mycket gärna skapa kontakter med de regionala och nationella frivilliga brandorganisationerna. I sådana här fall är det roligt att kunna göra något själv och om det anses vara lämpligt kan jag erbjuda mig att genomföra ett pilotprojekt med våra grekiska vänner för att inrätta en frivillig brandkår i en utvald region eller kommun. Jag hjälper också väldigt gärna till aktivt och deltar i ett sådant projekt tillsammans med mina kolleger i regionen Oberösterreichs brandbekämpningsorganisation.

Michel Barnier (PPE). – (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill naturligtvis tacka kommissionsledamot Stavros Dimas för att han har kommit hit och för hans svar, och för att han fortsätter att uppmärksamma alla dessa katastrofer.

Vi arbetade mycket tillsammans när ordförande José Manuel Barroso bad mig att utarbeta en rapport, som kommissionsledamot Dimas också nämnde, om inrättandet av gemenskapens civilskyddsstyrka.

Jag lade fram rapporten den 9 maj 2006. När jag läser den och tänker på alla katastrofer som har inträffat inser jag att den fortfarande är begränsad.

Fru Tzavela! Det handlar naturligtvis inte bara om Grekland. Alla länder berörs, och jag vill tillägga att det inte bara handlar om naturkatastrofer, det sker även mänskliga katastrofer, orsakade av människan. Jag tänker på sjökatastrofer – Erika och oräkneliga andra – och på industriolyckor som Tjernobyl. Det finns andra naturkatastrofer än bränder. Här tänker jag på tsunamin. En dag kan en tsunami uppstå i Medelhavet, som den som fullständigt förstörde staden Messina i början av 1800-talet.

Uppriktigt sagt är de verktyg vi använder inte tillräckliga för att hantera katastroferna, som kommer att öka till följd av den dubbla effekten av den globala uppvärmningen och transporten. Därför anser jag att vi måste vara mer ambitiösa.

Jag är tacksam mot kommissionen, kommissionsledamot Stavros Dimas och alla hans arbetsgrupper från generaldirektoratet som arbetar med att sätta civilskyddsmekanismen i drift. Jag anser dock att vi måste gå längre. Ett tänkbart alternativ är att utöka samarbetet med de medlemsstater som vill det. Om inte alla 27 deltar i inrättandet av civilskyddsstyrkan, låt oss börja med 12 eller 15 av oss. Då kommer ni att se att detta berör alla.

När jag ser på de katastrofer som har inträffat kan jag säga att alla drabbas: översvämningarna som drabbade Tyskland 2002, de stora pandemierna och även terrorismen. Det är därför jag vill att kommissionen tar initiativet att gå längre, och föreslår att medlemsstaterna går längre. Vårt parlament, utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet och underutskottet för säkerhet och försvar kommer att stödja er i dessa aktiva initiativ.

Edite Estrela (S&D). – (PT) Fru talman, herr kommissionsledamot! Nu talar vi om bränder än en gång, eftersom bränder förstör delar av Europas skogar varje år. Med tanke på klimatförändringen och den globala uppvärmningen ser framtiden inte heller ljusare ut.

Naturkatastrofer kan inte undvikas, men de måste förebyggas. Vi kan göra detta omedelbart genom att minska våra utsläpp av växthusgaser och utforma en passande och hållbar skogspolitik där vi erkänner de många miljötjänster som skogarna står för, särskilt kolsänkor.

I sanningens namn fungerar gemenskapens civilskyddsmekanism bättre nu, och flera medlemsstater har gjort stora insatser och har investerat stort i brandförebyggande och snabbinsatser för brandsläckning. I mitt hemland Portugal har till exempel en plan godkänts med åtgärder för att områdesindela landet igen och inrätta en särskild budget för brandsläckning, samt en översyn av lagstiftningen och ett program för återhämtning av brända områden. Trots detta har vi fortfarande bränder.

Alla medlemsstater som drabbats av bränder måste göra mer och prestera bättre, och kommissionen måste också anta de förslag som Europaparlamentet har lagt fram i ett antal resolutioner. Det finns flera dokument med förslag på lösningar. Barnier-rapporten och andra dokument som har lagts fram av parlamentet har redan nämnts. Jag var själv föredragande för ett betänkande om naturkatastrofer i utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, och jag har även lagt fram några förslag.

Till de medlemsstater som skyller på ekonomiska skäl för att de inte är särskilt snabba med att finslipa mekanismen måste vi säga att det är billigare att förebygga än att bota. Det är också mycket viktigt att ett internationellt avtal om bekämpning av klimatförändringen – ett ambitiöst avtal – nås vid Köpenhamnskonferensen och vi väntar fortfarande på ett direktiv om bränder, liknande det som har tagits fram om översvämningar.

François Alfonsi (Verts/ALE). – (FR) Fru talman! I sommar drabbades även Korsika av några mycket allvarliga bränder, precis som Sardinien, Katalonien, Grekland, Kanarieöarna och många andra regioner i EU.

När det gäller de drabbade befolkningarna vill min grupp först och främst att vi garanterar solidaritet genom att bevilja medel från Europeiska solidaritetsfonden.

Vad gör kommissionen i det här avseendet? Det är min första fråga till kommissionsledamoten.

Den 23 juli var det ovanligt varmt på Korsika: 44 grader, mycket torr luft och en mycket stark siroccovind. Under förhållanden som dessa, som kommer att bli allt vanligare till följd av den globala uppvärmningen, ansträngdes de lokala resurserna till bristningsgränsen, trots att vädret varit mildare under de föregående åren och Korsika har skonats.

För mig är lärdomen enkel. När sådana väderförhållanden uppstår, förhållanden som kan förutses i prognoserna, måste vi kunna lita på att vi får stöd från en europeisk civilskyddsstyrka som den som rekommenderas i Barnier-rapporten. På så vis blir det möjligt att släcka begynnande bränder innan de hamnar utom kontroll, för då är det för sent. När en brand börjar i en skog slutar den först när hela skogen har brunnit ned.

För oss är det därför viktigt att vi går mycket längre än det pilotprojekt som ni nämnde, herr kommissionsledamot. Vad planerar kommissionen att göra för att genomföra den här civilskyddsstyrkan så snabbt som möjligt? Kommer styrkan verkligen att kunna leva upp till den stora utmaning som alla européer står inför på miljöskyddsområdet, och särskilt att släcka bränder i Medelhavsregionen?

Stämmer det att inga medel har anslagits för den här styrkan i budgeten för 2010?

Vi har lagt fram ett ändringsförslag i detta avseende. Låt oss hoppas att de stora grupperna, och särskilt Michel Barniers grupp, Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater), kommer att ansluta sig till oss och stödja antagandet av detta ändringsförslag.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Fru talman! Bränderna är ett i högsta grad politiskt problem som förekommer i en mycket allvarlig form i länder som Portugal, Spanien, Frankrike, Italien och Grekland och får smärtsamma följder för både människor och miljö.

När det gäller Grekland är de bränder som härjat i nordöstra Attica, Kithairona, Evia och andra områden i Grekland och som orsakat oöverskådlig skada ett resultat av EU:s sätt att hantera mordbränder och de ständigt skiftande regeringarna i vårt land, som vill ha marken, skogarna och bergsmassiven som bekvämligheter i den kapitalistiska ekonomin.

Med en sådan extremt farlig politik sätter man vapen i händerna på pyromaner som återigen har handlat på ett samordnat sätt, om det ligger något i de utbrott och klagomål som framförts av invånarna i de branddrabbade områdena. Låt oss vara tydliga när det gäller följande: Om man inte tar itu med det grundläggande problemet med kommersialiseringen och den förändrade markanvändningen, finns det inget sätt att lösa detta allvarliga problem som förstör miljön och sätter ett pris på den här planetens framtid, hur välutrustad man än är med de modernaste resurser.

De första tragiska följderna av den här politiken blev tydliga för bara några dagar sedan i Evia den 12 september 2009, när den brandhärjade regionen drabbades av katastrofala översvämningar. Anordningarna mot översvämningar var otillräckliga och marken var instabil efter bränderna. I kombination med den kraftiga nederbörden ledde detta till ett dödsfall och massiva skador på bebyggelse, vägar, broar och annan infrastruktur. Skador i den här omfattningen kan inte förklaras med det plötsliga regnet. Det är ingen tillfällighet att det vid varje naturkatastrof är arbetarna som får sörja offren och se tillvaron och miljön förstöras.

Det finns ett akut behov av ekonomiska resurser till direkta åtgärder för att dokumentera skadorna, kompensera de arbetarfamiljer, jordbrukare och boskapsuppfödare som drabbats, utan att markanvändningen förändras, och plantera ny skog i de brandhärjade områdena. Stora privatägda areal i bergs- och skogsområden bör dessutom övergå i statlig ägo, och skogarna och skogsbrukskommittéerna bör omstruktureras och förbättras.

(Talmannen avbröt talaren.)

Mario Mauro (PPE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Det råder inget tvivel om att EU har ett användbart budgetinstrument för att hantera en sådan viktig fråga som denna – jag tänker på solidaritetsfonden – men det är också sant att vi ända sedan 2007 har betonat frågan om flexibilitet, när vi har upplevt det som riktigt att kritisera sättet att använda det här budgetinstrumentet.

Det är viktigt att hanteringen av detta instrument är så flexibel som möjligt, så att man kan ta itu med de problem som växlar från en dag till en annan. Exempelvis är det helt rätt att man kan begära dokumentation om händelserna från medlemsstaterna på kort tid – inte längre än tio veckor – men varför har man då inte samma tidsgräns för att vidta åtgärder som svar på dokumentationen?

Även om det i viss mån är viktigt att få veta skadans omfattning, inser vi samtidigt att den måste ses i förhållande till situationen i varje enskilt område, så att vi kan förstå och beräkna vad de olika befolkningarna behöver. Det är just av detta skäl som parlamentet tillsammans med budgetutskottet och övriga utskott under lång tid har gjort uttalanden som faktiskt överlämnats till rådet, men som rådet inte låtsas om. Om det går att ompröva flexibilitetsaspekten kan solidaritetsfonden bli ett bättre och ännu mer effektivt instrument, som gör det möjligt att lösa de enorma problem som vi allt oftare ställs inför.

Därför är det nödvändigt, herr kommissionsledamot, att till fullo ta hänsyn till punkterna 3 och 11 i denna resolution, så att flexibilitetsaspekten inte ses som en begäran från medlemsstaternas sida om att kunna göra

vad de vill för att vara säkrare på att få respons, utan som en uppmaning till att tolka förändringarna på ett intelligent sätt. På så vis kan man se till att detta instrument verkligen blir fullständigt effektivt.

Andres Perello Rodriguez (S&D). – (ES) Fru talman, herr kommissionsledamot! Det råder förvisso inget tvivel om att man gjort framsteg under den senaste tiden, men trots detta förekommer det allt fler bränder i södra delen av EU. Därför får den resolution som parlamentet har antagit inte bli ännu en resolution som tjänar till att visa vår starka oro över katastrofer på annat håll.

Det finns flera olika anledningar till att skogsbränder uppstår, men man kan inte förneka att de ökar i omfattning på grund av klimatförändringarna. Oavsett vilket ansvar man har i vissa medlemsstater eller självstyrande regioner, står det klart att parlamentet tydligt måste begära att kommissionen agerar snabbt och ger tillgång till alla resurser den förfogar över, och dessa resurser är inte obetydliga. Ur de drabbades perspektiv, och med hänsyn till de skador som uppstått och behovet av återplantering av skog, finns det ingen förståelse för byråkrati eller brist på budgetmedel.

Vi måste prioritera och agera, vilket i det här fallet innebär att byta strategier, mobilisera resurser, utöka dessa resurser och få de förebyggande politiska åtgärderna att fungera på bästa sätt. Vi måste kräva att medlemsstaterna tar ansvar, om de inte redan gör detta. Vi bör utgå ifrån att detta problem inte bara berör några få medlemsstater i södra Europa och att klimatförändringen inte bara påverkar vissa medlemsstater. Den påverkar alla och är vår gemensamma angelägenhet.

En av parlamentets huvuduppgifter är därför att se till att EU vid toppmötet i Köpenhamn får till stånd tydliga och bindande åtaganden för att minska utsläppen av växthusgaser så mycket som möjligt. Uppenbarligen är det dessa utsläpp som ligger bakom orsakerna till bränderna, och bränderna spår i sin tur på klimatförändringarna ytterligare.

Nu när vi har antagit resolutionen är det utan tvivel detta som är parlamentets utmaning. Men utmaningen måste mötas även av kommissionen, om kommissionsledamoten verkligen vill förhindra att bränderna fortsätter i södra delen av EU, som ju faktiskt existerar.

Veronica Lope Fontagné (PPE). – (ES) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Det är tråkigt att vid detta första plenarsammanträde i den lagstiftande församlingen behöva ta itu med det här sorgliga problemet som nu har blivit vardag: naturkatastrofer och i synnerhet bränder.

Återigen sörjer vi över det ökade antalet bränder under sommaren 2009, som har krävt människoliv. Tjugo personer miste livet i mitt hemland. Därför ägnar jag min första tanke åt det mänskliga lidande som orsakats av dessa katastrofer och hyser djupaste medkänsla med de drabbade.

Jag vill framhålla den förfärliga inverkan som denna typ av katastrof har på tillvaron för de befolkningar som drabbas, på deras ekonomier, sysselsättning, kultur- och naturarv, miljö och turism. I min region brann 22 000 hektar ned i somras, varav hälften låg i områden som är skyddade på grund av sin miljömässiga betydelse.

Vi måste hantera dessa problem och agera utan att tveka. Folket kräver detta. EU:s institutioner får inte än en gång vara oförmögna att hitta en rimlig lösning för dem som drabbats. Vi måste kunna hjälpa de drabbade och bana väg för återhämtning i dessa områden. Vi måste fortsätta med vårt hårda arbete för att förhindra bränder och gå vidare med att inrätta den europeiska tjänsten för civilskydd.

Jag vill framföra två krav: För det första begär jag att kommissionen analyserar läget och vidtar lämpliga åtgärder för att kompensera invånarna i de drabbade regionerna för de sociala kostnader som uppstått i samband med förlorade arbeten och utebliven inkomst. För det andra begär jag att Spaniens regering, som övertar rådets ordförandeskap i januari 2010, förmedlar sin känsla och oro till övriga regeringar. Jag ser det som absolut nödvändigt att denna regering prioriterar att undanröja hindren för en reform av Europeiska unionens solidaritetsfond.

Det spanska ordförandeskapet måste också tydligt åta sig att utarbeta en gemensam EU-strategi. Regeringen måste även se över de förebyggande åtgärderna och de typer av skogsbruk som ökar risken för stora bränder.

Francesca Balzani (S&D). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag tillhör gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet och har även de senaste dagarna med stor bedrövelse iakttagit hur den ena branden efter den andra har ödelagt områdena kring staden Genua i den italienska regionen Ligurien. Jag tycker verkligen att det är angeläget för EU att uppmärksamma och ingripa för att förhindra dessa katastrofer som sorgligt nog återkommer gång på gång.

Katastrofer borde inte få upprepa sig. Vi borde varje dag verka för att det inte ska inträffa fler cykliska katastrofer. Det är därför som jag tror att unionen ensam kan och måste ingripa effektivt genom bindande lagstiftning för att bevara dessa dyrbara områden, som varje år riskerar att gå upp i rök och som verkligen är vårt gemensamma arv. Det är nämligen ett faktum att bränder blir vanligare i södra Europa, och även om det bara brinner i en liten del av södra Europa är det Europa som helhet som står i lågor.

Vi måste ingripa genom förebyggande åtgärder och lämpliga sätt att driva skogsbruk. Med förebyggande menar jag även att ingripa med hjälp av en detaljerad, grundlig och riktad kampanj mot alla former av utnyttjande som är direkt eller indirekt kopplad till dessa katastrofer. Men jag tror också att vi behöver se till att fler på ett snabbare och enklare sätt kan få tillgång till de resurser som krävs för att åtminstone lindra de katastrofala effekterna av dessa bränder. Jag tänker först och främst på solidaritetsfonden, ett instrument som utan tvivel borde utnyttjas snabbare till de drabbade områdena.

Françoise Grossetête (PPE). – (FR) Fru talman! Det var 2001 efter katastrofen den 11 september som vi efterlyste ett redskap för europeiskt civilskydd.

Sedan inrättade vi en fond. Så kom Barnierrapporten där behovet av solidaritetstänkande betonades. I dag fungerar solidariteten, men den måste få större effekt och vi måste kunna lägga i en högre växel.

Vi måste förbättra oss på två punkter. Den första är insatsförmågan. Alla de som haft oturen att drabbas av bränderna beklagar djupt att förfarandena ofta drar ut på tiden och att det tar för lång tid att genomföra dem, trots att verkligheten kräver ett mycket snabbt agerande när man har att göra med bränder. Vi måste absolut bli mer flexibla, så att förfarandena kan genomföras på ett mer flexibelt sätt, eftersom tiden är knapp i det här fallet.

Den andra punkten är förebyggande åtgärder. Vi talar inte tillräckligt mycket om att förebygga bränder, eftersom det berör subsidiaritetsprincipen. Vi har fått veta att det är medlemsstaterna som måste bestämma detta. Men vi har ändå ingen rätt att avstå från att vidta förebyggande åtgärder, när bränderna skadar den biologiska mångfalden och miljön, när de påverkar det som är mest dyrbart för människorna, dvs. deras egendom, ägodelar och hem, och när de kräver dödsoffer. Det är en brottslig handling.

Detta måste upphöra, och för att kunna stoppa det behöver vi också ekonomiska resurser. Här är det helt avgörande att vi skaffar oss bästa möjliga budgetmedel, så att europeiska tjänsten för civilskydd kan fungera mycket mer effektivt. Låt oss därför se till att ta detta problem på allvar i budgeten – vår budget. Allt detta kräver också ett specifikt synsätt inom jordbruks- och skogsbrukspolitiken, och det är något vi inte diskuterar tillräckligt mycket.

Förebyggande åtgärder, insatsförmåga och resurser: Kort sagt behöver allt göras om vi ska se till att södra Europa inte längre behöver gå som en katt på hett plåttak.

Kriton Arsenis (S&D). – (EL) Fru talman, herr kommissionsledamot! I år har destruktiva bränder ännu en gång slagit till hårt mot södra Europa, och liknande bränder har även utbrutit i Förenta staterna och i andra industri- och utvecklingsländer i världen.

Det råder inget tvivel om att klimatförändringarna är ett hot mot skogarna kring Medelhavet och andra viktiga områden på jorden. Men förstöringen av skogarna i Medelhavsområdet håller på att förstöra det naturliga ekosystemets förmåga att fungera som naturlig koldioxidupptagare. Det krävs såväl gemenskapspolitiska åtgärder för att förebygga och hantera skogsbränder som ekonomiskt stöd från EU till de länder, bl.a. Grekland, där återverkningarna är som värst i år.

Det är uppenbart att det fanns oerhörda brister i vissa länder när det gäller samordningen av funktionerna för skogsskydd och civilskydd samt när det gäller förebyggande åtgärder, och detta får aldrig hända igen. Det verkar också ofta finnas risk för bränder i skogar som ligger inom tre timmars resa från större städer eller turistområden. Många upplever att de kan nå personlig vinning av att förstöra skogar. De kan "plantera" hus och andra byggnader snabbare än medlemsstaterna och de naturliga ekosystemen kan plantera träd på nedbrunnen mark.

Ofta finns det nationell lagstiftning som stöder en sådan inställning och sänder ut fel signaler. Det är absolut nödvändigt att utarbeta en gemensam politik för skogsskydd, återställande av nedbrunnen mark och återplantering av skog inom ramen för EU-stödet till kampen mot klimatförändringarna. Likaså måste man samordna de EU-åtgärder som går ut på att förhindra och bekämpa bränder, återställa skogar och plantera nya skogar.

Arbetet måste komma igång genast, särskilt nu inför förhandlingarna vid toppmötet i Köpenhamn. Dessa kommer att vara avgörande för framtiden på vår planet. Vi ska uppmana utvecklingsländerna att skydda sina regnskogar. Vi ska ta itu med den grundläggande frågan om hur förstörelsen av skogar ligger bakom 20 procent av utsläppen av växthusgaser. Därför är det vi som måste föregå med gott exempel genom att skapa ett fullständigt skydd åt hotade skogar, åt våra hotade skogar i Europa som ligger i Medelhavsområdet.

Markus Pieper (PPE). – (DE) Fru talman! Skogsbrändernas omfattning överstiger faktiskt de mindre medlemsstaternas kapacitet, i synnerhet i de regioner som är särskilt drabbade av torka. Det är naturligtvis därför som parlamentet ställer sig bakom Europeiska unionens solidaritetsfond. Vi uppmanar rådet att slutligen göra dessa medel tillgängliga utan hinder. Regionerna behöver pengarna omedelbart till återställande och förebyggande åtgärder. Solidaritetsfonden kan verkligen vara till hjälp på lång sikt i kombination med befintliga miljö- och jordbruksprogram.

Vid sidan om detta är brandbekämpning främst ett nationellt ansvarsområde. Man kan och måste helt enkelt göra mer på detta område, t.ex. införa hårdare straff för dem som anlägger bränder, frysa utvecklingsplaner under åtminstone runt 30 år om man kan bevisa att branden är anlagd och ge utbildning till brandkåren. Men även EU måste göra mer, framför allt när det gäller förbättrad samordning. De europeiska brandkårernas kunskaper måste förmedlas till regioner med hög risk för katastrofer, och vi behöver bättre regler för hur gränsöverskridande insatser ska genomföras. Vi avvaktar kommissionens förslag när det gäller detta, men förslagen bör inte stå i konflikt med medlemsstaternas behörighet. Detta – att inte inkräkta på medlemsstaternas behörighet – ser jag som utomordentligt viktigt. Man kan absolut tänka sig en EU-brandkår och ett EU-flyg, men inte förrän all nationell kapacitet är så fullgod som möjligt och man slutligen lyckats tillföra ekonomiska resurser i de drabbade regionerna.

Jag tror att det är för tidigt att diskutera katastrofförebyggande åtgärder på EU-nivå. Låt oss ta det första steget före det andra. Låt oss göra det viktigaste först, vilket innebär EU-åtgärder för självhjälp, bland annat genom medel ur solidaritetsfonden, med utbildning och förbättrad samordning inom EU.

ORDFÖRANDESKAP: ROUČEK

Vice talman

Inés Ayala Sender (S&D). – (ES) Herr talman! Till att börja med vill även jag uttrycka min medkänsla och omtanke gentemot offren och deras familjer, för det stämmer att vi varje sommar har blivit tvungna att beklaga den här situationen.

Det är därför som det blir allt viktigare att EU till slut skaffar sig ett verksamt instrument. Kanske beror det på att jag tillhör transportsektorn och är expert på trafiksäkerhet, men vi tror, herr kommissionsledamot, att man kanske borde överväga någon motsvarighet till åtgärdsprogrammet för trafiksäkerhet. Ett europeiskt åtgärdsprogram med mål och strategier, där man skapar bättre förutsättningar för att ingripa snabbt inom den tidsram som krävs, precis som när det gäller trafiksäkerhet, skulle kanske kunna vara till hjälp och även skapa bättre arbetsvillkor och utbildning inom de yrken som berörs. Dessutom tror jag att det är ytterst viktigt att skapa mer medvetenhet och främja en förebyggande kultur. Successivt håller vi på att uppnå detta inom trafiksäkerheten. Varför kan vi inte göra samma sak när det gäller att erbjuda skydd mot bränder?

Naturligtvis välkomnar vi att såväl samordning som solidaritet har blivit bättre. Jag tror att den spanska regeringen genom att skicka de plan som behövdes har deltagit i arbetet med att höja medvetenheten i länderna i söder, men detta bör också ske mellan de norra och södra delarna.

Vi välkomnar även att pilotprojektet om taktisk reservation av brandbekämpande plan i framtiden skulle kunna bli ett ingripande organ. Jag tror verkligen att det är viktigt.

Men lagstiftningen stöter fortfarande på hinder i rådet. Det gäller exempelvis lagstiftningen om solidaritetsfonden och även lagstiftningen om markskydd, som vi tror skulle vara till oerhört stor nytta.

Gaston Franco (PPE). – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Denna sommar blev skogen i Medelhavsområdet återigen uppslukad av lågor. Det hände i Marseille och på södra Korsika, men även i Italien, Spanien och mer omfattande i Grekland. Mer än 400 000 hektar skog och åkermark gick upp i rök. Det orsakade väsentliga materiella skador och irreparabla skador på den biologiska mångfalden, och sorgligt nog krävde det människoliv.

Jag är förfärad över denna iakttagelse som gjorts upprepade gånger, år efter år, och medveten om den globala uppvärmningens inverkan på antalet bränder. Därför efterlyser jag en europeisk medvetenhet om behovet av mer samordnade insatser och samlade resurser för brandbekämpning.

Jag skulle vilja se ett enormt samarbetsprojekt mellan EU och Medelhavsområdet ta form för bekämpning av skogsbränder inom ramen för Medelhavsunionen. Jag välkomnar de initiativ som finns, i synnerhet det pilotprojekt som kallas europeiska informationssystemet för skogsbränder.

Ändå uppmanar jag till en reform av Europeiska unionens solidaritetsfond, så att den blir ett mer effektivt redskap i hanteringen av kriser. Jag uppmanar också till att man stärker gemenskapens civilskyddsstyrka och enheten Europe Aid, som Michel Barnier föreslog 2006 när det gäller insatser såväl på de 27 medlemsstaternas territorier som utomlands.

Jag tror att en av lösningarna på problemet med skogsbränder är att dela information och bästa metoder när det gäller förebyggande åtgärder, och jag skulle vilja framhålla dem som bekämpade skogsbränder i mitt hemdistrikt som föregångare. Självfallet kan jag redovisa detta som ett användbart exempel för EU.

Eija-Riitta Korhola (PPE). – (FI) Herr talman! Det senaste året har varit ett av de mest tragiska hittills när det gäller skogsbränder. Vi har förlorat hundratals eller tusentals hektar skog, särskilt i Medelhavsregionen. Gissningar om vad som orsakat skogsbränderna leder till hetsiga diskussioner, och alla är olyckligtvis medvetna om följderna. Det finns antaganden om att klimatförändringarna ligger bakom ökningen av antalet skogsbränder och att även vi i Europa borde förbereda oss på längre perioder med risk för skogsbrand än bara juni till september, vilket vi hittills haft som riktmärke. Sommaren kommer tidigare och är varmare och torrare, särskilt söderut, och därmed ökar risken för bränder. I år förekom det visserligen allvarliga skogsbränder i nordvästra Spanien och i Portugal redan i mars, vilket är exceptionellt, och risken för skogsbränder är därför stor, men själva problemet är inte någon gradvis ökande förändring av förhållandena i naturen utan något helt annat.

Miljöforskare har kommit fram till att skogsbränderna i EU, Australien och Kalifornien huvudsakligen beror på socioekonomiska faktorer. De har ännu inte hittat något direkt samband med klimatförändringen. De viktigaste faktorerna i samband med att skogsbränder blossar upp är byggnadsarbete och det tryck som finns i samband med behovet av bostäder, jordbruk, odling av vissa växt- och trädarter, brist på kunskap och förutseende samt försummelse från myndigheternas sida. Exempelvis beror tragedierna denna sommar på det otillräckliga antalet brandkårer och oförmågan att lösa och förhindra brott som kan leda till bränder.

I och med klimatförändringen kommer naturens villkor att förändras. Detta är ett faktum. Men det är ingen förklaring till miljökatastrofer, särskilt inte om samma fenomen uppträder vart och vartannat år, och det är därför som vi kan behöva bättre beredskap. Det är dags för medlemsstaterna att ta sig en titt i spegeln, för i framtiden kommer det att bero på oss om det förekommer skogsbränder eller inte. Det är en sak att anpassa sig till klimatförändringarna, men det är en helt annan att godta stelbenta och dåliga metoder och ha dålig beredskap.

(Applåder)

Sari Essayah (PPE). – (FI) Herr talman! Jag håller med dem som här har sagt att det alltid är billigare att förebygga skador än att hantera skadornas konsekvenser. Det mesta av de här resurserna bör gå till att förebygga bränder och översvämningar i södra Europa. Utöver satellitövervakning behöver vi samma typ av system för skogsbrandlarm och förebyggande av skogsbränder som har fungerat bra i till exempel Finland i många år nu. På nationell nivå behöver vi också se till att brandkårerna har modern utrustning, så att de kan få elden under kontroll så snabbt som möjligt.

Ökningen av översvämningar beror till stor del på klimatförändringarna, och det bästa sättet att förhindra dem är att få till stånd en ordentlig överenskommelse vid mötet i Köpenhamn. Men det är också möjligt att på nationell nivå vidta åtgärder för att förhindra översvämningar. Vi behöver rätt sorts skogsbrukspolitik. Skogar i bergsområden måste skyddas, och man bör plantera skog med rätt trädarter, så att rotsystemen kan ta upp vatten och inte torkar ut alltför snabbt. Man bör också bygga jordvallar och reservoarer nära vattendrag samt gräva vattenkanaler så att dräneringen blir mer effektiv vid en översvämning. Vi måste inse att det i mångt och mycket åligger varje enskild medlemsstat att hantera dessa frågor. EU kan inte ta ansvar för frågor som är föremål för nationella beslut eller för den eventuella försummelse som sker. Europeiska unionens solidaritetsfond är huvudsakligen en resurs för katastrofhjälp, och jag hoppas att de enskilda medlemsstaterna är beredda att investera i en långsiktig skogspolitik, brandförebyggande åtgärder och skydd mot översvämningar.

Gabriel Mato Adrover (PPE). – (ES) Herr talman, herr kommissionsledamot! En brand är alltid en tragedi, en mänsklig tragedi, en miljötragedi, en ekonomisk och social tragedi.

Jag hade oturen att bo mycket nära denna tragedi, nära elden som utbröt denna sommar på ön La Palma i ögruppen Kanarieöarna. Därför välkomnar jag denna resolution, och jag är övertygad om att vi kommer att kunna anta den enhälligt. Det är en fullständig resolution, som många har bidragit till och som framför allt har en viktig funktion. Först och främst uppmärksammas offren, alla offer, och hedras alla dem som arbetar ideellt för att släcka bränderna.

Men den innehåller även några viktiga reflektioner kring torkans och ökenspridningens betydelse för eldens spridning och de hundratusentals hektar som går förlorade varje år till följd av bränderna.

Det finns också viktiga reflektioner kring orsakerna till att bränderna förvärras, som till exempel den successiva avfolkningen av landsbygden, bristfälligt underhåll av skogarna och oproportionerliga straffsatser för mordbrand. I dessa frågor måste vi agera, och vi måste agera med bestämdhet.

Kommissionen behöver utarbeta en strategi för riskförebyggande åtgärder och en verksam strategi för bekämpande av naturkatastrofer samt ett protokoll för enhetligt agerande. Men det är också viktigt med stöd för att återställa områdena, återuppbygga produktionspotentialen och kompensera för sociala kostnader och förlorade arbetstillfällen.

Som kommissionsledamoten påpekade är samordningen ytterst viktig. Men det krävs att man samordnar de olika gemenskapsinstrumenten, det vill säga strukturfonderna och solidaritetsfonden – som uppenbarligen behöver reformeras – och flexibiliteten i dessa, men även instrument som Aid Plus och naturligtvis även den förmåga till snabba insatser som vi redan har diskuterat.

Vi behöver gå vidare med att lösa dessa problem, och jag tror verkligen att den här resolutionen är det rätta sättet att göra det på.

José Manuel Fernandes (PPE). – (PT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! I det här läget bör vi visa solidaritet, men det ger oss också tillfälle, eller till och med skyldighet, att arbeta med förbättringar, förändringar och även anpassningar. De anpassningar som behövs genast rör Europeiska unionens solidaritetsfond, så att man kan använda den, och använda den på rätt sätt, för att hantera dessa katastrofer. Förbättringarna och förändringarna har att göra med skogsbrukspolitik.

Vi behöver en gemensam politik för skogen, som syftar till att ge den mer uppmärksamhet och förhindra skogsbränder. I många medlemsstater, så även i mitt hemland Portugal, finns det fortfarande inte ens något register över all mark, så vi vet inte vem som äger marken. Det skapar problem när det gäller markplanering, återplantering och brandförebyggande åtgärder.

När det gäller de förebyggande åtgärderna har jag här en fråga som också är ett förslag: Varför inte låta de brandförebyggande åtgärderna ingå i EU:s plan för ekonomisk återhämtning, den plan som ska återuppliva Europas ekonomi? Vi skulle kunna främja åtgärder för att göra våra skogar renare. Exempelvis kunde man använda sådana åtgärder för att producera energi genom biomassafabriker utformade för detta syfte. Om vi gjorde på detta sätt skulle vi med säkerhet hjälpa miljön genom att skydda den och på samma gång skapa nya arbetstillfällen, vilket är ännu ett av EU:s mål i nuläget.

Lambert van Nistelrooij (PPE). – (NL) Herr talman! Det är bra att vi i dag, den första dagen för parlamentets sammanträdesperiod, diskuterar katastroferna i Sydeuropa och jag vill även särskilt tacka de kolleger som har arbetat med de här texterna. Här har vi en bra resolution. För det första handlar det naturligtvis om engagemang för människor, eller närheten till människor – som vi alltid har sagt i samband med våra val – och om solidaritet. Den här gången handlar det om bränder i Sydeuropa men, vem vet, i vinter kan det vara översvämning i en helt annan del av Europa. Vi i utskottet för regional utveckling har flera gånger diskuterat förbättringar av solidaritetsfonden. Det är absolut inte vår avsikt att be om nya instrument, utan snarare att förbättra de vi redan har, och göra dem effektivare. Nu undrar jag, kommissionsledamot Dimas, vad det är som är konstigt med detta? Vi har slagit fast detta med överväldigande stöd här i parlamentet och vi har pekat på områden där förbättringar kan göras, men det har blockerats av rådet. Rådet har nu misslyckats med att göra något åt det här i två år. Min fråga till er är om det fortfarande finns någon chans att det ska hända något i den här frågan. Ni kan med rätta rapportera om framsteg i samband med pilotprojektet och de flygplan som har satts in, men om den dossier som Parlamentet har begärt med sådant eftertryck hör vi inte ett ord. Finns den fortfarande med på dagordningen? Vad är i själva verket som händer?

När det gäller räddningstjänststyrkan vill jag säga att det är storartat att Europa sätter in sina egna instrument, men att de breda grundvalarna finns i medlemsstaterna. Dessa grundvalar bör bestå av utbytet av sakkunskap, som särskilt används i den större regionen.

Till sist, återhämtning, skadeersättning, återplantering och allt som hör ihop med med det. Det är inte något som lämpar sig för centralstyrning, utan det måste vara decentraliserat till medlemsstaterna. Men vi har även de här fonderna – strukturfonderna, jordbruksfonderna – så varför börjar vi inte där? Det kan vara en ekonomisk plan, som vi just har hört, men det skulle lika gärna kunna vara en återhämtningsplan som hanteras på ett övergripande sätt och i vilken de decentraliserade instrumenten spelar en särskilt framträdande roll. Det är vad som krävs i den här resolutionen och det är därför vi ska ge den vårt helhjärtade stöd i morgon.

Antonio Cancian (PPE). – (IT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Den resolution med titeln "Naturkatastrofer" som har lagts fram av Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) är synnerligen exakt, men jag vill icke desto mindre rikta er uppmärksamhet på några punkter som har varit upp till diskussion i kväll. Det gäller punkter som inte behandlas i resolutionen, men däremot i mina ändringsförslag.

Förra sommaren förekom det inte bara bränder utan även andra katastrofer, varav den senaste inträffade så sent som förra helgen, i södra Italien. Jag kommer själv från en region i Italien, Veneto, som i juni och juli drabbades av jordskred och virvelvindar. Som exempel kan jag nämna Vallà di Riese och Borca di Cadore.

I resolutionen bör vi även nämna de andra naturkatastroferna, inte bara bränderna. Sommaröversvämningar är tyvärr inte ett nytt fenomen. Det är ett av de scenarier som vi kommer att ställas inför i framtiden, som en trist följd av klimatförändringar på grund av den globala uppvärmningen. Därför måste vi insistera på förebyggande åtgärder och på att bygga infrastruktur som kan förhindra dessa händelser eller åtminstone begränsa skadorna och se till att infrastrukturen inte förvärrar dem. Jag tänker på dammar i bergsregioner, områden med skogsbälten ("gröna bälten"), landsbygdsområden och skogsområden, och längs vattendrag.

För det andra, eftersom naturkatastrofer för det mesta även orsakas av människors handlingar, är det viktigt att utröna vem som bär ansvaret, att söka efter missdådarna och att skärpa påföljderna. Till sist vill jag säga att det är en bra idé att inrätta denna oberoende insatsstyrka och den solidaritetsfond som kopplas till den. Det är emellertid viktigt att försöka vidga insatsen även till andra katastrofer, att öka tilldelningen för dessa katastrofer genom att samla olika fonder, att förenkla förfarandena och se till att det blir bättre samordning och mer flexibilitet, som Mario Mauro nämnde.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Herr talman! Jag lyssnade på den här debatten på mitt kontor. Tack och lov har vi på Irland inte upplevt så allvarliga bränder som våra sydeuropeiska kolleger. Två saker slog mig. Den ena är att vi i denna kammare endast brukar tala om de frågor som direkt berör våra egna länder och med tanke på att vi håller på att debattera Lissabonfördraget på Irland – där vi talar om solidaritet inom hela den europeiska unionen – tycker jag att det är en vana som vi bör bryta. Jag tycker att flera av oss borde tala om frågor som är viktiga i andra medlemsstater som vi känner till, så att det finns mer solidaritet bland ledamöterna i denna kammare vad gäller frågor som ligger deras medborgare om hjärtat. Jag skulle, till exempel, uppskatta om andra människor tog upp frågor som kan uppstå på Irland för mina medborgare. Jag anser att det skulle göra det lättare för oss att föra fram idén att EU arbetar för alla och att vi inte bara bevakar våra egna intressen. Detta har varit ett område där Europeiska unionen har misslyckats och det är något vi bör ta itu med i debatten om Lissabonfördraget.

Låt mig stödja ert arbete här och uttrycka min solidaritet för problemen i Sydeuropa. Ta itu med dem som avsiktligt förstör. Se över det förebyggande arbetet. Mycket mer måste göras genom förvaltning och, avslutningsvis, bör solidaritetsfonderna öppnas för dem som behöver dem.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Herr talman, kommissionsledamot Dimas! Det är första gången jag är europaparlamentariker – jag blev vald den 7 juni – men av debatten att döma är det uppenbart att detta är en fråga som återkommer i september varje år efter vågen av förödande bränder som särskilt drabbar Sydeuropa: Italien, Frankrike, Grekland och Spanien.

Man har redan nämnt den förödande branden på ön La Palma, i det yttersta randområdet Kanarieöarna, en autonom region i Spanien där jag är född och där jag fortfarande bor. Det viktiga är emellertid att vi är medvetna om att, även om detta är en fråga som särskilt berör områdena längs Europas södra gräns, så har vi här en möjlighet att stärka medborgarnas känsla för Europa och vad Europa står för genom en förstärkt respons.

Det innebär europeiskt mervärde i förebyggande arbete och europeiskt mervärde genom samordning av institutionerna: kommissionen, rådet och Europaparlamentet med resolutionen, i samarbete med medlemsstaterna. Det måste dock även finnas ett europeiskt mervärde i responsen.

Det är därför det är så viktigt att vi går från debatt till handling, genom att göra solidaritetsfonden till ett mer flexibelt svar på olyckor och att vi startar den här europeiska civilskyddsstyrkan. Den har fortfarande inte kommit igång, men skulle verkligen kunna spela en roll i framtiden när vi ställs inför dessa olyckor som återkommer varje sommar som ett resultat av klimatförändring och global uppvärmning.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Herr talman! Mer än alla solidaritetsbevis inför dessa skogsbränder som varje år härjar i länderna i Sydeuropa, däribland Grekland, Italien, Spanien och Portugal, behöver vi skyndsamt anta de åtgärder som krävs för att vända denna situation, som förstör våra återstående skogar, vår egendom, vår boskap, vår biologiska mångfald och, än värre, tar ett antal människoliv.

Det är därför hög tid att utan omsvep ta itu med orsakerna till detta gissel och beakta den allvarliga, tilltagande flykten från landsbygdsområden. Det är dags att förändra den gemensamma jordbrukspolitiken för att investera i förebyggande, vilket även innebär att investera i ett mångfunktionellt jordbruk, inklusive mediterrant skogsbruk, genom att stödja familj jordbruk och skapa förutsättningar för små och medelstora jordbrukare och unga människor att stanna kvar i landsbygdsområden och, på det sättet, bidra till åtgärderna för att förhindra denna årliga hemsökelse.

Malika Benarab-Attou (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! Mina damer och herrar! Jag är nöjd med det svar som kommissionsledamot Dimas gav i den här frågan och särskilt av det sätt på vilket han talade om vikten av bistånd bortom vår kontinents gränser.

Är det möjligt att formellt föreslå att detta katastrofbistånd, utöver miljöskydd för Medelhavet, i händelse av bränder och utvecklingen av sakkunskap i skogsvetenskapliga frågor ska delas och utvecklas tillsammans med de icke-europeiska länderna i Unionen för Medelhavet som en del av detta projekt?

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) Den här sommaren har Portugal, Spanien, Frankrike, Italien och Grekland drabbats av stora skogsbränder. I Grekland ödelade bränderna ett område på ungefär 21 200 hektar, förstörde omkring 2 miljoner träd och åtminstone 150 hus.

I en samordnad insats på europeisk nivå skickade Frankrike, Spanien och Cypern Canadair-plan till Atenområdet för att släcka bränderna. EU:s strategiska stöd för att bekämpa skogsbränder visade sig än en gång vara användbar. EU:s solidaritetsfond kan också bidra i sådana här situationer och bära en del av kostnaderna för de nödåtgärder som genomförts för att återställa infrastruktur, ge tillfälligt skydd och skydda naturarvet.

Jag vill uppmärksamma det faktum att vi måste minska byråkratin för att få tillgång till denna fond. Låt mig ge ett konkret exempel från mitt hemland. Rumänien drabbades av naturkatastrofer i juni i fjol. I dagsläget, september 2009, har fonderna fortfarande inte fördelats till den rumänska regeringen. Jag anser även att vi i framtiden behöver en politik för ett hållbart skogsbruk, såväl som en strategi för att förhindra katastrofer av det här slaget.

Stavros Dimas, ledamot av kommissionen. – (EL) Herr talman! Jag vill tacka ledamöterna för deras synnerligen konstruktiva bidrag till kvällens debatt och för de utmärkta idéer de har föreslagit.

Olyckshändelser medför ofta stora kostnader för människor, ekonomi och miljö. I framtiden kommer vi, som många ledamöter framhållit, troligen att ställas inför fler och mera omfattande katastrofer på grund av klimatförändringar – inte bara skogsbränder, som inte kommer att vara begränsade till Sydeuropa utan även kommer att börja förekomma i Centraleuropa och till och med i Nordeuropa – och ett annat slag av katastrofer, som översvämningar. Därför måste vi hela tiden stärka och förbättra EU:s resurser för att hantera naturkatastrofer, som nu har gett tydliga bevis på sitt mervärde.

Detta har även bekräftats av bränderna den här sommaren, som påmint oss om att gemenskapen måste förbättra, inte bara sin kapacitet att reagera på naturkatastrofer, utan även sin förmåga att förebygga dem, vilket många talare har framhållit här i kväll. Jag vill påminna kammaren om att kommissionen i februari lade fram ett meddelande om förebyggande av katastrofer i vilket den formulerade vissa förslag.

Vi väntar på Europaparlamentets och rådets kommentarer till detta meddelande. Jag hoppas att det nya parlamentet inte ska låta oss vänta på dess svar, som vi ser fram emot att ta emot i februari. Vi tror att de

kommer att ge oss det politiska incitamentet för att gå vidare med det nödvändiga arbetet i denna riktning, vilket även en resolution från den förestående konferensen kommer att göra.

Eftersom flera talare, med Anni Podimata som den första, har tagit upp frågan vill jag även belysa frågan om klimatförändring och behovet av anpassning och den föreslagna översynen av gemenskapens strategi för skogar, vars syfte är att ta itu med aspekter som har att göra med klimatet. Även detta kommer att ge möjlighet att gå igenom frågor med anknytning till skogsbränder. Här bör jag tillägga att detta meddelande från kommissionen är mycket viktigt, liksom det meddelande om finansieringen av det avtal om klimatförändringar vi förväntar oss ska bli ett resultat av Köpenhamnsmötet, som vi offentliggjorde i förra veckan. I det avtalet frigörs ett stort belopp för att finansiera anpassningen till klimatförändringar i utvecklingsländerna. Medel kommer att dirigeras till de insatser som krävs för att de länder som drabbas av klimatförändringarnas återverkningar utan att ha bidragit till växthuseffekten ska kunna ta itu med dessa återverkningar.

Jag har faktiskt föreslagit att vi inte bara ska vänta till 2013 innan vi startar den här åtgärden, utan starta den genast, under 2010. Jag hoppas att Europeiska rådet, antingen den 17 september eller i oktober, ska gå med på att tilldela pengar så att arbetet kan starta omedelbart och att dessa länder kan se att Europeiska unionen och den utvecklade världens länder verkligen menar allvar med sina förslag och med vad de säger.

Mycket annat har sagts – och låt mig säga att de alla hade rätt – om gemenskapsfinansieringens roll. Gemenskapsmekanismen för landsbygdsutveckling och Europeiska regionala utvecklingsfonden gör det möjligt att stödja nationella förebyggande åtgärder. Kommissionen kommer att använda de möjligheter som finns i gemenskapens solidaritetsfond för att stödja ansträngningar för återuppbyggnad i medlemsstaterna.

Eftersom jag har hört att kommissionens intervention bör vara omedelbar vill jag klargöra följande: det är två olika frågor och det var inte tydligt vilken av dem man syftade på. Den ena handlar om mobilisering av gemenskapsmekanismen för civilskydd och den andra handlar om aktivering av solidaritetsfonden. Vad gäller mobilisering av gemenskapsmekanismen för civilskydd kan jag säga att mobiliseringen är omedelbar, i realtid. Jag skulle kunna anföra de bränder som nyligen bröt ut i Grekland som exempel: inom en timme från det man tagit emot en officiell begäran från Greklands regering hade italienska flygplan lyft för att vara på plats och insatsberedda dagen därpå. Mobiliseringen är därför omedelbar.

Som jag sade i mitt första tal var vi de första som skickade specialister till katastrofplatsen efter tsunamin och orkanen Katrina. Vi har fått en hel del lovord för de insatser vi gjorde genom gemenskapsmekanismen för civilskydd och det bekräftar både det arbete som utförts under de senaste åren och den potential som det arbetet har, förutsatt att det får befogenheter och resurser – särskilt ekonomiska resurser – för att kunna utvidga sitt arbete till gagn för Europeiska unionen, medborgare, miljöskydd och europeiska medborgares egendom.

Vad gäller solidaritetsfonden har jag hört – och det stämmer – att det behövs större flexibilitet. Den måste faktiskt kunna handla så fort som möjligt eftersom solidaritetsfondens filosofi just är att täcka olyckor eller delar av de olyckor som orsakas av katastrofer.

Det är därför logiskt att kommissionen bör agera omedelbart och att medlemsstaterna, genom antingen deras centrala eller regionala förvaltningar, bör vidta omedelbara åtgärder så att pengar betalas ut. Vidare finns det även en klausul i Europeiska solidaritetsfonden om att arbeten måste utföras inom ett år från utbetalningen. Detta är logiskt, men det behövs större flexibilitet.

Avslutningsvis – och jag beklagar att jag inte har mer tid till förfogande för att besvara de mycket konkreta frågor som har ställts – vill jag bara säga, innan jag glömmer det, att de ekonomiska återhämtningsprogram som flera talare nämnde är en mycket god idé. Det finns många fördelar med att inkludera projekt för att förhindra katastrofer som vi mer eller mindre vet kommer att inträffa även nästa år – som jag sade tidigare diskuterar vi de här frågorna varje år – både därför att de kommer att generera ekonomisk aktivitet och skapa fler arbetstillfällen och därför att de kommer att förhindra skador som kostar många miljoner euro i återuppbyggnadsarbeten. Därför är det investeringar som kommer att ge mångfaldig avkastning och de kommer, naturligtvis, att förhindra de mänskliga kostnaderna som är förknippade med katastrofer.

Till sist vill jag påpeka att medan det inte är möjligt att fullständigt eliminera risken för skogsbränder eller andra katastrofer, som översvämningar, jordbävningar och till och med militär intervention – gemenskapsmekanismen för civilskydd har faktiskt ingripit vid översvämningar, jordbävningar och skogsbränder och för att flytta befolkning, som efter konflikten i Libanon, och den har gjort det med stor framgång – är det dock inte desto mindre möjligt att reducera den genom vårt samarbete och genom bättre bättre kollektiva svar på sådana katastrofer. Kommissionen åtar sig att stärka gemenskapens bidrag för

förebyggande, beredskap, reaktion och uppbyggnad i händelse av katastrofer för att skydda medborgare och miljön.

Låt mig än en gång tacka parlamentet för dess aktiva stöd för att förbättra katastrofhanteringen till fördel för alla europeiska medborgare.

Talmannen. - Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum onsdagen den 16 september.

Skriftliga förklaringar (Artikel 149)

Iosif Matula (PPE), skriftlig. – (RO) Jag är orolig över den omfattning som dessa katastrofer har fått under de senaste åren. Orsakerna är inte enbart naturliga utan det finns även mänskliga orsaker, med följder för både den ekonomiska och den sociala strukturen. Vår respons på detta fenomen genom Europeiska unionens solidaritetsfond ger viktigt stöd till återuppbyggnaden av de områden som drabbats av katastrofer, och bidrar även till att minska deras potentiella gränsöverskridande effekter. Jag vill emellertid rikta uppmärksamheten mot behovet att förenkla och förbättra insynen i kriterierna för att ta denna fond i anspråk så att de drabbade områdena kan få gemenskapsstöd så snart som möjligt. Vi måste även tillåta fler regioner att ta emot bistånd genom att införa ett lägre tak för att utnyttja fonden. Dessutom stöder jag utarbetandet av en europeisk strategi för att bekämpa naturkatastrofer och för att stärka en gemensam europeisk styrka som är klar att ingripa i händelse av en katastrof någonstans i EU.

Richard Seeber (PPE), skriftlig. – (DE) Den här sommaren härjades vissa områden av Europa återigen av förödande skogsbränder som inte bara orsakade betydande ekonomiska skador, utan även krävde 11 liv. Europa måste visa solidaritet inför sådana naturkatastrofer. Trängande situationer av denna karaktär ger gemenskapen möjlighet att visa sina kvaliteter och låter EU:s befolkning uppleva ett direkt mervärde av EU. I det praktiska genomförandet är det dock absolut nödvändigt att följa subsidiaritetsreglerna. Det är medlemsstaterna som ansvarar för förebyggande åtgärder för katastrofer och för att utforma planer för katastrofhanteringen och EU får inte lägga sig i denna viktiga befogenhet som tillkommer de enskilda medlemsstaterna. Gemenskapens solidaritetsfond är ett sunt och värdefullt verktyg för ekonomisk förvaltning. På lång sikt måste strategin för att förhindra bränder av denna karaktär i Europa förbättras och vi måste sluta att förlita oss på kortsiktig krishantering.

Dominique Vlasto (PPE), skriftlig. – (FR) Vi måste reagera på de tragiska bränder som än en gång har härjat i Sydeuropa för att sätta stopp för dessa oacceptabla händelser. För det första, genom att organisera våra resurser bättre: det är Michel Barniers idé att ha en europeisk civilskyddsstyrka som kan ingripa till stöd för de nationella styrkorna. För att begränsa en brand krävs ett snabbt ingripande i stor skala: europeisk solidaritet måste vara effektivare. Förebyggande fortsätter att ha en avgörande betydelse. Skogar måste dock underhållas och rensas. I södra Frankrike är 75 procent av skogen privatägd. Därför är det viktigt att vinna ägarnas stöd och uppmuntra dem att bibehålla sina skogsområden. Detta kommer särskilt att innebära ett återskapande av den mediterrana skogen, som har låg avkastning. Initiativ med stöd från strukturfonderna måste uppmuntra regelbunden provtagning av biomassa och dess användning till för energiproduktion, och utvecklingen av hållbart skogsbruk och ansvarsfull ekoturism. Därför uppmanar jag Europeiska kommissionen att erkänna den mediterrana skogens egenskaper och föreslå en handlingsplan som är utformad för att skydda den och använda dess naturresurser bättre. Det är det minsta som kan göras för att minska brandrisken på lång sikt och bevara och återställa Sydeuropas ömtåliga ekosystem.

22. Frihandelsavtal med Sydkorea: Konsekvenser för industrin i Europa (debatt)

Talmannen. - Nästa punkt är kommissionens uttalande om frihandelsavtal med Sydkorea: konsekvenser för industrin i Europa.

Catherine Ashton, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Det finns en stor potential för nya exportmöjligheter till de asiatiska marknaderna som har högre tillväxttakt, men även, naturligtvis, höga hinder för marknadstillträde. Ett viktigt sätt för att övervinna dessa hinder, vid sidan av de multilaterala samtalen, är genom det inflytande vi har i förhandlingarna om ett frihandelsavtal.

Det är anledningen till att medlemsstaterna har uppmanat kommissionen att ta initiativ till en ny generation handelsavtal med viktiga asiatiska ekonomier. Dessa frihandelsavtal bör vara ambitiösa när det gäller att skapa nya exportmöjligheter för många sektorer.

I och med Korea är detta vad vi har uppnått efter två år av intensiva förhandlingar. Det är det mest ambitiösa frihandelsavtal som Europeiska unionen någonsin har förhandlat fram.

Det råder samförstånd om att frihandelsavtalet till en överväldigande del är till vår fördel i två av de tre viktigaste sektorerna av våra ekonomier. För det första kommer våra konkurrenskraftiga tjänsteleverantörer att vinna stort på avtalet. På områden som telefoni, transport, anläggningsverksamhet och miljötjänster kommer det t.ex. att vara mycket lättare att göra affärer i framtiden.

För det andra kommer Korea att avskaffa nästan alla sina synnerligen höga tulltariffer för jordbruksprodukter – genomsnittet ligger på 35 procent! Detta kommer att ge skjuts åt exporten av jordbruksprodukter, bland annat, fläskkött, vin, whisky eller mejeriprodukter. Vi kommer även att säkra skyddet för europeiska ursprungsbezeichnungar, som t.ex. Parmaskinka, Rioja eller tokajer.

Men frihandelsavtalet kommer även att ge den europeiska tillverkningsindustrin stora fördelar. På det hela taget kommer den europeiska tillverkningsindustrin att kunna spara omkring 1,2 miljarder euro i tullavgifter varje år, varav 800 miljoner euro sparas dag ett. Maskinexportörer skulle t.ex. spara 450 miljoner euro årligen i årliga tullbetalningar, medan kemikalieexportörer skulle spara över 150 miljoner euro i tullkostnader.

Avskaffandet av tullavgifter skulle även göra det möjligt för våra exportörer att stärka sitt fotfäste på den koreanska marknaden, och följaktligen öka sin försäljning. Koreanska kunder köper varor från EU till ett värde av 25 miljarder euro varje år. Det gör Korea till en av våra viktigaste exportmarknader i Asien.

Det fanns dessutom ett särskilt fokus på regler. Avtalet inbegriper öppenhet om regler, bättre skydd av immateriella rättigheter och "WTO-plus"-regler om subventioner som kommer att vara till fördel för alla tillverkare som säljer i Korea.

Vidare har ambitiösa regelverk fastställts för industritekniska handelshinder, särskilt bilar, elektronik och läkemedel. Regelverken bygger på den europeiska regleringsmodellen och uppfyller de krav som det europeiska näringslivet sedan länge har ställt på de här områdena. Korea kommer att förändra sin inhemska lagstiftning för att leva upp till dessa åtaganden, medan inga sådana förändringar behövs i EU.

När det gäller bilindustrin vill jag för det första signalera att vi även är intresserade av att förbättra marknadsstillträdet för europeiska bilar i Korea. Våra bilexportörer är de ojämförligt största importörerna på den koreanska marknaden, med stark tillväxttakt. De kan utveckla detta vidare eftersom de kommer att dra fördel av den samlade effekten av avskaffade tullavgifter – vilket ger en besparing på 2 000 euro på en bil som är värd 25 000 euro – och avskaffandet av tekniska hinder.

Det förhandlade avtalet inbegriper den mest ambitiösa reglering av icke-tariffära handelshinder som någonsin har förhandlats med ett tredjeland. Korea kommer från dag ett att godta att en bil som uppfyller kraven i internationella normer kommer att anses uppfylla kraven i de koreanska förordningar som vår bilindustri har pekat ut som de viktigaste hindren.

Det finns även bestämmelser genom vilka Korea godtar den europeiska miljölagstiftningen som likvärdig med den koreanska. Korea har faktiskt gått med på att under en övergångsperiod tillämpa vissa avvikelser från den koreanska miljöstandarden som är viktiga för våra exportörer redan innan avtalet träder i kraft och vi övervakar diskussioner i Korea om nya förordningar för att begränsa koldioxidutsläpp mycket noggrant för att se till att de visar att de inte är ett handelshinder.

Vi är medvetna om hur känslig bilsektorn är. Vi försvarade långa övergångsperioder för avregleringen av det känsligaste segmentet för vår bilindustri, det vill säga små bilar. Tarifferna kommer endast att avskaffas under avtalets femte år och det innebär att det finns tid för justeringar. Vi bör beakta de betydande koreanska investeringarna i bilsektorn i Europa.

Vi har ändrat ursprungsreglerna måttligt genom att den tillåtna gränsen för utländskt värde i koreanska bilar höjs från 40 procent till 45 procent, och vi har kommit överens om en bilateral skyddsklausul som gör det möjligt för oss att höja tariffer i händelse av en importvåg och ett hot som kan skada våra industrier.

I fråga om tullrestitution, min sista punkt, är detta ingenting nytt. En sådan politik är legitim enligt Världshandelsorganisationen. Tullrestitution skapar inte heller någon signifikant konkurrensnackdel för våra biltillverkare eftersom våra tariffer på bildelar generellt sett är väldigt låga och kommer att sänkas ännu mer. Och vi har förhandlat fram en specialklausul som skulle göra det möjligt för oss att effektivt begränsa tullrestitutionen.

Jag vill framhäva det starka stödet för det här avtalet från de europeiska tillverkningssektorerna, såväl som från organisationer för jordbruks- och tjänsteföretag. Detta är viktigt, och det är en tydlig signal om vår beslutsamhet att gå vidare med vårt intresse för att få marknadstillträde i viktiga framväxande asiatiska ekonomier.

Daniel Caspary, för PPE-gruppen. – (DE) Herr talman! Sydkorea är EU:s fjärde största handelspartner, med en exportvolym på omkring 30 miljarder euro per år. Slutandet av ett frihandelsavtal är således av stort intresse för både europeiska arbetsgivare och arbetstagare.

Vidare tänker jag inte gratulera er i dag, fru kommissionsledamot, eftersom avtalet ännu inte har undertecknats, men om ni i dessa kristider – när exportnivåerna över hela världen har rasat som aldrig tidigare – verkligen lyckas ro i land detta frihandelsavtal så skulle det vara en kolossal prestation. Och från djupet av mitt hjärta hoppas jag att ni lyckas.

Handelsavtal är ofta ytterst kontroversiella, men personligen skulle jag säga att Sydkorea är ett mycket värdigt undantag. Jag har fått mycket positiv återkoppling från i stort sett alla områden inom EU:s näringsliv. Jag tänker på maskinindustrin, läkemedelsindustrin, elektrotekniken, kemikalieindustrin och flera olika sektorer inom tjänsteindustrin. Jag har aldrig tidigare stött på ett exempel där handelsförhandlingar fått positiva reaktioner från jordbrukssektorn. Detta är definitivt något nytt, som praktiskt taget ingen av oss torde ha stött på förut.

Resultaten är klart positiva, även om flera sektorer skulle ha önskat att man uppnått mer. Det finns emellertid ett undantag, nämligen fordonstillverkningsindustrin. Men även här är det inte hela industrin, utan bara ett fåtal tillverkare som är kritiska till avtalet. Andra tillverkare, och i synnerhet flera leverantörer, är mycket positivt inställda till avtalet i dess nuvarande form.

Jag anser att det skulle vara bra om vi tog tillfället i akt och bemötte några av de kritiska anmärkningar som förts fram inom industrin, och kanske ännu lyckas motverka några av frihandelsavtalets skadliga konsekvenser genom några detaljer här och där. Här tänker jag på viktiga områden som t.ex. beslutet om huvudstadsregionen Seoul, standarder för omborrdiagnos, miljöstandarder, skyddsklausulen om tullrestitution osv. Här bör vi undvika missförstånd, eller ännu bättre reda ut dem helt och hållet, och framför allt utöva påtryckningar på sydkoreanerna så att deras löften till oss verkligen infrias. En tydlig kontroll av potentiella nya icke-tariffära handelshinder skulle definitivt vara klokt.

Jag hoppas att avtalet träder i kraft inom kort och att EU:s konsumenter och arbetstagare kan dra nytta av det inom en mycket snar framtid. Tack så mycket, och jag önskar er fortsatt lycka till under slutsträckan.

Kader Arif, för S&D-gruppen. – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag är mycket glad över att höra att en konservativ och en liberal ledamotskollega håller med kommissionen. Det underlättar för mig i mitt jobb som socialist.

Jag hoppas i alla fall att kvällens debatt kommer att göra det möjligt att till sist ta itu med flera av de farhågor som gäller konsekvenserna av detta frihandelsavtal mellan EU och Korea, och i synnerhet för den europeiska industrin.

Ni talade om ett samförstånd, fru kommissionsledamot, men jag vill påminna er om att vissa näringslivssektorer, däribland biltillverkare och de fackföreningar som de stöds av, under några månaders tid har varnat er för att avtalet skulle kunna få tragiska konsekvenser. Merparten av dessa frågor har ännu inte förts på tal här i dag.

Det kan emellertid vara så att ni har valt att offra den europeiska bilindustrin till förmån för tjänstesektorn.

Varför i själva verket tillåta att Korea får tullrestitutioner, när det är en förmån som aldrig tidigare har beviljats, inte ens till utvecklingsländer som Medelhavsländerna? Vad är logiken bakom flexibla ursprungsregler, vars effekter vi bör frukta, inte bara för bilindustrin utan också för den europeiska textilindustrin?

Varför tillåta en sådan snedvridning av konkurrensen och, framför allt, varför skapa detta prejudikat?

Ställd inför dessa risker, och tyvärr även andra som jag inte kan utveckla här men vars detaljer ni känner till – för ni har just nämnt dem – har kommissionen föreslagit en sista utväg, nämligen införandet av en skyddsklausul. Ni känner emellertid till, fru kommissionsledamot, att skyddsklausulen inte är automatisk och att den svårligen kommer att kunna genomföras och omöjligen aktiveras under fem års tid.

Jag ska bara citera ett exempel för att illustrera våra farhågor. Om frihandelsavtalet innebär att Korea tillåts exportera ytterligare 100 000 fordon till EU – landet exporterar redan 600 000 sådana årligen – kommer 6 000 arbetstillfällen att gå förlorade. Omvänt är EU ytterst restriktivt genom att varje tillverkare endast har möjlighet att exportera 1 000 fordon till Korea, som en del av en total europeisk kvot om 6 000 fordon.

Hur förklarar ni att EU i dessa kristider, som medfört särskilda konsekvenser för bilarbetare, ansluter sig till ett sådant avtal? Planerar ni en omförhandling av de kontroversiella punkter som jag just tagit upp? Detta är i alla fall vad ett flertal av de medlemsstater och näringslivssektorer som jag just nämnt har efterlyst.

Kommer ni slutligen, fru kommissionsledamot, att garantera ökad öppenhet, och i större utsträckning göra oss parlamentsledamöter delaktiga? Vi, tillsammans med kommissionen, skapade förutsättningarna för en negativ bild av den polske rörmokaren, låt oss inte skapa en negativ bild av den koreanska busstillverkaren.

Michael Theurer, för ALDE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! För det första vill jag, som företrädare för gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa, tacka er, kommissionsledamot Ashton, för den information som ni har gett oss denna kväll under det extra utskottssammanträdet och här i plenum. Frihandelsavtalet med Sydkorea håller uppenbarligen på att slutas. Från ett liberalt perspektiv, och i synnerhet från mitt eget tyska fridemokratiska partis ståndpunkt, är målet om en fri och rättvis världshandel av mycket stor betydelse, särskilt just nu, eftersom vi under loppet av ekonomisk och finansiell kris ser tendenser till protektionism. Dessa tendenser måste bestämt motarbetas till fördel för EU:s välbefinnande och sysselsättning.

I detta sammanhang uppkommer frågan om vilken betydelse kommissionen fäster vid frihandelsavtalet med Sydkorea, eftersom man under lång tid riktat in sig på framstegen med utvecklingsrundan från Doha, utan att någon överenskommelse hittills kunnat nås. Det är orsaken till min fråga, kommissionsledamot Ashton, dvs. huruvida ni betraktar slutandet av frihandelsavtalet med Sydkorea som ett första steg mot ytterligare bilaterala frihandelsavtal, och om detta i så fall – enligt er uppfattning – innebär ett steg ifrån Doha? Eller är sådana bilaterala avtal bara en komplettering till, eller en utvidgning av, EU:s frihandelspolitik?

Som ni dessutom vet är klausulen om återbetalning av tullar en fråga som vällar oro i flera medlemsstater och näringslivssektorer – i synnerhet inom bilindustrin. Denna klausul skulle kunna leda till att man stöder företag i lågkostnadsländer såsom Indien och Kina, och därigenom hotar den europeiska tillverkningen. Anser ni att det fortfarande finns något sätt att åtgärda dessa farhågor som flera medlemsstater hyser när det gäller en sådan återbetalning av tullar?

Ilda Figueiredo, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Kommissionsledamotens uttalande klargör att det finns ekonomiska och finansiella grupper och sektorer i EU som kommer att dra nytta av detta avtal med Sydkorea. Myntet har emellertid också en annan sida, som ni inte har tagit hänsyn till här, fru kommissionsledamot. Jag syftar särskilt på vissa mer känsliga sektorer som t.ex. textil- och beklädnadsindustrin, samt arbetaryrken.

Eftersom detta berör industrier och arbetarorganisationer i våra länder är det oroande att kommissionen fortsätter att ignorera de allvarliga svårigheter som textil- och beklädnadsindustrin står inför. Jag ska belysa situationen i mitt hemland, Portugal, där arbetslösheten har nått alarmerande nivåer, just i de regioner där dessa industrier är förhärskande, dvs. i norra och vissa centrala delar av Portugal.

Därför betonar vi behovet av en konsekvent och enad strategi för att stödja industrin i EU, särskilt de sektorer som är beroende av koncentrerad arbetskraft, vare sig detta sker genom en brådskande reglering av världsmarknaderna eller genom offentlig politik som stöder investeringar, innovation, differentiering, yrkesutbildning och skapande av arbetstillfällen med rättigheter.

David Campbell Bannerman, för EFD-gruppen. – (EN) Herr talman! Detta är mitt allra första tal här i parlamentet. Som ledamot av det brittiska Independence Party (UKIP) för östra England förväntar ni er att jag ska vara rebell, och jag ska försöka att inte göra er, eller mina väljare, besvikna.

I dag diskuterar vi EU:s handelsavtal, och i synnerhet det med Sydkorea, som ska undertecknas i år. Eftersom vi inte känner till så mycket om detaljerna kring detta specifika avtal, annat än fakta, tror jag att två tredjedelar av förmånerna kommer att gå till Sydkorea och en tredjedel till EU, och jag skulle vilja göra ytterligare några påpekanden.

Många människor känner inte till att det finns över hundra enskilda bilaterala EU-handelsavtal likt detta, och enligt vissa beräkningar 116 stycken. Det gäller handelsavtal med länder som Förenta staterna, Kanada, Mexiko, Brasilien, Indien, Kina, Japan och Sydafrika. I Europa finns handelsavtal med Ryssland, Ukraina, Turkiet och Liechtenstein.

Det finns också handelsavtal med länder som inte är med i EU men som är anslutna till EES och Efta, som t.ex. Schweiz och Norge. Norges handelsavtal skyddar mycket omsorgsfullt både landets fiske och jordbruk, och Norge är inte någon liten nation. Det är EU:s fjärde största importpartner och har den sjätte största exportmarknaden.

Vad borde då ett handelsavtal likt det med Sydkorea i själva verket innehålla? Jag anser att avtalet med Schweiz är ett utmärkt exempel. Där finns bestämmelser som upphäver tullavgifter och handelskvoter på industri- och jordbruksprodukter. Där finns bestämmelser som gör att schweiziska medborgare har rätt att bo och arbeta i EU-länder, och som ger EU-medborgare rätten att leva och arbeta i Schweiz. Där finns bestämmelser som innebär att Schweiz utgör en del av Schengens passfria område. Schweizare kan tjänstgöra vid Europeiska miljöbyrån, om de önskar, de kan delta i EU:s film- och utbildningsprogram och de kan ansöka om forskningsstöd från EU. Det förekommer ett samarbete i frågor som rör flygtrafik, asyl- och rättsliga ärenden. I korthet har de EU-medlemskapets alla påstådda fördelar, men utan några kostnader.

Det är sant att Schweiz måste betala 600 miljoner schweiziska franc för tillträdet, men den schweiziska regeringen har meddelat att landet sparar motsvarande 3,4 miljarder schweiziska franc för att landet inte är medlem i EU, dvs. en nettobesparing på motsvarande 2,8 miljarder per år. Inte heller är Schweiz en obetydlig handelspartner. Åttio procent av den schweiziska exporten går nämligen till EU, och EU är landets fjärde största handelspartner.

Min poäng är att man med handelsavtal kan uppnå fördelarna med EU:s handel utan att belastas av höga lagstiftningskostnader, förlust av suveränitet och resurser. Till och med på kommissionens webbplats erkänner man att "Schweiz kan utveckla och behålla landets egna bestämmelser på andra områden som avviker från EU:s rättspraxis. Det ligger i landets eget intresse, såsom finans- och arbetsmarknad". I Storbritannien skulle man verkligen uppskatta att få avvika på ett liknande sätt från arbetstidsdirektivet, direktivet för tillfälligt anställda arbetstagare eller det nya fondförvaltdirektivet!

Jag avslutar därför med att fråga er, varför inte Storbritannien? Varför kan inte Storbritannien få ett liknande, vänskapligt handelsavtal med EU i likhet med Sydkorea, istället för ett fullvärdigt medlemskap? Storbritannien är på egen hand EU:s största enskilda handelspartner med ett årligt underskott på 40 miljarder brittiska pund. Även vi skulle kunna få det slags garantier som Schweiz åtnjuter. Vi skulle återigen kunna, och jag anser att vi borde, vara en oberoende frihandelsnation såsom Norge, Schweiz och till och med Sydkorea.

Peter Šťastný (PPE). – (EN) Herr talman! Som en av föredragandena om frihandelsavtalet med Sydkorea, och en stark förespråkare för frihandelsavtal, hoppas jag på en balanserat och konkurrensmässigt rättvist avtal som gynnar båda sidor, dvs. en sann "win-win-situation".

En av våra huvudnäringar är inte riktigt förtjust med nuvarande förhandlingsläge, och de har många vänner i sitt läger, däribland vissa medlemsstater, branscher och ledamöter av Europaparlamentet. De anser alla att avtalets konkurrensvillkor är orättvist fördelade till Sydkoreas fördel. Kommissionen och rådet bör noga undersöka de områden som riskerar motsättningar, nämligen skyddsklausulen om tullrestitution, icke-tariffära handelshinder och ursprungsregler. Om vissa framsteg skulle kunna uppnås som skapar större tillfredsställelse hos EU:s bilindustri, då skulle detta verkligen kunna gynna och bevara sysselsättningsnivåer, ett starkt BNP och förväntade levnadsstandarder.

Rättvisa konkurrensvillkor kommer emellertid inte att vara någon nackdel. Ett starkt prejudikat skulle kunna skapas för andra frihandelsavtal som står på kö, och som kommer att behandlas inom en snar framtid. För mig är det uppenbart att detta avtal generellt sett ger andra fördelar till EU och till vissa av EU:s olika näringsgrenar. I det lilla kommer det alltid att finnas vissa vinnare och vissa förlorare: det tillhör egenskaperna hos varje bilateralt avtal. På det övergripande planet kan vi vara nära att uppnå en verklig balans. När en sådan viktig näringsgren som bilindustrin befinner sig i ett tämligen olyckligt skede är det emellertid nödvändigt att försöka uppnå mer. Bara när vi har uppnått vissa ytterligare framsteg kan vi tala om ett verkligt balanserat frihandelsavtal som är acceptabelt, och som i egenskap av prejudikat kommer att få reella och positiva följder för framtida frihandelsavtal.

Gianluca Susta (S&D). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag har välkomnat det arbete som utförts under denna period då Catherine Ashton fullföljt sin roll som kommissionsledamot. Jag måste säga att vi har haft en bättre relation till henne än vad vi hade till hennes företrädare, trots deras gemensamma politiska anknytning, som även vi delar, och deras gemensamma nationalitet.

Denna gång delar jag dock inte kommissionsledamotens entusiasm för denna fråga, för alltför ofta under de senaste åren har kommissionen yttrat sig här i parlamentet och propagerat för vissa initiativ, bara för att

sedan följa en annan riktning. Vi genomgår en särskild tidpunkt, en allvarlig ekonomisk och finansiell kris, som också är ett resultat av bristande ömsesidighet i världen. Det gäller inte bara med utvecklingsländer – som har sin egen logik och sina egna förklaringar – utan mellan nya globala aktörer och traditionella globala aktörer.

Alltför ofta tycker jag mig ana en bristande medvetenhet inom kommissionen, både hos ordföranden och hos kommissionsledamöterna, om vilket initiativ som borde genomföras för att stödja den europeiska tillverkningsindustrins återhämtning. Det tycks mig som om detta avtal – vilket obestriddligen är ett positivt avtal som har ett ytterst positivt innehåll – har mer av ett teoretiskt värde, det är nästan som ett läroboksavtal. Däremot är det inte verklighetsförankrat.

Vi exporterar 30 miljarder US-dollar till Korea men bara 20 miljarder US-dollar kommer tillbaka i form av bilar som exporterats från Korea till EU. Vidare kommer 1,5 miljarder US-dollar att gå till det indirekta stöd som tillfaller koreanska bilar i EU, och då har jag inte nämnt textilindustrin och andra sektorer. Detta är en absolut obalans, som jag anser bör belysas och korrigeras innan man ger klartecken åt ett frihandelsavtal som straffar den europeiska industrin. Vi har en kvalitativ industri som har förbundit sig till de nya bestämmelser som utvecklingen kräver, och det är definitivt ingen konkursmässig industri som inte klarar av att hantera behovet av innovation som finns inom ekonomin.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Herr talman, fru kommissionsledamot! Inte heller jag är nöjd med de besynnerliga ändringarna av avtalet, som t.ex. återbetalning av tullavgifter på importerade komponenter när det gäller produkter som exporteras till unionen, och en minskning av den 60-procentiga tröskeln för att fastställa ursprungsland. Detta är detsamma som att gynna koreansk import på bekostnad av den europeiska industrins konkurrenskraft och på bekostnad av arbetslöshet. I detta avseende går redan lejonparten till importerade produkter från Asien, där kostnaderna för arbete är låga och icke-konkurrenskraftiga, på grund av knappa eller icke-existerande sociala och miljömässiga standarder. Handelsförhandlingarna borde därför istället ha inriktats på att höja dessa standarder, snarare än att på att öka den asiatiska industrins välbefinnande på EU:s bekostnad. Detta har kommissionen under lång tid varit skyldig EU:s medborgare.

Har kommissionen någon medvetenhet om avtalets negativa inverkan på EU:s konkurrenskraft och sysselsättning inom bil- och textilindustrierna? För det andra, är kommissionen medveten om att avtalet skapar ett olyckligt prejudikat för framtida handelsavtal? Tänker kommissionen, för det tredje, ignorera de fundamentala invändningar som gjorts från den europeiska verkstadsindustrins fackföreningar? För det fjärde, hur kommer det sig att man i de koreanska medierna redan firar en seger för landets bilindustri när avtalet ännu inte har diskuterats av kommissionens kollegium? Eller är kommissionen beredd att se över förslaget och förhandla om ett mer välvägt avtal? Är kommissionen beredd att utöva påtryckningar på Korea om att anta internationella åtaganden när det gäller sociala och miljömässiga standarder, och kommer detta i så fall att ske innan Korea erhållit alla fördelar med frihandelsavtalet med EU? Tack för ert svar. Jag litar på att sunt förnuft kommer att råda.

David Martin (S&D). – (EN) Herr talman! Jag måste säga att jag är ganska bekymrad över tonen i denna debatt. Möjligen med undantag för Daniel Casparys inlägg har debatten varit rätt negativ.

Jag var parlamentets föredragande om det koreanska frihandelsavtalet. Före denna debatt såg jag tillbaka på vad vi hade beslutat att begära – vad vi hade bett kommissionen att förhandla om och uppnå på våra vägnar – och jag anser faktiskt att kommissionen har uppnått det vi uppmanade den att göra. Jag vill hedra chefsförhandlaren, som jag ser sitta bredvid Baroness Catherine Ashton, och även Baroness Catherine Ashton själv för det sätt på vilket hon åstadkommit detta avtal.

Inom varje frihandelsavtal – per definition – och i varje förhandling, finns det givetvis vinnare och förlorare, men om ni ser till de globala följderna av detta avtal finns det stora vinnare i såväl Europa som i Korea. Därför finns det mycket att vinna på att hålla världshandeln igång. För närvarande, under den rådande krisen, bör allt som sänder en positiv signal om att två så stora enheter som Korea och EU vill hålla igång handeln och låta den förbli öppen ses som något positivt.

Jag vill påstå att om Europaparlamentet och ministerrådet inte lyckas nå ett slutligt undertecknande av detta avtal mellan Korea och EU kan vi lika gärna skicka ett meddelande till generaldirektoratet för handel om att sluta förhandla om alla övriga frihandelsavtal. För om vi inte lyckas med Korea kan vi glömma Asean och Gulfstaterna, då kan vi glömma alla övriga frihandelsavtal som vi försöker förhandla om och, uppriktigt sagt, även Doha. Detta är ett viktigt avtal, där EU har uppnått sina strategiska mål. Låt oss skicka en positiv signal till övriga världen om att EU är öppet för handel och att vi, trots denna nedgång, är angelägna om att hålla våra marknader så öppna som möjligt.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Herr talman! Bara helt kort, allt detta är nytt för mig och jag finner diskussionen mycket stimulerande och bildande. När Catherine Ashton först talade tyckte jag att detta var ett fantastiskt avtal för EU och jag undrade om det innebar några fördelar för Korea. Sedan uttryckte talare efter talare en motsatt ståndpunkt, så jag hoppas att de frågor som ställts och de påpekanden som gjorts av Kader Arif, Michael Theurer, David Campbell Bannerman och andra talare kommer att bemötas uttryckligen av Catherine Ashton i hennes svar. Kanske kan hon också upplysa oss om huruvida det pågår några andra förhandlingar i nuläget med något specifikt asiatiskt land om bilaterala överenskommelser, och hur långt man i så fall har kommit med dessa.

Gerard Batten (EFD). – (EN) Herr talman! Jag vill ge mitt stöd till argumenten från min kollega David Campbell Bannerman. År 2006 beställde den schweiziska federala regeringen en rapport om samliga aspekter av nuvarande och möjliga förbindelser med Europeiska unionen.

De drog slutsatsen att ett fullvärdigt EU-medlemskap skulle kosta dem upp till sex gånger mer än nuvarande bilaterala avtal. Och schweizarna beslutade således att de klarade sig bättre genom att inte ansluta sig eller uppnå fullvärdigt EU-medlemskap.

Om detta stämmer för Schweiz stämmer det definitivt för Storbritannien, och om bara vår regering hade en lika känslig och pragmatisk syn på den brittiska ekonomin som schweizarna har på den schweiziska, så skulle vi lämna unionen, samtidigt som Schweiz avstår från att ansluta sig.

David Martin (S&D). – (EN) Herr talman! Ni är en mycket tolerant ordförande, men det står klart och tydligt i vår arbetsordning att anföranden under förfarandet "fånga talmannens blick" måste relatera till det ämne som diskuteras. Det senaste hade inget att göra med Korea, och det hade heller inget att göra med frihandelsavtal.

Sari Essayah (PPE). – (FI) Herr talman! Under sitt tal alldeles nyss sade David Martin att det är ytterst viktigt att sluta avtal som kan påskynda den ekonomiska tillväxten och sysselsättningen, samt undanröja handelshinder i allmänhet, särskilt under denna finanskris. Vi bör dock komma ihåg att vi också alldeles nyss har haft en mycket allvarlig diskussion om krisen inom EU:s bilindustri. Denna vecka kommer vi dessutom att behandla textilindustrins problem och stödet från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter som kompensation för de massiva avskedanden som förekommit inom denna sektor i Spanien och Portugal. Vi är således tvungna att ta européernas oro på allvar när det gäller hur vi bemöter dessa förlorade arbetstillfällen i EU, och undersöka vilka kommissionens botemedel verkligen är. Även om frihandel är bra för sysselsättning och ekonomisk tillväxt på ett generellt plan, hur kan vi förhindra att arbetstillfällen går förlorade inom dessa traditionella europeiska näringar?

Catherine Ashton, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag vill påpeka att debatten, på sätt och vis, inte alls förvånar mig, för de farhågor som kollegerna har tagit upp har definitivt luftats under flera månaders tid.

Jag vill inledningsvis ge mitt erkännande till David Martin, för det arbete han utfört i utskottet. Det är väldigt viktigt att erkänna hur mycket utskottet för internationell handel har arbetat tillsammans med mig under de månader som fortskridit, och givetvis är jag mycket väl medveten om att kollegerna inte haft möjlighet att se alla detaljer i avtalet så här långt. Jag ska därför försöka bemöta era frågor. Men, vad viktigare är, vi kommer att se till att ni får fler och fler detaljer, eftersom det är viktigt att ni granskar fakta istället för bara de påståenden som har förts fram.

Låt mig först bara göra några generella påpekanden om strategin för denna överenskommelse. Avtalet inleddes i syfte att uppnå det bästa för den europeiska industrin, däribland – och här vänder jag mig till kollegerna från UKIP – den brittiska industrin. Enligt min åsikt ligger det absolut i EU:s intresse att gå vidare med detta avtal – i annat fall skulle jag inte stå här och föreslå att vi ska fortsätta, så som jag nu har gjort.

Det fanns ett tydligt förfaringsätt för att gå vidare, en tydlig strategi som kommissionen antog och, som nämnts, stöddes av parlamentet, kommissionen och rådet, och det är på detta sätt vi har gått framåt. Min kollega Kader Arif skulle inte bry sig, antar jag, om jag sade detta för att antyda att jag kan offra vilken industri som helst, vilket jag anser vara oroväckande eller kanske lite nedslående, för det är definitivt inte det tillvägagångssätt jag skulle välja.

Om man vill ha ett seriöst handelsavtal, bör man då erkänna att det verkligen är ett avtal som båda sidor vinner på? Ja, det är min uppfattning. Om man vill ha handelsavtal och anser – vilket jag tror att vi gör – att handel är den motor som kommer att ta oss ur konjunkturnedgången, då innebär detta att det krävs seriösa

och tuffa förhandlingar med industrier och med länder som vi är måna om att ingå ett avtal tillsammans med. I annat fall kan vi lika gärna träffa avtal hela dagen lång med länder som vi inte egentligen bryr oss om, och vi kan öppna marknader trots att vi egentligen inte är intresserade.

Korea har en seriös marknad. Den innebär verkliga tillfällen för kemikalieindustrin, läkemedelsindustrin och andra industrier. Vi måste erkänna värdet och betydelsen av att göra detta om vi vill ha seriösa handelsavtal. Vi är ju faktiskt en ekonomisk supermakt. Jag håller inte alls med mina kolleger från Storbritannien när de talar om Schweiz och på något sätt försöker likställa det landet med den förbindelse som vi försöker skapa i EU med Korea – eller kanske har jag helt enkelt missat poängen.

Detta handlar om att seriösa förhandlingar ska leda till seriösa resultat, och allt eftersom detaljerna utvecklas hoppas jag att kollegerna kommer att granska dem i den anda som vi har försökt utforma dem.

Bilindustrin gav oss inledningsvis en förteckning över sådant som de ville att vi skulle uppnå. De var uppriktigt mycket angelägna om att hålla marknaden i Korea öppen, och vi har uppnått allt det som de från början efterfrågade.

När det gäller textilindustrin är jag övertygad om att det inte finns mycket att oroa sig över. De garantier vi har för textilindustrin kommer definitivt att se till att vi behåller arbetstillfällen i EU.

Jag är inte alls intresserad av att förlora arbetstillfällen eller lägga ned industrier i EU, och det medför inte heller detta avtal. Och dem av er som tror att ni har belägg för att bevisa detta ber jag att överlämna dessa till mig, för retorik är en sak och verkligheten en annan, och vi är verkligen tvungna att gå längre än retorik och över till praktik för att se vad detta avtal innebär.

Jag skulle definitivt säga att det vi har framför oss är mycket viktigt för samtliga industrisektorer. Frågan om tullrestitution är för mig mycket enkel. Tullrestitutionen är utformad på så sätt att vårt svar på den kommer att förhindra ett särskilt problem. Frågan är om den är det enda sättet för att lösa ett problem? Om det finns andra sätt som likaledes löser problemet, men i själva verket ger oss möjligheten att få ett bättre avtal, då ska jag undersöka dem. Men jag vill fortfarande lösa problemet, och jag anser att de mekanismer som finns med i detta avtal gör just detta. Det är inte något vi framhåller som det för evigt bästa sättet för att uppnå det vi vill uppnå, dvs. att effektivt förhindra import smygvägen, och jag anser att vi har löst problemet på ett annorlunda sätt.

Så jag kommer inte att framföra några ursäkter – vare sig politiska, ekonomiska eller andra – till parlamentet för att ha satsat på att förhandla om detta viktiga handelsavtal. Jag framför ingen ursäkt för detta och inte heller för att, i parlamentet, ha lagt fram vad jag anser vara ett seriöst frihandelsavtal för 2000-talet, som innebär mycket stora fördelar för hela EU:s ekonomi. Jag framför i synnerhet ingen ursäkt för att ha gjort detta i en tid av finanskris, för om det någonsin har funnits en tidpunkt då mitt ansvar har varit att ge lika mycket stöd till företagen som till arbetstagarna i EU så anser jag att denna tidpunkt är nu, och det är vad avtalet just gör.

Som jag tidigare nämnde uppmanar jag kollegerna att undersöka vad avtalet innebär i realiteten. Lobbygrupper kommer att utöva påtryckningar på er – liksom de även gjort på mig – men, vid en granskning av det vi i själva verket har uppnått, anser jag att det är ett mycket konkret resultat som kommer att vara till stor nytta för EU:s ekonomi. Det är slutligen vad vi föresatte oss att göra och det är, när allt kommer omkring, vad vi har uppnått.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (Artikel 149)

Tokia Saïfi (PPE), skriftlig. – (FR) Frihandelsavtalet mellan Europeiska unionen och Sydkorea som ska ingås i mitten av oktober reser ett antal frågor bland europeiska industrier. Avtalet betraktas av kommissionsledamoten för handel som det mest ambitiösa som EU någonsin förhandlat om men förefaller mycket obalanserat framför allt för biltillverkare. De fruktar ett massivt inflöde av koreanska bilar till den europeiska marknaden som en konsekvens av de preferenstariffer som Europeiska kommissionen har beviljat. Om vi behåller vissa tullklausuler, exempelvis återbetalning av tullar, skulle det definitivt vara orättvist och skapa en mycket skadlig snedvridning för den europeiska bilindustrin. Särskilt som Europeiska unionens generositet inte verkar ha återgäldats med en sänkning av de icke-tariffära hinder som de koreanska myndigheterna infört (importkvoter på europeiska bensindrivna fordon). Kommissionen har därför en skyldighet att från och med i dag se över villkoren i avtalet och återinföra förutsättningarna för en rimlig och rättvis konkurrens så att EU:s industrier och arbetstillfällen överlever på lång sikt.

23. Effekterna av den globala finansiella och ekonomiska krisen på utvecklingsländerna och utvecklingssamarbetet (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om en muntlig fråga till kommissionen från Eva Joly, för utskottet för utveckling, om effekterna av den globala finansiella och ekonomiska krisen på utvecklingsländerna och utvecklingssamarbetet (O-0088/2009 – B7-0209/2009).

Eva Joly, frågeställare. – (FR) Herr talman, kommissionsledamöter, mina damer och herrar! Jag får visserligen ställa denna muntliga fråga till er för utskottet för utveckling men tyvärr får jag inte lägga fram resolutionen i samma fråga, vilken antagits enhälligt av utskottet.

Vi i utskottet för utveckling arbetade outtröttligt för att resolutionen skulle gå till omröstning och debatt i kammaren före G20-mötet i Pittsburgh.

Utöver min grupp, gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen, och gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster, stödde ingen annan politisk grupp vår begäran att resolutionen skulle sättas upp på föredragningslistan. Ändå är det avgörande om vi vill att Europaparlamentet ska spela en större roll när det gäller att fastställa Europeiska unionens utrikespolitik och ha en verklig tyngd bakom förslagen.

Vilken nytta har vi av att rösta om resolutionen, som innehåller Europaparlamentets krav och förslag till G20-ledamöterna och, framför allt till dem bland våra medlemsstater som ingår där, liksom till Europeiska kommissionen vid oktobersammanträdet, om vi gör det först efter toppmötet i Pittsburgh?

Bortsett från att detta minskar värdet av det arbete vi utfört kan vi inte heller nöja oss med den här rollen som kommentator till aktuella frågor. Det är inte vår uppgift. Låt oss lämna det till dem som har det som arbete och som gör det professionellt: nämligen journalisterna.

Utvecklingsländerna behöver oss nu mer än någonsin. Även om våra landsmän inte har skonats har den globala ekonomiska och finansiella krisen haft en betydligt mer bestående inverkan på befolkningen i utvecklingsländerna. Finansinstituten har emellertid inte gjort dessa befolkningar till huvudmottagare av nödlånen eftersom mycket få av dem uppfyller de uppställda villkoren.

Länderna i Afrika har därför endast erhållit 1,6 procent av de lån som IMF beviljat sedan det senaste G20-mötet i London och ökningen av IMF:s resurser. Resten har gått till utvecklade länder, framför allt i Europa.

Att bibehålla det europeiska ekonomiska systemet var naturligtvis absolut nödvändigt men vi får för den skull inte glömma bort den oerhörda fattigdom som grasserar vid våra gränser och som förvärrats av en kris som vi bär ansvaret för.

Det offentliga utvecklingsbiståndet måste snarast öka. Redan nu är det så att flertalet medlemsstater inte uppfyller de krav som OECD ställer sedan 1970 och det inträffar nya katastrofer utan att vi har nya medel. Vi måste därför hitta nya finansieringskällor, inte minst genom att reformera det nuvarande systemet.

Utskottet för utveckling ber er att vidta åtgärder för att utrota missbruk i form av skatteparadis, skatteflykt och olagliga kapitalflöden från utvecklingsländerna.

Enligt en norsk rapport som offentliggjordes i juni och vars siffror har kontrollerats är de olagliga belopp som flödar ut från utvecklingsländerna tio gånger högre än vårt utvecklingsbistånd. Det visar hur mycket som står på spel.

Vi behöver ett nytt bindande ekonomiskt avtal som tvingar transnationella företag att deklarera hur stor vinst de gör och vilka skatter de betalar, uppdelat per land, och öppet redovisa vad de betalar i de länder där de arbetar.

Dessutom behövs en genomgripande reformering av systemet, som framför allt innefattar nya demokratiska och öppna föreskrifter för handel och det internationella finanssystemet.

Ansvaret är enormt, utmaningarna många och uppgiften krävande, men Europeiska unionen måste nu mer än någonsin ta tag i saken och leda dessa reformer.

Karel De Gucht, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Som EU:s företrädare i G20 tillsammans med ordförandeskapet förespråkar kommissionen ett starkt ökat stöd till låginkomstländer, särskilt de fattigaste, som en av de avgörande prioriteringarna bland G20-åtagandena.

Det är nu viktigt att låginkomstländerna erhåller lämplig finansiering för att klara de behov som uppstår, särskilt som en motreaktion mot den finansiella krisen. Fattiga och sårbara länder saknar ofta institutionella och administrativa möjligheter och vi anser därför att vi behöver öka deras tillgång till resurser och krediter från internationella finansinstitut och andra givare.

Jag kommer personligen att försvara detta synsätt vid mötet i rådet för utvecklingsfrågor i november och den globala finanskrisen kommer att vara min största prioritering under de närmaste veckorna. Jag hoppas jag kan räkna med ert stöd hela vägen.

Vårt instrument "Sårbarhets-FLEX" är särskilt relevant i det här sammanhanget. Kommissionen har samarbetat med Världsbanken och IMF för att identifiera de länder som är mest sårbara vid kriser och komplettera det lånebaserade stödet från dessa två institutioner med målinriktat gåvobistånd i rätt tid inom ramen för Sårbarhets-FLEX.

Mellan 2009 och 2010 kommer upp till 500 miljoner euro att beviljas till de AVS-länder som begär stöd till prioriterade offentliga utgifter, bland annat på det sociala området. Ni kan vara lugna för att förhandstilldelningen av budgetstöd via Sårbarhets-FLEX inte kommer att leda till någon finansieringsbrist eftersom kommissionen använder icke öronmärkta reserver.

De länder som inte kan omfattas av Sårbarhets-FLEX kommer också att omfattas av andra åtgärder som kommissionen föreslog i sitt meddelande från april, t.ex. omfördelning efter särskilda landsöversikter och den avancerade halvtidsöversynen, stöd enligt det traditionella FLEX-programmet, förhandstilldelning när det är möjligt, etc.

När det gäller budgetstödet inriktning är jag övertygad om att instrumentets flexibilitet redan gör att mottagarländerna kan utnyttja medlen på bästa sätt för att hantera ekonomiska och sociala problem.

Den avancerade halvtidsöversynen av den tionde Europeiska utvecklingsfonden (EUF) kommer dessutom att utgöra ett bra tillfälle för att identifiera nya behov och bedöma huruvida dessa bättre skulle kunna hanteras via allmänt eller sektorsvis budgetstöd.

Den avancerade halvtidsöversynen ger också ytterligare en möjlighet att titta på profiler för budgetstöd i respektive AVS-land och överväga ändringsförslag, omfördelningar eller ytterligare medel från reserven.

När det gäller reformeringen av Bretton Woods-institutionerna har vi naturligtvis små möjligheter att främja denna. Frågan om röster och representation kommer att diskuteras vid IMF:s och Världsbankens årliga möte i Istanbul i oktober och där kommer kommissionsledamot Almunia och jag att delta. Vi välkomnar i det sammanhanget att länderna söder om Sahara fått en plats i Världsbankens råd och vi tittar med intresse på förslag som lagts fram om ytterligare reformer.

När det gäller olagliga finansiella flöden vill jag lugna Eva Joly med att jag redan har instruerat kommissionens tjänsteavdelningar att undersöka möjligheterna att förbättra det skattemässiga och finansiella styrelseskicket i utvecklingsländerna för att hindra olagliga finansiella flöden. Krisen har också visat att vi måste stärka mekanismerna för att leverera offentligt utvecklingsbistånd (ODA).

Den internationella dagordningen för biståndseffektivitet som ingår i Parisförklaringen och handlingsplanen från Accra är nu viktigare än någonsin. I dessa ekonomiskt svåra tider har vi ett särskilt ansvar gentemot världens fattigaste att se till att vårt utvecklingsbistånd kanaliseras effektivt.

I sitt meddelande av den 8 april betonade kommissionen också det användbara bidraget från innovativa mekanismer för finansiering som ett kompletterande och ömsesidigt förstärkande instrument tillsammans med ODA. Vi har uppmanat medlemsstaterna att använda alla medel för att åtgärder som inte är offentligt utvecklingsbistånd ska hamna i nivå med det offentliga utvecklingsbiståndet, t.ex. genom aktuella frivilliga solidaritetsuttag, såsom skatten på flygbiljetter för att finansiera hälsoprogram. Frågan kommer att diskuteras på hög nivå, bland annat vid en stor konferens 2010 som arrangeras av Frankrike och där kommissionen deltar i det förberedande skedet.

Enrique Guerrero Salom, för S&D-gruppen. – (ES) Herr talman, herr kommissionsledamot! För exakt ett år sedan bevittnade vi hur finansinstitutet Lehman Brothers kollapsade. Enligt experterna var vi då på gränsen till en finansiell kollaps och vi stod på tröskeln till ytterligare en stor depression.

Finanskrisen intensifierades och utvidgades till realekonomin och vi har haft en period av negativ ekonomisk tillväxt och förlorade arbetstillfällen.

De utvecklade länderna börjar nu komma ut ur krisen. Frankrike och Tyskland har exempelvis gjort det och kommissionens ekonomiska prognos som presenterades i dag visar att Europeiska unionen kommer att komma ut ur depressionen under andra halvåret i år.

De mindre utvecklade länderna befinner sig däremot mitt i krisen och kommer att vara kvar där under lång tid. De orsakade inte krisen men konsekvenserna drabbar dem värre än någon annan. De lider av konsekvenserna med lägre tillväxt, en snabbt stigande arbetslöshet, färre direkta investeringar, färre utländska krediter, mindre hemskickade pengar från dem som har utvandrat, minskat officiellt utvecklingsbistånd och naturligtvis fler handelsbegränsningar.

Vår stabilitet och bekvämlighet har minskat under en begränsad tid, men dessa länder riskerar att förlora ett helt årtionde i kampen mot fattigdomen, och det innebär att en hel generation går förlorad.

Vi kan göra mycket för dem inom många områden och jag vill särskilt poängtera att vi måste angripa protektionismen. Förra veckan lade kommissionen fram sin fjärde rapport om handelsbegränsande åtgärder som visar att många länder antar nya begränsande åtgärder vilket är katastrofalt för utvecklingsländerna.

Många utvecklade länder kommer inte heller att uppfylla sina åtaganden när det gäller officiellt utvecklingsbistånd just när vi mer än någonsin behöver nya resurser för att ta itu med krisens allvar.

Jag föreslår därför att vi ökar samordningen av utvecklingsbiståndet med en bredare överenskommelse mellan givarländer, finansinstitut och partner och hanterar det effektivare och öppnare så att det inte skapar kostnader och inte blir en byråkratisk börda.

Jag uppmanar kommissionen, jag uppmanar kommissionsledamoten, att genomföra den plan man presenterat för oss, vilket jag är säker på att kommissionsledamot Almunia kommer att gå med på.

Louis Michel, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr De Gucht, fru Joly! Jag är självfallet högst medveten om att vi i denna typ av debatt oundvikligen kommer att höra en rad inlägg om samma sak. Det gör mig emellertid ingenting. Jag tycker det är viktigt att om och om igen upprepa det starka samförstånd som Europaparlamentet har en skyldighet att bygga upp och det behöver dessutom göras tillsammans med kommissionen. Skälet till det är att trots att man påstått att utvecklingsländerna knappast påverkas av finanskrisen, det är alla experter överens om i dag, kommer tvärtom effekterna av krisen att vara katastrofala för de flesta utvecklingsländer.

Alla sociala sektorer i fattiga länder kommer att drabbas av avsevärt ökade framför allt sociala behov, men även ett behov av tjänster, parallellt med en högst betydande minskning av tillväxten. Ur det perspektivet uppskattade jag dessutom mycket er hänvisning till betydelsen av att bemöta dessa behov på ett mycket mer flexibelt sätt och jag tror ni vet att när det har varit möjligt – självfallet i samband med tillräcklig övervakning – har jag alltid varit en stor anhängare av statligt och direkt stöd, vare sig det handlar om direkt stöd eller sektorsvis stöd, men budgetstöd i vilket fall som helst. Jag anser att det finns en anslagseffekt och en annan betydligt större effekt som har att göra med respekt och det ger medlemsstaterna makt.

Trots allt detta noterar jag att G20 inte har tagit itu med reformen av de internationella finansinstituten – jag tänker på Internationella valutafonden och Världsbanken – för att ge större tyngd åt det som är viktigast för de fattiga länderna i söder.

Precis som Eva Joly sade gick 80 procent av de senaste lånen från IMF till europeiska länder och endast 1,6 procent av dessa nya lån beviljades exempelvis till afrikanska länder. De resurser som utlovats till utvecklingsländerna i G20-paketet kommer inte att räcka – det vet vi också – och de kommer inte heller att vara tillräckligt inriktade på de svagaste länderna. Ännu värre är att resurserna inte kommer att komma fram tillräckligt snabbt.

Den verkliga utmaningen blir att tvinga medlemsstaterna att uppfylla sina åtaganden från 2005, vilket ni uppenbarligen har insett, herr kommissionsledamot. Inget motiverar en sänkning av det offentliga utvecklingsbiståndet. Men som redan har sagts har flera europeiska länder aviserat drastiska sänkningar. Jag tänker på Irland (-10 procent), Italien (-50 procent) och Lettland (-100 procent). Det är en fullständigt oacceptabel inställning. Och den är dessutom oansvarig.

Jag skulle vilja höra er uppfattning på en rad punkter. Jag hörde er positiva reaktion om den sårbarhetsfond som Världsbanken föreslår ska inrättas. Ni svarade också positivt när det gäller att bekämpa skatteparadis. Länderna i söder förlorar 1 000 miljarder US-dollar varje år i medel som överförs olagligt till norr, och av dessa passar 350 miljarder US-dollar genom skatteparadis.

Frågan om internationellt styrelseskick har redan diskuterats.

En annan fråga som jag tycker skulle belysas är självfallet handelsrelaterat stöd. Jag är en entusiastisk anhängare – till skillnad från vissa, jag vet – av ekonomiska partnerskapsavtal, självfallet under förutsättning att den specifika situationen beaktas och övergångsperioder införs och framför allt under förutsättning att medlemsstaterna uppfyller sitt åtagande att tillhandahålla detta nesliga belopp om en miljard euro varje år till handeln. Det är uppenbart att det är viktigt, precis som andra också har påpekat.

Vi måste nu fördöma de dubbla budskapen från vissa medlemsstater som talar i entusiastiska ordalag om utvecklingsländer och lämnar stora löften, samtidigt som de cyniskt minskar sitt utvecklingsbistånd.

Gabriele Zimmer, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman! Eva Jolys fråga för utskottet för utveckling handlar om vad vi, som politiskt ansvariga för biståndet, faktiskt försöker uppnå i den här debatten.

Löfena från de senaste toppmötena inom G8 och G20 blev en skrivbordsprodukt. Man kommer dragandes med dessa löften om och om igen men de har aldrig lett till tillräckligt och påtagligt stöd. Jag kan därför inte begripa varför vi inte diskuterar parlamentets resolution före Pittsburgh så att vi kan utöva lämpliga politiska påtryckningar. Mot bakgrund av kommissionsledamotens korrekta analys av Louis Michels iakttagelser tycker jag det är uppenbart att vi vet vad det är frågan om. Ändå befinner vi oss inte i ett läge där vi kan utöva politiska påtryckningar för att äntligen tvinga medlemsstaterna bort från den här "välgörenhet börjar hemma"-politiken. När vi ser fram emot Pittsburgh förefaller det mig vara den stora faran. Om vi inte lyckas utöva påtryckningar och göra det tydligt att vi behöver nya institutioner just för att stödja de fattigaste länderna i världen, då kommer vi fortfarande att sitta här efter Pittsburgh och säga att i slutändan har ingenting förändrats.

Det är också min önskan till er, herr kommissionsledamot. Jag ber er att, här i parlamentet just nu, återigen uttryckligen kommentera resultaten och berätta vad som faktiskt kan begäras med stöd av vilka medlemsstater och i vilken utsträckning vi faktiskt har gjort framsteg här.

Vad vi behöver är snabba och effektiva åtgärder eftersom människor dör inför våra ögon på grund av omständigheter som vi har bidragit till. Jag uppmanar oss alla att agera gemensamt!

Corina Crețu (S&D). (EN) – Herr talman! Bidragen till katastroffonder minskade som ni vet med rekordhög 4,8 miljarder euro när det gäller det belopp som var avsett för humanitära kriser i de fattigaste länderna. Detta är det högsta gapet någonsin mellan de medel som behövs och de medel som samlats in av givarländerna och när man ser dessa siffror kan man inte låta bli att tänka på de enorma summor som används för att rädda bankerna.

Varje regering är ansvarig för att lösa sitt eget lands problem men samtidigt är det orättvist och oanständigt att bortse från att utvecklingsländerna drabbas hårdast av den ekonomiska krisen, trots att de är mindre ansvariga för den.

Av världen omkring oss har vi lärt oss att man inte ska förvänta sig alltför mycket från humanitära upprop, särskilt under perioder av recession. Jag vill därför uppmärksamma er på risken att försumma utvecklingsländerna och därmed ytterligare öka fattigdomen, vilket kan leda till en bumerangeffekt i form av ökade internationella spänningar, blodiga konflikter, mänskliga tragedier och massiv migration, som ändå återigen diskuteras av de utvecklade länderna. Vi måste därför satsa på att ta vårt ansvar. Det innebär ett ökat internationellt stöd och effektivare utvecklingsbistånd.

Jag tror också att vi borde inrikta oss på att minska vissa mottagares beroende av humanitärt stöd. Jag vill också fråga kommissionsledamoten om han har för avsikt att komma med ett förslag till toppmötet i Istanbul – med tanke på vad den tidigare kommissionsledamoten Louis Michel sade förut om behovet av att öka Världsbankens och IMF:s engagemang.

Innan jag avslutar mitt inlägg vill jag säga att jag uppskattar hur ert kommissionsmandat har inletts. Jag tänker på toppmötet mellan Förenta staterna och Sydafrika, ert besök i Zimbabwe i slutet av den här veckan och katastrofhjälpen de senaste dagarna till de 100 000 offren för översvämningarna i västra Afrika. Samtidigt vill jag framhålla att inte bara Burkina Faso drabbas av naturkatastrofer – även Niger behöver internationellt stöd. Människoliven hotas inte bara av översvämningar utan även av det lömska och permanenta hotet från torkan. Jag uppskattar också att ni avsatte 53 miljoner euro förra veckan för att bekämpa torkan i länderna söder om Sahara. Dessa indikatorer är uppmuntrande och jag hoppas de påverkar samtalen vid G20-toppmötet i Pittsburgh och under Köpenhamnskonferensen. Dessa möten är nu avgörande med tanke på att Förenta nationernas utvecklingsmål löper stor risk att misslyckas.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Herr kommissionsledamot! Även jag vill framhålla hur besviken jag är över att G20-löftena om stöd till de fattigaste länderna under den ekonomiska krisen tydligen inte var allvarligt menade. Verkligheten är att IMF:s stöd hittills har varit försumbart. Jag skulle också vilja uppmana till en reform av processen för beslutsfattande så att de fattigaste länderna kan ha mer att säga till om, särskilt inom Bretton Woods-systemet. Samtidigt vill jag fråga er, herr kommissionsledamot, om det har varit möjligt att bibehålla framför allt stöd till hälsovård och utbildning i AVS-länderna åtminstone på samma nivå som före krisen? Jag frågar huvudsakligen eftersom det ekonomiska stödet från många länder, däribland europeiska, har minskat drastiskt. Avslutningsvis önskar jag er lycka till i er nya roll, herr kommissionsledamot.

Anna Záborská (PPE). – (SK) Herr kommissionsledamot! Den fråga vi diskuterar är mycket viktig och aktuell inte bara för att EU för närvarande behöver ha en tydlig idé om biståndspolitik utan också på grund av att vi behöver förklara den tydligt och intelligent för våra landsmän. Mer än någonsin tidigare kan nivån av utvecklingsbistånd nu påverka den olagliga invandringen, den allmänna ordningen, epidemier och – vilket IMF också har påpekat – ökningen av den privata sektorns skulder i utvecklingsländerna.

Jag vill betona den regelbundna kontrollen av finanser både för givare och mottagare av finansiering. Vi lever i våra respektive länder och vi hör kritik av EU:s biståndspolitik. Det samförstånd inom Europaparlamentet som Louis Michel talade om är inte alltid så självklart i EU-länderna. Det är endast genom ett effektivt och öppet utvecklingsbistånd som vi kan övertyga människor om att det är motiverat och därmed begränsa alla nedskärningar.

Sari Essayah (PPE). – (FI) Herr talman! Det är mycket viktigt att EU på det här stadiet visar moraliskt ledarskap och medlemsstaterna måste nu uppfylla alla sina åtaganden liksom Förenta nationernas utvecklingsmål. Vi lider självfallet av relativ fattigdom under den nuvarande ekonomiska nedgången men vi ska komma ihåg att i utvecklingsländerna lider man av absolut fattigdom och människor dör av hunger och sjukdom. Över tio medlemsstater i unionen har emellertid sagt att de vill minska sitt bidrag till biståndssamarbete eller åtminstone sänka ökningstakten. Självklart bör vi komma ihåg att hur viktigt det än är att öka biståndet är det lika viktigt att se till att det används effektivare. Det finns olika verktyg för denna samordning av stödet. Ett är det officiella datorprogrammet för utvecklingsbistånd som har provats mycket framgångsrikt i Moçambique och jag hoppas att det kommer att satsas tid och ansträngningar framför allt på denna typ av samordning. På så sätt blir det mycket enkelt för oss att bli framgångsrikare i en situation som den här, där mängden tillgängligt stöd minskar.

Karel De Gucht, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Ja, en kris har drabbat de fattigaste länderna värst och det är egentligen inte mycket vi kan göra åt det. Vi kan endast tala om lösningarna för att få upp dem på banan igen, och det kommer självfallet att ta mer tid än i den utvecklade världen eftersom systemet för att åstadkomma ny ekonomisk tillväxt är betydligt mindre utvecklat i dessa länder.

En av de kommentarer som flera medlemmar lämnat är att ett stort antal medlemsstater faktiskt minskar de åtaganden de gjort enligt det offentliga utvecklingsbiståndet (ODA). EU:s medlemsstater kom 2005 överens om individuella minimimål för stödet på 0,51 procent för EU-15 och 0,17 procent för EU-12, som de nya medlemsstaterna ska uppnå senast 2010, och 0,7 procent respektive 0,33 procent senast 2015.

De länder som redan hade uppnått stödnivåer över dessa mål lovade att behålla dem. Utifrån dessa bekräftelser och högre nationella löften från vissa medlemsstater borde EU gemensamt nå 0,56 procent av ODA senast 2010.

Jag anser att krisen inte bör vara en ursäkt för att späda ut givarnas stödlöften och jag kommer att insistera på de åtaganden som gjorts om utlovade stödnivåer, både för EU:s medlemsstater och för andra givare.

Under 2008 har EU:s ODA ökat med cirka 4 miljarder euro till 0,40 procent av ODA och enligt prognoserna kommer EU:s totala ODA att fortsätta att öka.

På grundval av den information som samlats in från medlemsstaterna räknar vi med att EU:s kollektiva ODA kommer att öka till 53,4 miljarder euro under 2009, vilket motsvarar 0,44 procent, och 58,7 miljarder euro, motsvarande 0,48 procent under 2010.

Det innebär även att utan extra åtgärder från medlemsstaterna för att uppfylla sina individuella mål kommer de kollektiva målen för 2010 inte att uppnås. Den förutspådda trenden med fortsatt ökning av EU:s ODA bygger på de medlemsstater som försöker respektera sina åtaganden, men det krävs satsningar av alla medlemsstater och jag kommer att fortsätta att insistera på detta hos respektive medlemsstat. Det är deras

ansvar. Det är ett åtagande de har gjort och krisen ska inte vara en ursäkt för att minska sina åtaganden. Jag skulle till och med vilja säga att det är tvärtom.

Flera medlemsstater har också insisterat på att de internationella finansinstituten ska reformeras. Det är ett mål jag kan instämma i helt och fullt. G20 har upprättat en exakt tidsplan för att reformera styrelseskicket för Bretton Woods-instituten där de uppmanas att påskynda genomförandet av de egna reformplanerna som föregår toppmötet i London. Vissa resultat förväntas så tidigt som i april nästa år och jag är övertygad om att det går att hitta lösningar på utestående frågor.

Med tanke på den nuvarande kraften hos den IMF-reform som G20 tog itu med betonar kommissionen hur viktigt det är att påskynda den andra fasen av reformen inom Världsbanken så att den kan avslutas under våren 2010.

Toppmötet i London den 2 april 2009 kommer att gå till G20:s historia som ett där bistandsfrågor hanterades av egen kraft och i närvaro av företrädare för utvecklingsländerna. Under förberedelserna inför nästa G20-möte har de senaste månaderna kännetecknats av intensiv aktivitet hos de institutioner som arbetat med uppföljningen.

I augusti godkände IMF:s råd ett allmänt anslag på 250 miljarder US-dollar ur IMF:s särskilda dragningsrätter, varav 18 miljarder US-dollar ska gå till låginkomstländer, och IMF kommer i Pittsburgh att uppmanas redovisa andra åtgärder för låginkomstländer. Jag tror därför att detta är en positiv utveckling.

Min företrädare Louis Michel har också betonat flexibiliteten och hävdar att budgetstödstrategin är det mest flexibla vi har och detta är uppenbarligen sant, men det innebär självfallet även att vi behöver en motpart med utvecklingsländerna och vi behöver kunna föra en politisk dialog med dem och även ha system för övervakning. Det förutsätter därför ett minimum av samarbete från deras sida men så snart det har inrättats tror jag också att särskilt budgetstöd är ett mycket lämpligt förfarande.

Jag förstår inte riktigt varför denna resolution som har lagts fram av utskottet för utveckling och hänvisar till G20-mötet i Pittsburgh inte kan gå till omröstning före G20-mötet. Jag begriper inte det. Det kommer sannolikt att finnas en eller annan teknisk förklaring till detta men jag anser att det ger fel signal från detta nyvalda parlament om vi ska diskutera en sådan resolution efter G20-mötet i Pittsburgh, vilket ska äga rum, om jag minns rätt, den 22–24 september, alltså före vårt nästa sammanträde i Strasbourg i oktober.

Det här ligger inte inom min bestämmanderätt men jag måste i likhet med de ledamöter som har förespråkat detta säga att jag i högsta grad beklagar att vi inte kunnat rösta om resolutionen under denna sammanträdesperiod.

Talmannen. – Låt mig bara nämna att beslutet att rösta under den första sammanträdesperioden i oktober fattades av talmanskonferensen eftersom det under samma sammanträdesperiod kommer att hållas en debatt om G20-mötet. Det är min förklaring till er fråga.

Debatten är härmed avslutad. Omröstningen kommer att äga rum under den första sammanträdesperioden i oktober.

24. Parlamentarisk immunitet: se protokollet

25. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

26. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 22.55).